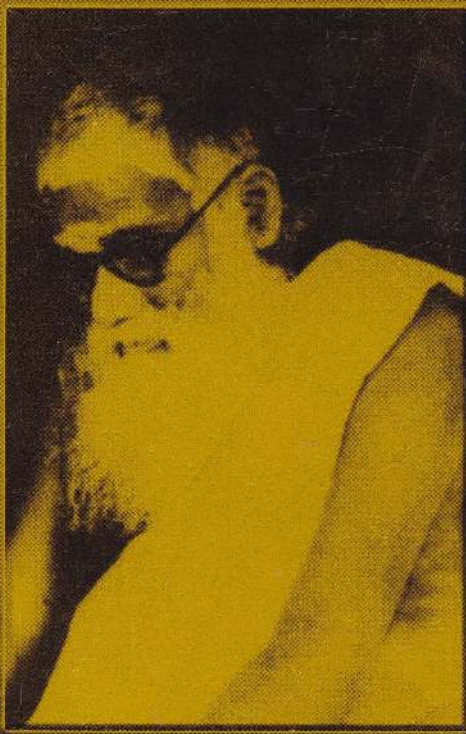

புலோஸ்யூர் சொல்லும் கதைகள்

கு. பெரியதம்பி

க. தம்பையா

க. சதாசிவம்

செ. கந்தசாம்

ஆ. கிரத்தின வேலோன்

தொகுப்பாசிரியர்:

ஆ. கிரத்தின வேலோன்

வெளியீடு:

மீரா பதிப்பகம்

புலோலியூர் சொல்லும் கதைகள்

கு. பெரியதம்பி
க. தம்பையா, க. சதாசிவம்
செ. கந்தசாமி
ஆ. இரத்தின வேலோன்

தொகுப்பாசிரியர்:
ஆ. இரத்தின வேலோன்

வெளியீடு:
மீரா பதிப்பகம்
191/23, ஹைலெவல் வீதி,
கிருலப்பனை
(28ஆவது வெளியீடு)

Pulolyoor Sollum Kathaikal

Subject : Collection of short stories of 5 Puloly Writers

Edited by : A. Ratna Velone

Copyright : Editor

First Edition : May 2002

Published by : Meera Pathippakam
191/23, Highlevel Road,
Kirulapone, Colombo 06
Phone : 513336

Printed by : Page Setters
113, Ginthupitiya Street,
Colombo 13
Phone : 074 - 610391

Price : Rs. 175/-

புலோலியூர் சொல்லும் கதைகள்

வகை : புலோலியூர் எழுத்தாளர் ஐவரின் சிறுகதைகள்

தொகுப்பு : ஆ. இரத்தின வேலோன்

பதிப்பு : மீரா பதிப்பகம்
191/23, ஹைலெவல் வீதி
கிருலப்பனை, கொழும்பு 06
தொலைபேசி : 513336

முதலாம் பதிப்பு : வைகாசி 2002

பதிப்புரிமை : தொகுப்பாசிரியருக்கு

அச்சுப்பதிப்பு : பேஜ் செற்றோஸ்
113, ஜிந்தப்பிட்டி வீதி
கொழும்பு 13
தொலைபேசி : 074 - 610391

விலை : ரூபா 175/-

நகதுகை யுருமாடு ருபுலோமவிபு

v		புப்பிசு ருபரிசுபப்டிபு
ii v	ரணுநாவு	ராவதுகா .மா
xi	பாமரு .புருவின	வகறுறுது .மவி
5	வறுநாவாவ	பிவ்தயரிப .சு
10	நகவ ராவயது	
25	வதுதாடு	ரபபவைவது .க
34	நகமவைதுரி யபபக ரொது	
45	ரமதுமாடுபபி ராதுது	வமரிது .க
55	வை	
65	காகப்பாமடு	
75	வனோதுயாது ருடு வறுமது	
85	வாயப யதிபு	
95	வலாககாமடு	

புலோலியூர்
 தமிழ்த் தாத்தா
 அமரர்
 கந்தமுருகேசனார்
 அவர்களுக்கு
 இந்நூல்
 அர்ப்பணம்

புலோலியூர் சொல்லும் கதைகள்

பதிப்பாசிரியர் குறிப்பு		v
எஸ். ரஞ்சகுமார்	: முன்னுரை	vii
வே. ஆறுமுகம்	: ஊரோடு உறவாட	ix
கு. பெரியதம்பி	: மனமாற்றம்	2
	அம்மான் மகள்	16
க. தம்பையா	: சொந்தம்	22
	தாலி கட்டிய விதவைகள்	34
க. சதாசிவம்	: அத்தான் பொல்லாதவர்	42
	: மண்	57
செ. கந்தசாமி	: இலாபக்காசு	67
	அவளும் ஒரு தாய்தானே	75
ஆ. இரத்தின வேலோன்	: புதிய பயணம்	83
	நிலாக்காலம்	92

கதைகள் கேட்க முன் . . .

மறுமலர்ச்சி முதல் மிலேனியம் வரையிலான காலப்பகுதியில் ஈழத்துப் புனைகதை வளர்ச்சியில் புலோலியூருக்கு குறிப்பிடத்தக்க பங்கு உண்டு. 1946 பங்குனி முதல் 1948 ஐப்பசி வரை வெளியான 24 மறுமலர்ச்சி இதழ்களில் ஆக்கக்கூடியவளவில் ஆறு கதைகளை எழுதிய பெருமைக்குரிய, ஈழத்து சிறுகதை முன்னோடிகளில் குறிப்பிடத்தக்கவரான கு. பெரியதம்பி காலம் தொட்டு; இன்றைய இரத்தினவேலோன் காலம்வரையிலான ஐந்து தசாப்தங்களிலும் பல கதைஞார்களின் விளைநிலமாகப் புலோலியூர் விளங்குகின்றது. இத்தகைய புனைகதையாளர்கள் உருவாதலிற்கு வித்திட்ட பெருமை மேலைப்புலோலி சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை, தென் புலோலியூர் அறிஞர் கந்தமுருகேசனார் ஆகியோருடன் ஆக்க இலக்கியத்தில் சொல்லுதமிழாக பேச்சுவழக்கு மொழியினைக் கையாண்ட பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை அவர்களையுமே சாருகின்றது.

இவ்வாறான சிறப்புமிக்க புலோலிப் பிரதேச மண்வாசனையை உதாரண பின்புலமாகக் கொண்டு கடந்த அரைநூற்றாண்டு காலமாக வடபுலத்தே நிகழ்ந்த வாழ்நிலை மாறுதல்களை; அந்தந்த தசாப்தங்களில் ஆளுமை மிகுந்த ஐவரின் மாறுபட்ட மொழிநடைமூலம் புதிவு செய்வதே 'புலோலியூர் சொல்லும் கதைகள்' எனும் இந்நூலின் நோக்கமாகும். மறுமலர்ச்சிக் காலம், முற்போக்கு எழுத்தாளர் காலம், இனப்பிரச்சினைக்குரிய காலம், போர்க் காலம், புலம்பெயர் காலம் என வேறுபட்ட பிரச்சினைகள் முனைப்பறும் கடந்த ஐம்பது வருட காலங்களில் ஐவரால் எழுதப்பட்ட பத்துக் கதைகள் இந்நூலில் சங்கமிக்கின்றன.

தென்புலோலியூரில் இந்த ஐவருடன் தவிர்க்கப்பட முடியாத இன்னொருவர் ஏ.ரி. நித்தியகீர்த்தி ஆவார். இலங்கையில் இத்திகதி வரையில் வெளியான நாவல்களை தரீர்தியில் பட்டியலிடும்போது முதல் இருபத்தைந் திற்குள் வரத்தக்கனவாக புலோலியூர் க. சதாசிவத்தின் சாகித்ய விருதுபெற்ற நாவல்களான 'நாணயம்', 'முட்டத்தினுள்ளே' ஆகியவற்றுடன் ஏ.ரி. நித்திய கீர்த்தியின் 'மீட்டாத வீணையும்' விதந்துரைக்கத்தக்கது. தற்போது புலம் பெயர்ந்து வாழும் நித்தியகீர்த்தியின் ஒரு சிறுகதையாவது இந்நூலில் சேர்க்கப்பட முடியாது போனது துர்அதிர்ஷ்டமே!

அத்துடன் புலோலியூரின் எல்லை மேற்கே தம்பசிபட்டி, கிழக்கே தும்பளை என மிகவும் பரந்துபட்டது. அந்த வகையில் தேடலை மேற் கொள்ளின் பத்திற்கும் மேற்பட்ட ஆளுமைகளின் சங்கமம் கிடைத்திருக்க வேண்டும். முதல் முயற்சியான இது தென் புலோலியூருடன் மட்டுமே மட்டுப்படுத்தப்படுவதால் அடுத்தடுத்த தொடர்களில் என்.கே. ரகுநாதன்,

எம்.கே. முருகானந்தன், சோ. ராமேஸ்வரன், பால ரகுவரன் என பரந்துபட்ட புலோலியூரின் ஆளுமைகளின் பதிவுகள் சாத்தியமாகலாம்.

நாற்பதுகளின் இறுதிக்கூற்றிலிருந்து (1947இல் இருந்து) புதிய சகத்திரப் புலர்வின் பின் ஈராண்டுகள் (2002)வரையிலான 55 ஆண்டுகள் காலப் பகுதியில் ஈழத்து சிறுகதையில் நிகழ்ந்த பாய்ச்சலை ஒரு வரைபு போல்தின்று விளக்கும் வகையில் பெரியதம்பியின் 'மனமாற்றம்' முதல் இரத்தின வேலோனின் 'நிலாக்காலம்' வரையிலான கதைகள் 'புலோலியூர் சொல்லும் கதைகளில்' வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தமது (வேளாண்மைத்) தொழிலும் தாமும் என வாழ்ந்து வந்த ஒரு சமூகத்தில், எண்பதுகளின் பின்னர் ஏற்பட்ட இளைஞர் தீவிரவாதம், அத்தீவிரவாதத்தின் விளைவால் 'மொண்டதூர்' பாலகர்களிடையே கூட நிகழ்ந்த பாதிப்பு, அதனாலான இளைஞர் புலப்பெயர்வுகள், முடிவில் 'தாலி கட்டியும் விதவைகளாய்' வாழும் பெண்களின் அவலம், அதன் விளைவால் அண்மைக்காலங்களாக பெண்களில் ஏற்பட்டுள்ள விழிப்பு என அரை நூற்றாண்டு காலத்தில் மாறிய சரித்திரத்தினையே இந்தப் பத்துச் சிறுகதைகளும் சித்திரிக்க முயல்கின்றன. புலப் பதிவுடன் முன்னவரில் நிலவிய மொழிநடை ஐந்தாமவரில் எப்படியாக மாறிச் செல்கிறது என்பதையும் இக்கதைகள் அடையாளப்படுத்த எத்தனிப்பதும் இத்தொகுதியின் மிக முக்கியமான அமிசமென நான் கருதுகின்றேன்.

இத்தகைய நூலொன்றின் அவசியத்தை என்னுள் உணர வைத்ததோடு புலோலி பற்றிய ஓர் அறிமுகத்தினையும் தந்து உற்சாகமுட்டிய எந்தை வே. ஆறுமுகம் அவர்களுக்கும்; இந்நூலினை உருவாக்க தமது அறுவடைகளைத் தந்துதவிய தாய்மாமனார் க. சதாசிவம் மற்றும் எனது மிக மிக நெருங்கிய உறவினர்களான செ. கந்தசாமி, க. தம்பையா ஆகியோருக்கும் எனது அன்பு என்றும் உரித்தாகுக. எமது முன்னோடியும் உறவினருமான கு. பெரியதம்பி அவர்களின் கதைகளை நான் பெற்றுக் கொள்ள உதவிய நூல்கள் செங்கை ஆழியான் தொகுத்தளித்த ஈழத்து முன்னோடிச் சிறுகதைகள், மறுமலர்ச்சிக் கதைகள் ஆகியனவாகும். அவருக்கும் அந்நூல்களை வெளியிட்ட நிறுவனங்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இந்நூலினை வடிவமைத்து அச்சேற்றியதோடு பொருத்தமான முன்னுரையினையும் எழுதி உதவிய என் கல்லூரித் தோழன் எஸ். ரஞ்ச குமாருக்கும் எனது அன்பு என்றும் உரித்தானது.

வழமைபோல் ஆதரவு தரும் அனைவருக்கும் குறிப்பாக வாசகர்களாகிய உங்களுக்கு எனது அன்பு கலந்த நன்றிகளுடன் மீண்டும் எமது 29ஆவது வெளியீட்டில் சந்திக்கும் வரை விடைபெறுகின்றேன்.

மீரா பதிப்பகம்

191/23, ஹைலெவல் வீதி, கிருலப்பனை.

ஆ. இரத்தின வேலோன்

கம்பன் வீட்டுக் கட்டுத் தறிகள்

புலோலி என்னும் ஊரே கவி பாட வல்லது போலும். புலவர் ஒலி என்பதே புலோலி என மருவிற்று என்பாரும் உளர். புலோலி தமிழுக்கு உவந்தளித்த பெருந்தகைகள் பலர். இந்நூலின் அட்டைப்படத்தை அணி செய்யும் கந்தமுருகேசனார் உட்பட்ட பல தமிழறிஞர்களைத் தமிழுக்குத் தந்து புழகம் கொண்டது புலோலி. ஊரோடு உறவாடிய திரு. வே. ஆறுமுகம் அவர்கள் இவ்விடம் பற்றி இந்நூலின் ஆரம்பத்தில் விரிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

புலோலி எனது அயற்கிராமம். அந்த அயற்கிராமத்தைத் தாண்டி தினமும் பள்ளிக்குச் சென்ற சில ஆண்டுக்கால அனுபவம் எனக்கு உண்டு. அதன் பயனாய் கிடைத்த நண்பர்கள் சிலரும் உண்டு. இந்நூலில் உள்ள இரு கதைகளை எழுதியதுடன் இந்நூலைத் தொகுத்துத் தரும் ஆ. இரத்தின வேலோன் அவர்களுள் ஒருவர். அவரினூடாகவே இந்நூலில் இடம்பெற்ற கதைகளை எழுதிய ஏனையோரை அறியும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது.

கு. பெரியதம்பியின் கதைகளை வாசிப்பது ஆச்சரியத்தைத் தரும் ஒரு நல்லதொரு அறிமுகமாகவே எனக்குத் தோன்றியது. மறுமலர்ச்சிக்கால படைப்பாளியாகிய இவரது இவ்விருண்டு கதைகளிலும் காணப்படும் நேர்த்தி இவரது ஏனைய கதைகளையும் தேடிப் படிக்க வேண்டும் என்ற ஆவலை என்னுள் வளர்க்கிறது. சின்னஞ் சிறிய சித்திரத் தேரொன்றின் வடங்களைப் போல வச்சீகரம் கொண்டுள்ளன இவ்வு கதைகள். கு. ப. ராஜகோபாலனின் சக காலத்தவராகிய இவரது கதைகள் கு. ப. ராஜகோபாலனை சற்றே ஞாபகம் கொள்ளவும் வைக்கின்றன.

இந்நூலிலுள்ள கதைகளை எழுதிய கதைஞர்களும், புலோலி பற்றிய ஆவணமொன்றை எழுதிய கட்டுரையாளரும் ஒருவருக்கொருவர் மிக நெருங்கிய உறவினர்கள். ஒருவர் இலக்கியத்தின் மீது கொண்ட ஈடுபாடே மற்றையவர்களையும் இலக்கியவாதிகளாவதற்குத் தூண்டியிருக்கலாம்.

இவ்வாறான இன்னும் சில உதாரணங்களையும் இங்கு சுட்டுதல் பொருத்தமாக இருக்கலாம். பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் இந்திர பாலா ஆகியோரும் – மகாகவி, சேரன், ஓளவை, எஸ். கே. விக்னேஸ்வரன் ஆகியோரும் – மு. தளையசிங்கம், மு. பொன்னம்பலம், சு. வில்வரத்தினம், தம்பிஐயா தேவதாஸ், நாகேச தர்மலிங்கம் ஆகியோரும் – வன்னியகுலம், கலாமணி ஆகியோரும் – தெனியான், க. நவம் ஆகியோரும் – செ. கதிர்காம நாதன், செ. முருகானந்தன், ரஞ்சகுமார் ஆகியோரும் உறவினர்களாயிருப்பதை பெரும்பாலான வாசகர்கள் அறிந்திருக்கக்கூடும்.

இவர்கள் தம்முள் ஒருவரையொருவர் துக்குமமாக பாதித்தோ, அல்லது வெளிப்படையாகத் தூண்டியோ வந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் உண்மையே. இவர்களுக்குள் குரு சிஷ்ய உறவு இருந்திருக்கவும் வாய்ப்புகள் இருந்திருக்கலாம்.

இவ்வாறு உருவானதுதான் புலோலியூரில் ஒரு சிறுகதையாளர் பரம்பரை. கு. பெரியதம்பியிலிருந்து ஆ. இரத்தின வேலோன் ஈறாக இன்று வரை நீண்டுள்ள இந்தப் பரம்பரை மேலும் விரிந்து கிளைகளையும், விழுதுகளையும் பரப்பும் வாய்ப்புகள் மிக அதிகமாகவே காணப்படுகின்றன.

எனினும், இத்தொகுதியில் ஏ.ரி. நித்தியகீர்த்தி, சிங்கைத் திவாகரன், க. குகநாயகி, மங்களராணி சுப்பிரமணியம் ஆகியோரின் கதைகளும் சேர்க்கப் பெற்றிருப்பின் தொகுதியின் நோக்கம் மேலும் சீரடைந்திருக்கும்.

இத்தொகுதியில் உள்ள கதைகள் யாவும் குடாநாட்டிலுள்ள மத்தியதர வாக்கத்தினரைப் பற்றிய சில விடயங்களைப் பேசுகின்றன. அவர்களது சில முகங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இவ்வாசிரியர்களின் ஏனைய கதைகளிலும் விரவிக்கிடக்கும் பண்பு இது. மத்தியதர வாக்கம் இலங்கையில் முனைப்பான தொரு அரசியல் சக்தி. ஜே. வி. பி. யும், தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளும் இன்றைய இலங்கை அரசியலரங்கின் முக்கிய உந்துசக்திகளாயிருப்பது இதனை துலாம்பரமாக்குகிறது. ஆயின் மத்தியதர வாக்கம் பற்றிய துல்லியமான சித்திரப்புகள் கடந்த சில தசாப்தங்களின் இலக்கியப் போக்கின் அச்சாணி யாயிருந்திருத்தல் வேண்டும். ஆனால் ஈழத் தமிழ் இலக்கியத்தை நுணுகி ஆராய்வோர் இவ்வாதாரங்களை கண்டு கொள்ளச் சற்றுச் சிரமப்படவே செய்வர். இதற்கான காரணிகளை ஆராய்தல் இவ்விடத்தில் எனது நோக்கம் என்று.

எனினும், மத்தியதர வாக்கத்தைப் பற்றிய இக்கதைகளில் போதிய அளவு துல்லியம் காணப்படவில்லை என்பதே எனது அவதானம்.

ஆனால், க. சதாசிவம் எழுதிய 'அத்தான் பொல்லாதவர்', ஆ. இரத்தின வேலோன் எழுதிய 'நிலாக்காலம்' ஆகியன இரு படைப்புகளும் முழுமையான சுயானுபவம் சார்ந்து, உள்மனதுள் தோய்ந்து வரும் சுகானுபவத்தைத் தருவது இத்தொகுதியை பெறுமதி உள்ளதாகுகின்றது.

புலவர் மிகு புலோலியின் இன்றைய படைப்பாளிகளில் கம்பன் யார்? கட்டுத்தறி எது? என்னும் தர்மசங்கடமான ஆய்வில் இறங்கி இடருற நான் விரும்பவில்லை. இலகு வாசிப்பிற்கு உகந்த இக்கதைகளை வாசிக்கப் புகும் உங்களுக்கு வழி விட்டு ஒதுங்கிக் கொள்வது விவேகமானது.

கொழும்பு

எஸ். ரஞ்சகமார்

ஊரோடு உறவாட

பௌதிக ரீதியாக ஈழத்திருநாட்டின் சிகரமாக விளங்கும் யாழ் குடாநாட்டின் வடகோடியில் அமைந்துள்ள பரந்த நிலப்பிரதேசம் வடமராட்சி. வட மறவர் ஆண்ட பகுதி வடமராட்சி என்பது வரலாறு. மறவர் என்னும் பதத்திற்கு படைவீரர் என்னும் பொருளும் உண்டு. அதுவே இங்கு சாலப் பொருந்துவதாக அமைந்துள்ளமை சிந்திக்கற் பாலது.

இப்பிரதேசத்தின் திக்கெல்லைகள் இயற்கையானவை. வடக்கு பாக்கு நீரிணை; கிழக்கு வங்கக் கடல்; மேற்கும் தெற்கும் தொண்ட மானாறு என்னும் நீர்க்கோப்புகளாகும். இப்பிரதேசத்தில் உள்ளிட்ட கிராமங்களுள் புலோலி பழம்பெரும் பாரம்பரியத்தையும் நீண்ட புராதன மொழி, சமய கலாச்சார மரபு விழுமியங்களையும் தனித்துவமாகத் தன்னகத்தே கொண்ட புகழ் பூத்த தொன்மைக்கிராமம் ஆகும். புலவர் கள் ஒலித்தமையால் புலோலி என்னும் காரணப் பெயர் தூட்டப்பெற்றது என்பது கல்விமான்களின் முடிபு. பச்சிமப் புலவர்கான நகரமென இதற்கு மறுபெயருமுண்டு.

பருத்தித்துறை நகரசபையின் தெற்கு எல்லை இதன் வடக்கு எல்லையாகவும், பருத்தித்துறை மருதங்கேணி வீதி கிழக்கு எல்லை யாகவும், துன்னாலை, அல்வாய் என்னும் கிராமங்கள் முறையே தெற்கு, மேற்கு எல்லைகளாகவும் அமையும்.

அரச நிர்வாக நோக்கில் புலோலி திக்குவாரியாக 14 கிராம சேவகர் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது.

யாழ்ப்பாண சரித்திரம் என்னும் நூலில் 'சிகிரி வேளாளனும் குவளை மாப்பனும், கல்வி, செல்வம், மெய்யுரை, ஊக்கம், தோற்றம், அழகு என்பனவற்றினால் சிறந்தவனுமாகிய கனக மழவனையும் அவன் தம்பியர் நால்வரையும் புலோலியென வழங்கும் ஊரிலிருக்கு மாறு பணித்தான் பாண்டியராசன்' என அந்நூலாசிரியர் ஆ. முத்துத் தம்பி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அவ்வகையில் புலோலியில் வாழ்ந்துவரும் பூர்வீகக் குடிமக்க ளின் வம்சாவளியினர் இத்துணை அரிய நற்குணாதிசயங்கள் ஒருங்கே

அமையப்பெற்ற உத்தம கனகமழவன் பரம்பரையை சார்ந்தவரென்ற ஒப்பற்ற பெருமிதத்துடனும் சிறப்புடனும் திகழ்கின்றனர். இவ்வுன்னத மகிமை பொய்த்திடாவண்ணம் அவர்கள் சகல நற்றிறைகளிலும் குறிப்பாகக் கல்வித் துறையில் அதிக புலமை மிக்கோராகவும் சமயக் கோட்பாடுகள், ஒழுக்கம், நேர்மை, பாரம்பாரியம் முதலியவற்றை அனுசரித்து சீருற வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

கடந்த பத்தொன்பதாம் இருபதாம் நூற்றாண்டுகளில் பல பண்டிதர்கள், வித்துவ சிரோமணிகள், நாவலர்கள் இப்புண்ணிய கிராமத்தில் பிறந்து பணியாற்றித் தத்தம் முத்திரையைப் பதித்து மறைந்தமைக்கான சான்றுகள் உள்ளன.

தமிழ் நாட்டுப் பேரறிஞர்களால் போற்றப்பட்டு மாயாவாததும் சகோளரி, அத்துவித சித்தாந்த மகோத்தாரணர், ஆரணிநகர சமஸ்தான வித்துவான், மகாவித்துவான், நாவலர், பெருஞ்சொற்கொண்டல், சைவசித்தாந்த மகாசரபம், சதாவதானி எனப் பல்வேறு பட்டங்கள், விருதுகள், பாராட்டுக்கள் பெற்றுப் புலோலியின் புகழைக் கடல் கடந்து தாய்நாட்டில் பரப்பி அதிசயஞ் செய்த மேலைப் புலோலி நா. கதிரை வேற்பிள்ளை, சாதாரண சம்பாஷணையில் ஈடுபடும்போதும் இலக்கண விதிகளை அனுசரித்துப் பேசிப் புகழ் சேர்த்த புலோலி குமாரசுவாமிப் புலவர், ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் சைவ சமயப் பிரசங்கங்கள், சொற்பொழிவுகள், உபநியாசங்கள் மூலம் புகழீட்டிய தில்லைநாத நாவலர், ஈழத்துக் கல்விமான்கள் குழுவில் அங்கம் வகித்து தமிழ் நாட்டில் நடந்தேறிய தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் கட்டுரை வாசித்து பாராட்டுப் பெற்ற தென்புலோலியூர் மு. கணபதிப்பிள்ளை, உயர் சைவ சமய தத்துவங்கள் சித்தாந்தங்களைத் தமது புலமையால் ஆங்கில மொழியில் வெளிக்கொணர்ந்து கீர்த்தி சேர்த்த சைவப்பெரியார் சு. சிவபாத சுந்தரனார், புகழ் பூத்த பாடநூல் புதிப்பாளராக மிளிர்ந்த கவிஞர் மேலைப்புலோலி வே. சிவக்கொழுந்து அவர்கள், தமிழ் மரபுக்கமைவாக பனை ஓலையால் வேயப்பட்ட மண்குடிசையுள் குருசீட முறைமையில் பள்ளி சேர்த்துக் கல்வி புகட்டிப் பல பண்டிதர்களை உருவாக்கி, நாவலன் கோவை என்னும் நூலை தமிழுலகிற்கு அளித்த அறிஞர் கந்தமுருகேசனார் ஆகிய முதறிஞர்கள் மறைந்தும் மறையாதவராய் கற்றறிந்தோர் உள்ளத்தில் என்றும் நிலைத்துள்ளனர்.

இச்சான்றோர்களின் அடியொற்றியவர்களாகத் தென் புலோலியூரில் தொன்மை இலக்கண, இலக்கிய நூல்களில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்களுள் பேச்சுத் தமிழை உயிர்த்துடிப்புடன் நாடகங்களில் கையாண்டு ஈழத்து உரைநடை இலக்கியத்தில் புதியதொரு இலக்கிய செல்நெறியைத் தோற்றுவித்த பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை மற்றும், கலாநிதி ஆ. வேலுப்பிள்ளை, பண்டிதர் வீ. பரந்தாமன் போன்றோர் குறிப்பிடத்தக்க அறிஞராக விளங்குகின்றனர். இத்தரத் தகைமை பெற்றோர் அருகிவரும் இக்கால கட்டத்தில் புனைகதை இலக்கியத் துறையின் விரிவாக்கப் பணியில் கணிசமான எண்ணிக்கையிலான கலைஞர்கள் இங்கு ஈடுபட்டு வருவது மகிழ்ச்சியூட்டுவதாக உள்ளது. இக்கலைக்கு முன்னோடியாகத் திகழ்ந்தவர் அமரர் கு. பெரியதம்பிப் புலவர் ஆவர். இலக்கண, இலக்கியங்களையும் நன்கு ஆய்ந்து கற்றவர். சமுதாய மாற்றம் பற்றிய உணர்வைத் தமது படைப்புகளில் முக்கியப் படுத்தி நின்று ஐம்பதுகளில் எழுத ஆரம்பித்த என். கே. ரகுநாதனின் பிறப்பிடமும் புலோலியூர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. மற்றும் புலோலியூர் க. தம்பையா, க. சதாசிவம், செ. கந்தசாமி, ஏ.ரி. நித்தியகீர்த்தி, சிங்கைத் திவாகரன், ஆ. இரத்தின வேலோன், க. குகநாயகி, மங்களராணி சுப்பிரமணியம் ஆகியோர் நிகழ்காலப் புனைகதைக் கலைஞர்களாவர். கட்டுரை ஆக்கப்பணியில் விஞ்ஞானம் சார்ந்த துறையில் சு. பேராசிரியன்; சமூக சமயத் துறையில் முருக வே. பரமநாதன், வே. ஆறுமுகம், செல்வத்தம்பி மாணிக்கவாசகர், துரியகுமாரி பஞ்சநாதன், புற்றளை கீரன்; மரபுவழிக் கவிதைத் துறையில் வே. ஆறுமுகம், ஆ. விநாயகமூர்த்தி, பு. வேலவ குமார்; தொல்லியலில் ஆ. தேவராசன்; நூல் வெளியீடு மற்றும் திறனாய்வுத் துறையில் ஆ. இரத்தின வேலோன், இன்னும் இலைமறைகாய்களாக வாழ்ந்த, வாழும் இலக்கியவாதிகளும், தென் புலோலியூரில் குறிப்பிடத்தக்கவராவர். இவர்கள் தங்கள் ஆக்கங்களில் பரிசு, பாராட்டு, விருது, சாகித்தியமண்டலப்பரிசு பெற்றவற்றையும், ஏனைய சிலவற்றையும் தொகுத்து அரங்கேற்றியுள்ளனர். தமிழ் கூறும் நல்லுலகு அறியும் வண்ணம் தமது ஆக்கங்களில் ஆங்காங்கு சில சம்பவங்களில் ஈழத் தமிழர் படும் அவலங்களை கற்பனை என்ற போர்வையில் புகுத்த அவர்கள் தவறவில்லை.

சைவ சமய வளர்ச்சியிலும், அதன் மேம்பாட்டையும் புனிதத்தையும் பேணிக்கட்டிக் காக்கும் கைங்கரியத்திலும் புலோலி வாழ் மக்கள் சளைத்தவரல்லர். கந்த புராண, திருவிளையாடற் புராணப் படனங்களை

நாவலர் பெருமான் காட்டிய சீரிய வழியில் நிகழ்த்தும் திருப்பணியில் சுப்பிரமணிய சாத்திரியார் குழு ஈடுபட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத் தக்கது.

உடை நடை, பாவனை, பழக்க வழக்கங்களில் அவர்கட்கென தனிப் பாரம்பரியம் உண்டு. குழந்தைகட்குப் பெயரிடும்போது பரம்பரைப் பெயர்களுையே கையாண்டு வருகின்றனர். அப்பெயர்கள் தெய்வங்களின் பெயர்களை மருவியவையாகவே இருக்கும். அவற்றில் மரபு மிளிரும், பழமை தொனிக்கும், புனிதம் ஒலிக்கும். ஆடம்பர, டாம்பீக வாழ்க்கை முறையில் நாட்டங் கொள்ளாத இக்கிராம மக்கள் சான்றோர் காட்டிய வழியில் நன்கு ஒழுகி எளிய முறையில் வாழ்க்கை நடத்தி வருகின்றார்கள். கற்பக தரு எனப் பனை மரத்தை உபாசித்து வரும் அவர்கள் அதன் உச்ச பயனை அனுபவித்து தமிழர் பண்பாட்டுச் சின்னமாக விளங்குகிறார்கள்.

புலோலியைக் குறிப்பிடும்போது 'யாழ்ப்பாண வரலாற்றில் சைவத் தமிழறிஞர்க்குப் பெயர் பெற்ற பகுதி புலோலி என்பது பிரசித்தம். இப் புலோலியார் கவித்துவப் புலமை மிகுந்தவர்கள். அங்கத்தைய பெண்களும் கவி மூலம் வார்த்தையாடுவதாகக் கூறுவதுமுண்டு. புலோலித் தமிழ் மணமும் சித்தாந்த சைவ மணமும் கமழும்...' எனக் கலாநிதி மு. கந்தையா அவர்களும், 'புலமையும் பண்பும் மிக்க புலோலியின் கண்.....' என்று இளைப்பாறிய கல்விப் பணிப்பாளர் இ. சுந்தரலிங்கம் அவர்களும், 'புற்றளை (இச்சிற்றூரை உள்ளிட்ட கிராமம் புலோலி) பல பெரியார்கள், அறிஞர்கள் வாழ்ந்து வரும் இடமாகும்' என்று பேராசிரியர் வீ. கே. கணேசலிங்கம் அவர்களும் 'தமிழ்ப்பேரறிஞர் பலரை ஈன்றெடுத்த மண் புலோலி' என்று இலக்கியக் கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அம்மையாரும் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் புகழாரம் தூட்டிக் கௌரவித்தமை அவ்வூர்ப் பெருமக்களின் சான்றாண்மைக்கு இலக்கணம் வகுப்பதாக அமையும்.

இத்துணை உன்னத கீர்த்தி சேர்ந்த தகைமைக்கு வழி சமைத்த பேரறிஞர்களுள் சதாவதானி கதிரைவேற்பிள்ளை, அறிஞர் கந்த முருகேசனார் ஆதியோர்கட்கு நன்றிக் கடனாக அப்பெருந்தகைகளின் திருவருவச் சிலையை அவ்வூர் மக்கள் நிறுவி உபசரித்து வருகின்றனர்.

புலோலி வாழ் சிறார்களின் கற்கை வளத்தை முன்னெடுத்துச் செல்லும் வகையில் அங்கு ஆறு ஆரம்பப் பாடசாலைகளும், முன்று

உயர்தரக் கல்விக் கூடங்களும் இயங்கி வருகின்றன. போதனாசிரியர் பற்றாக்குறை வந்தற்ற போதிலும் மாணவரின் முயற்சியால் கணிசமான எண்ணிக்கையிலானோர் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெறத் தகுதி பெற்றுள்ளமை வியக்கத்தக்கதோர் சாதனையாகும். ஓய்வு நேரங்களில் குழுமக்கள் தங்கள் கல்வி வளத்தை அபிவிருத்தி செய்துபய ஆங்காங்கு நூலகங்கள் செயற்பட்டு வருகின்றன.

சைவ சமயப்பண்பாட்டு மரபில் வழிவந்த அவ்வூர் மக்கள் தெய்வ பக்தி மிக்க ஆசார் சீலராகத் திகழ்கின்றனர். புலோலி பர்வதவர்த்தனி சமேத பசுபதீஸ்வர தேவஸ்தானம், சுயம்புலிங்கமாக அக்கிராம மக்களுக்கு அருள் பாலிக்கும் புற்றளை சித்திவிநாயகர், தான்தோன்றி உபய கதிர்காம சுப்பிரமணியராலயம், மாயக்கை, ஆத்தியடி விநாயகர் திருக்கோயில்கள் குறிப்பிடத்தக்க முக்கிய வழிபாட்டுத் தலங்களாகும். மந்திகை கண்ணகை அம்மன், சந்தாதோட்டம் முதலியம்மன், மாதனை காளிகோயில், நெல்லண்டைப் பத்திரகாளி அம்மன் ஆகியன சக்தி வழிபாட்டுத் தலங்களாகும். இவ்வாலயங்களில் நித்திய, நைமித்திய பூசைகள் வேதாகம முறைப்படி தவறாது நடைபெற்று வருகின்றன.

புலோலி உபஅஞ்சலகம், கால்நடை வைத்திய நிலையம், கம நலச் சேவைத் திணைக்களம், பிரதேச செயலகம், மக்கள் சந்தை, ப.நோ.கூ.ச., பனை தென்னை அபிவிருத்திச் சங்கம், பிரதேச சபைச் செயலகம், பேருந்து நிலையம், வலயக் கல்விச் செயலகம், ஆதார வைத்தியசாலை ஆகிய அரசு பிரசித்த செயலகங்கள் தத்தம் துறை களில் செவ்வனே இயங்கி வருகின்றன. (போர்க்கால அழுத்தங்கள், அனர்த்தங்கள் புறநீங்கலாக).

இனி அவ்வூர் மக்களின் தொழில் விவரங்களைப் பார்ப்போம். பெரும்பாலான மக்கள் தமது முன்னோர் காட்டி சீரிய வழியில் ஜீவனத் தொழிலாக வேளாண்துறையில் ஊக்கமுடன் செயற்பட்டு வருகின்றனர். சுண்ணாம்புக் கற்பாறைத் தொடர்களை அடித் தளமாகக் கொண்ட வளம் மிக்க செம்மண் முகப்பையுடைய மேட்டு நிலங்கள் சாகுபடி செய்ய உகந்தவையாக உள்ளன. நன்னீர் செறிந்த ஆழமான கிணறுகள், நீர் நிலைகளினின்று நீர் இறைக்கப்பட்டு சாமை, குரக்கன், தினை போன்ற தானியங்கள், கத்தரி, பாகல், வெண்டை, பயிற்றை, பூசணி போன்ற மரக்கறி வகைகள், வத்தகை, வெள்ளரி போன்ற பழவகைகள், மரவள்ளி போன்ற கிழங்கு வகைகள் பயிர் செய்யப்பட்டு வருகின்றன. காசுப் பயிரெனக் கருதப்படும் புகையிலை, வெங்காயம் போன்ற

வற்றிற்கு அதிகம் கவனம் செலுத்தப்படுகிறது. அவை நல்ல மகதூல் ஈந்தால் கணிசமான இலாபமீட்டும் விவசாயிகளின் பொருளாதாரத்தை நிவர்த்தி செய்ய இது நன்கு உதவும்.

மழை வெள்ளம் தேங்கி நிலை கொள்ளக்கூடிய தாழ்வு நிலங்களில் நெற் பயிர் சாகுபடி செய்யப்படுகிறது. நீர்ப்பாசன வசதியற்ற பிரதேசமாகையால் மானாவாரிப் பயிர் நடுகை செய்யப்பட்டு வானத்தை நம்பியிருக்க வேண்டிய பரிதாப நிலை வேளாண் பெருங்குடி மக்களுக்கு ஏற்படுகிறது. வானம் பொய்த்தால் அவர்களுக்கு அதோகதிதான். தெய்வ நம்பிக்கையே மூலபலமாகக் கொண்டு அறநெறிபிறழாத ஒழுக்க வழியில் வாழ்வியற்றும் புலோலி வாழ் பெருங்குடிமக்கள் வியக்கக் கூடிய அளவில் அறுவடை செய்கின்றாரென்றால் தெய்வத் திருவருளா வன்றி வேறெந்த வகையில் ? என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

மருத்துவர்கள், பொறியியலாளர்கள், கணக்காளர்கள், சட்டத் தரணிகள், விஞ்ஞானிகள், பேராசிரியர்கள், பட்டதாரிகள், ஆசிரியர்கள் எனப் புலோலி மக்கள் சருவதேசியமெங்கும் இன்று பரந்துபட்டு வாழ்வதும் இங்கு குறிப்பிடற்பாலது.

எஞ்சிய வீத மக்கள் வர்த்தகம், அரசு, வங்கி, தனியார் சேவையிலும் கட்டுமானம் போன்ற பணிகளிலும் ஏனைய உபரித்தொழில் களிலும் ஈடுபட்டு, தங்கள் பாரம்பரியம், பண்பாடு, மரபு, கலாசாரம் போன்றவற்றிற்கு ஊறுவிளையாவண்ணம் தூய வாழ்வு நடத்தி வருகின்றார்கள்.

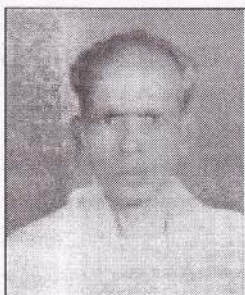
போர்க்காலச் சூழ்நிலையில் உற்றார், உறவினர், நண்பர் உடைமைகளை இழந்து போர்வடுக்கள் மத்தியில் ஏக்கத்துடன் சுதந்திர நல் வாழ்வை எதிர்நோக்கி மனிதராக வாழத்தடிக்கும் மறவர் குலத்துதித்த புலோலி வாழ் மக்களை வாழ்த்தி விடைபெறுகிறேன்.

‘புற்பதி’,
புற்றளை,
புலோலி.

- வே. ஆறுமுகம்

(08. 04. 2000இல் I.B.C. இல் ஒலிபரப்பான கட்டுரை.

மறு ஒலிபரப்பு 17. 12. 2000)

கு. பெரியதம்பி

புலோலியூரில் சிறுகதையின் பிதாமகராக விளங்கும் குமரப்பர் பெரியதம்பி ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகை நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் பரிசினை வென்றதன் மூலம் எழுத்துலகில் பிரவேசித்த இவரது ஆறு சிறுகதைகள் மறுமலர்ச்சியில் (1946 பங்குனி - 1948 ஐப்பசி) பிரசுரமாகியதில் அதிக கதைகளை அதில் எழுதிய பெருமைக்குரியவர். 'மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்', 'எழுத்து முன்னோடிச் சிறுகதைகள்' ஆகிய தொகுப்புகளில் இவரது சிறுகதைகள் இடம் பிடித்துள்ளன. பத்திற்கு மேற்பட்ட கதைகளை எழுதியுள்ளார். 28-08-1919 இல் பிறந்த இவர் 02-01-1987இல் காலமானார்.

"பெண் படித்தவள், அழகானவள், நாகரிகமானவள், நிரம்பச் சீதனமுண்டு" என்று அவர் கூறினார். அதைக் கேட்டு அவன், இரை கிடையாமல் அவஸ்தைப்பட்ட நரி உயரத்திலே கிடந்த திராட்சைக் குலையைக் கண்டு வாயூறியது போல அங்கலாய்த்தான். தனக்குச் சீதனம் பிரதானமல்ல. அழகும் நாகரிகமும் இருந்துவிட்டாலே போதுமென்று முருகேசு எண்ணியிருந்தான். சீதனமுங் கிடைத்தால் யார் வேண்டாமென்று சொல்லுவார்கள்! அவனுக்கு ஒரே ஆனந்தம்.

இந்தக் கல்யாணம் தப்பிவிட்டால் அவன்பாடு அதோகதிதான். வேறு யார் அவனுக்கு மணம் பேசுவது? தாய் தந்தையர் வள்ளியம்மையை முடித்தாற் சரி, அல்லது அவளுக்கு எங்கேயாவது கல்யாணம் ஆகும்வரை உனக்கு வேறு பெண்ணைக் கட்டித்தர முடியாது என்று கூறிவிட்டார்கள். வள்ளியம்மை அவனது மைத்துனி, அந்தப் பெயரைக் கேட்கவே முருகேசுவுக்கு மிக வெறுப்பாயிருந்தது. லீலா, நீலா, புஷ்பம், ராணி என்றெல்லாம் இரண்டு மூன்று எழுத்தில் அழகான பெயர்கள் இருக்கும்போது இதென்ன பெயர்! 'அம்மை'யைத் தள்ளி விட்டுச் சுருக்கமாக அழைத்தால், 'வள்ளி' என்றுதான் அழைக்க வேண்டும். அவனுக்கு ஒரே அருவருப்பாக இருந்தது.

படிப்புக் குறைவு. அழகும் மட்டம். நாகரிகமே அறியாத பட்டிக் காட்டுப் பெண். அவளைக் கல்யாணம் முடித்துப் பட்டினத்துக்கு அழைத்துச் சென்றால் அங்கே கதிரையில் உட்கார்ந்து கொள்ளவே அவளுக்குத் தெரியாது. ஆடவர்களைக் கண்டால் ஓடி ஒளிந்து விடக் கூடும். 'நித்திய பிரம்மச்சாரியாக இருந்து வாழ்க்கையை அனுபவியாது இறந்து விட்டாலும் காரியமில்லை; அந்த வள்ளியம்மையை மட்டும் மணப்பது இல்லை' என்று அவன் தீர்மானித்து விட்டான். பட்டணத்திலே அரைக்குக் கீழே இறங்கியதும் இறங்காததுமான சட்டை அணிந்த பள்ளிக்கூடப் பெண்கள் இரட்டைப் பின்னலைச் சிலுப்பி மாறிமாறித் தோள்மீது எறிந்து நடக்கும் காட்சியைப் பார்த்துப் பார்த்து அவன் நன்கு நயத்திருக்கிறான். நடு மார்பை மாத்திரம் மறைத்துத் தாவணியணியும் நாகரீகமணிகள் உயர்ந்த குதிச்செருப்பிலே சறுக்கிச் செல்வதைக் கண்டு மனதைப் பறிகொடுத்து, 'இதுதானோ அந்த

'அன்ன நடை' என்று இன்னுமே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்தக் காட்சிகளையெல்லாம் கண்ட கண்ணுக்கு வள்ளியம்மை பொலிவாக இருக்கவில்லை. உலகிலே இப்படியாக மினுக்கித் தருக்கி ஓயிலாய் நடக்கும் சிங்காரிகள் எத்தனையோ பேரிருக்க அவன் இந்த வள்ளியம்மையையா மணந்து கொள்ள வேண்டும்?

இத்தனைக்கெல்லாம் அவன் ஏதோ பிரபு வீட்டுச் சகுமாரனல்ல. நாகரிகத்திலே பிறந்து நாகரிகத்திலே சுழியோடி முக்குளித்தவனல்ல. அசல் நாட்டவன். பட்டிக்காட்டுத் தாய்க்கும் தந்தைக்கும் புத்திரனாகப் பூமிப் பிரவேசஞ் செய்தவன். பாவம், அப்படியாகப் பிறந்ததற்காக இன்று அவனுக்கிருக்கும் மனவருத்தம்! அது அவனுக்கும் அவனைப் படைத்த அந்த ஆண்டவனுக்கும் தான் தெரியும். தந்தை இன்னமும் அந்த செம்பாட்டுக்காவி ஊன்றித் தடித்த நாலுமுழ வேட்டியை முழங்காலுக்கு மேலே கட்டிக்கொண்டிருந்தார். பறட்டைத் தலை; மயிர் நிரம்பிய பொலிவற்ற முகம்; வெய்யிலிலே காய்ந்து கறுத்த மேனி; இவை இன்னுமின்னும் பெருகினவேயன்றிக் குறைந்தபாடி ல்லை.

"அம்மா, நீ குறுக்கே கட்டுவதை நிறுத்திவிட்டு இனிமேல் இறவுக்கையும் மாறாடியும் போடம்மா" என்று சொல்லிப் பார்த்தான். "இதுவரையுமில்லையாம். இந்தக் கிழட்டுக்கு இனி ஏனடா அதெல்லாம்" என்று அவள் மறுத்துவிட்டாள். இந்தப் பட்டிக்காட்டுச் சுவங்களைத் தன் தோழர் கண்டுவிட்டால் தன் கௌரவத்திற்கு இழுக்கு வந்துவிடும் என்று அஞ்சியதால் நண்பர்களை அவன் தன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வதில்லை.

அவன் முதன்முதல் கொழும்பிற்குச் சென்றபோது நடந்த நிகழ்ச்சிகளை எல்லாம் இப்போது மறந்துவிட்டான். 'யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து எப்போ வந்தது' என்று சிங்கள வாலிபர்கள் ஆங்கிலத்திலே கேட்டு நகைத்தார்கள். கண்டால் தெரியாதா கம்பளி ஆட்டு மயிரை! அசல் நாட்டவன் என்று அப்படியே தெரிந்தது. சப்பாத்துக் காலை இழுத்திழுத்து நடந்தபோது நண்பர்கள் செய்த ஏளனத் தாங்காது ஒரே ஒரு நாள் மாத்திரம் அழுதிருக்கிறான்.

அதெல்லாம் இப்போது அவன் நினைவில் இல்லை. அவன் பெரிய நகரவாசி. நாகரிகம் நன்றாய்ப் பிடிபட்டு விட்டது. அப்பட்டண வாசி முருகேசுவருக்கு இந்தப் பெரியவர் பேசிய பெண், வாழ்க்கைத் துணைவியாக வந்துவிட்டால் பட்டிக்காட்டிலிருந்து விலகி முற்றாகவே

நாகரிக உலகில் திளைத்து விடுவான். ஆம், அவன் மனம் அப்படித்தான் எண்ணியது.

இப்படி அழகான நாகரிகமான பெண்ணை மணம் பேசிய பெரிய வரைக் கண்டு ஆரம்பத்திலே அவன் வெறுப்புக் கொண்டான். அவருடைய தோற்றம் தந்தையின் தோற்றம் போல நாட்டுப்புற மாதிரி யிலே இருந்தது. இப்பொழுது நாட்டவரைக் கண்டால் அவனுக்கு ஒரே வெறுப்பு. ஆனால் அதைப் பெரியவர் கவனியாதது போல் அவனோடு பேச்சுக் கொடுத்தார். அவர் ஆரம்பத்தில் 'தம்பி, இது வெய்யிலல்ல, நெருப்பு' என்று அகோரமான வெயிலை விஷயமாக எடுத்துக் கொண்டார்.

அவன் பதில் கூறாது வேறெங்கோ புலனைச் செலுத்தியிருப் பவன் போலப் பாசாங்கு செய்தான்.

"என்ன தம்பி, நான் சொல்லுவது சரியில்லையா ?"

பதிலில்லை.

"ஏன் உமக்கு இந்த வெய்யில் குளிர்கிறதா ?"

இப்பொழுதும் பதிலில்லை.

பெரியவர் இலேசானவரல்ல. இவன் முந்தநாட் பிறந்தவன். இவனா அவரை அசட்டை செய்வது! அவருக்கு இவனையும் தெரியும். இவனப்பனையும் தெரியும்.

"அது உம்முட குற்றமில்லைத் தம்பி...."

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு மெல்ல அவரை நோக்கினான். ஆனால் அதற்கிடையில் அவர் கூறி முடித்துவிட்டார்.

"...பருவக்கோளாறு, வெய்யில் குளிரும்; நிலவு சுடும்; அது இந்தப் பருவத்தின் இயல்பு."

அசடு வழிய அவரை நோக்கினான்.

"ஆமாம். அப்படித்தான்" என்று இன்னும் வலியுறுத்தினார். ஒரு கன்னத்தில் அடி விழுந்த அதிர்ச்சி நீங்குவதற்குக்கிடையில் மறு கன்னத்திலும் அடி விழுந்தது போல இருந்தது அவனுக்கு.

"நீங்கள் கூறுவதைக் கவனிக்கவில்லை. மேலே இருந்த

குருவியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டேன்" என்று சமாளிக்க முயன்றான். குரல் தளர்வாக இருந்தது.

"குருவியிலே மனதைப் பறிகொடுக்கக்கூடிய பருவந்தான்" என்றார் குமாரர்.

இன்னுமின்னும் அவர் வார்த்தைகள் அவனைத் தாக்கி அதிர்ச்சி அடையும்படி செய்தன.

இது அந்தப் பெரியவர் குமாரருடைய இயல்பான சுபாவம். தலைக்கிறுக்குப் பிடித்த பேர்வழிகளை முதலில் தன் வாய்ச் சாதுரியத்தால் மடக்கிவிடுவார். பின்பு இயல்பாகவே பேசிக் காரியம் பார்ப்பார். அல்லாவிட்டால் அவருக்கு வெற்றி கிட்டுவது அசாத்தியம்.

குமாரர் கீழிறங்கிப் பதுமையாகப் பேசினார். முருகேசுவுக்கு நெஞ்சிலே சிறிது சிறிதாகத் தண்ணீர் வந்தது. அவனுடைய ஊர், பெயர், தொழில் இவற்றைப் பற்றி விசாரித்தார்.

அவனுடைய ஊரிலே இருக்கின்ற பெரிய மனிதர்களின் பெயர்களைக் கூறி அவர்களெல்லாம் தமக்குச் சிநேகிதம் என்றார். தம்முடைய மருமகனும் கிளாக் உத்தியோகத்தில் இருப்பதாகக் கூறிப் பெருமை கொண்டார்.

பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது குமாரர் அவன் கையில் மோதிரம் இருக்கிறதா என்று பார்த்தார். 'நீ கல்யாணமானவனா? என்று கேட்கலாமோ என்றும் யோசித்தார். ஆனால் அப்படிக்கேட்கக்கூடாது' என்று அவர் மனம் கூறியது.

எதற்காக முளையைப் போட்டு உடைக்க வேண்டும். வெற்றிலைப் பை இருக்கிறதே. அதை வெளியே எடுத்தார். தானும் வெற்றிலையைப் போட்டுக்கொண்டு அவனையும் போடும்படி நீட்டினார்.

"நான் போடுவதில்லை" என்றான்.

"ஓரு நாளும்கூட..."

"இல்லை"

"அப்படியானால் இன்னும் உமக்குக் கல்யாணமாகவில்லையா?"

"இல்லை" என்றான். 'இன்னும்' என்றபோது அவர் சிறிது அழுத்தமாக உச்சரித்தார். அந்த அழுத்தம் அவன் நெஞ்சிலும் சென்று அழுத்தியது. அப்போது அவன் முகமிருண்டது. ஆனால் அதைக் கண்டு குமாரர் முகம் மலர்ந்த காட்சி அவனிடமிருந்த முகமலர்ச்சியும் இவரிடமேதான் வந்துவிட்டதோ என்று எண்ணும்படியாக இருந்தது. அவர் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தார். புன்முறுவலை வெளித் தோன்றவிடாது அடக்கிவிட்டார்.

"நீர் விவாகம் செய்த ஆள் என்று எண்ணினேன்" என்றார். அவன் துக்கம் இன்னும் அதிகரித்துவிட்டது. அது பெற்றோர்மீது ஆத்திரமாக மாறியது. இதுகாலவரையில் அவனுடைய உத்தியோகத்திற்கும் கௌரவத்திற்கும் தக்கதாக ஒரு பெண்ணை முடித்துக் கொடுக்க வில்லையே! 'வள்ளியம்மையாம் வள்ளியம்மை! அந்தச் சுவத்தை யாருக்கு வேணும்? அம்மானுக்கு முன்கூட்டி முடிவு சொல்லி விட்டால்... யாரைக் கேட்டுச் சொன்னார்கள்? எனக்கா அவர்களுக்கா கல்யாணம்? என்னைக் கேளாது முடிவு சொல்ல இவர்களுக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?' இவற்றை யோசிக்கும்போது அவனுக்கு ஒரே சினமாக இருந்தது.

குமாரர் மெல்லக் குறுக்கு விசாரணையில் இறங்கினார்.

"நீர் ஏன் இன்னும் விவாகம் செய்யவில்லை?"

பதில் கூற அவனால் முடியவில்லை.

"கடனிருக்கிறதா?"

"இல்லை"

"கரை சேராத குமர்...?"

"இல்லை"

இல்லை இல்லை என்று கூறுகிறானேயன்றிக் காரணத்தைக் கூறவில்லையே!

"உமக்கு விருப்பமற்ற இடத்திலே மச்சாள் கிச்சாள்."

"ஓ, அந்தத் தொல்லைதான்" என்று ஓய்ந்த குரலிலே கூறினான் முருகேசன்.

"இது பெரிய அநியாயந்தான்" என்றார் குமாரர். தொடர்ந்து

"அவனவன் விருப்பத்திற்கு மணக்க விடவேண்டும். பெற்றார் இதிலே தலையிடுவது தவறு" என்றார்.

அப்போது அவன் நோக்கிய நோக்கு 'முற்றுஞ் சரி' என்று கூறுவது போல இருந்தது.

"நான் அவளை முடிக்கப் போவதில்லை" என்றான் அவன்.

"ஏன் அழகில்லையா ? பணமில்லையா ?... நீர் விரும்பாததற்குக் காரணம் என்ன ?"

"அழகும், பணமும்! சுத்தப் பட்டிக்காடு."

"அவனவன் உத்தியோகத்திற்குத் தக்கதாக நாகரிகமான பெண் வேண்டும். நீர் சொல்வது நியாயமே" என்றார் குமாரர்.

"நான் இறந்தாலும் அவளை முடிக்கப் போவதில்லை" என்றான் அவன்.

"அப்படியானால் விவாகஞ் செய்யாமலிருக்கப் போகிறீரா ?"

"ஏதோ பார்ப்போம்."

"சரி தம்பி, நான் உமக்கு ஒரு கல்யாணம் பேசட்டுமா ?" என்று குமாரர் கேட்டார். அவர் கேட்ட தொனியில் அவன் நிலைமைக்கு இரங்கிப் பரோபகார சிந்தையுடன் அதை ஒழுங்கு செய்து கொடுக்க முயல்வதாகவே தோன்றியது.

அவன் யோசித்தான்.

"ஏன் யோசிக்கிறீர் ? உமது கஷ்டத்தைப் பார்த்துதான் கூறுகிறேன். இங்கிலீஷ் நிரம்பப் படித்த பெண். அழகானவள். உமக்காகத் தான் ஒழுங்கு செய்வதாகக் கூறினேன். விரும்பாவிட்டால் விடும். எனக்கென்ன ?"

'வேண்டாம்' என்று கூற அவன் மனம் துணியவில்லை. எப்படித் துணியும் ? அவர் மேலும் கூறினார்; "பெற்றாருக்கு ஒரே பெண். இப்பொழுது காசாகப் பதினையாயிரம் கொடுப்பார்கள். சொத்து வேறை. மீதி ஏதாவது இருந்தால் அதுவும் அவளுக்குத்தான்!"

"யாருடைய மகள் ?" என்று அலட்சியமாகக் கேட்டான்.

"மாலியூர்ச் சரவணமுத்தருடைய பெண். அவளை முடிக்கப் பலர் விரும்புகிறார்கள். ஆனால் நான் உமக்குச் செய்து தந்தால் நல்லது என்று எண்ணுகிறேன். நீர் கஷ்டப்படுகிறீர். நல்லவராயுமிருக்கிறீர்."

சிறிது சிறிதாக அவன் முகம் மலர்ச்சியடைந்து வந்தபோதிலும் தன் விருப்பத்தை இன்னும் வெளிப்படையாகக் கூறவில்லை.

"தம்பி, நீர் யோசிக்க வேண்டாம். ஏதோ அந்தப் பெண் உமக்குக் கிடைப்பதாக இருந்தால் உமது பூர்வ புண்ணியந்தான். வயலின் கூட வாசிப்பாள். வாய்ப்பாட்டு - அது கேட்க வேண்டியதில்லை. தங்கக் கிளியாட்டம். பார்த்துக் கொண்டிருந்தாலே பசி தீர்ந்துவிடும்."

அவனுடைய முகமலர்ச்சியைக் கொண்டே அவன் விரும்புகிறான் என்பதை அவர் அறிந்து கொண்டார்.

"பெண்ணின் பெயர் என்ன?" என்று அவன் கேட்டான். ஏதாவது வள்ளியம்மை கிள்ளியம்மையாக இருந்தால்....! இந்தப் பெயரிலேயே எவ்வளவோ இருக்கிறதாம்!

"சீதாலக்ஷ்மி" என்று அவர் சொன்னார்.

'சீதா என்று அழைக்கும்போது என்ன அழகாகவிருக்கும்! இதைச் செய்துகொண்டால் நல்லதுதான்' என்ற முடிவிற்கு வந்துவிட்டான் முருகேசு. இதை விட்டுவிட்டு வேறென்ன செய்வான்? கண்ணடித்துக் காதல் கொண்டு கடிதமெழுதிக் கண்ணியிலே பட வைக்கும் தந்திரத் தைக் கூடக் கையாண்டு பார்த்திருக்கிறான். அந்த விதையிலே வல்லவர்கள் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறார்கள்தான். ஆனால், அதிலே முருகேசுவுக்குச் சிறிதும் வெற்றி கிடைக்கவில்லை. அவ்மானம் நேர்ந்ததும் உண்டு. தானாகவே தனக்கொரு பெண்ணைத் தேடிக் கொள்ளுஞ் சக்தியும் தனக்கில்லை என்பதை அறிந்து விட்டான். குமாரர் பேசுமிந்த விவாகத்தையும் நமுவவிட்டால் பின்பு அதோகதிதான்.

"ஏன் தம்பி, விருப்பமா, இல்லையா? இல்லாவிட்டால் இல்லை என்று சொல்லும்" என்று கேட்டார் குமாரர்.

"விரும்பாமலென்ன?...." என்று அவன் கூறினான், கூறிய தொனியில் ஏதோ மனக் கஷ்டமிருப்பதாகத் தெரிந்தது.

தாய் தகப்பனுக்குத் தெரியாமல் எங்கேயாவது மணஞ் செய்வது என்று தீர்மானித்த போதிலும், இப்போது அப்படியான ஒரு வசதி வந்த போது இதுகாலவரை இருந்த தீர்மானம் தள்ளுவிட்டது. பெற்றார் அறியாமல் தன் எண்ணப்படி எங்கேயாவது முடிப்பது பெரிய தவறு போலத் தோன்றிற்று. யோசித்தான்....

"என்ன ? ஒளியாமற் சொல்லும். உமக்கிருக்கும் கஷ்டம் என்ன ?" என்று குமாரர் கேட்டார்.

அவன் மனதிலுள்ளதைக் கூறினான்.

"இதெல்லாம் எனக்குப் பெரிய காரியமல்ல. அவர்கள் மனத்தைத் திருப்பி ஆனந்தமாக இந்தக் கல்யாணத்தை முடித்துத் தருவேன்.... இதெல்லாம் எனக்குப் பெரிய காரியமல்ல."

அவர் நிமிர்ந்திருந்து இதைக் கூறினார். அவருக்கு அத்துணை திறமையுண்டு என்பதனையும் முருகேசு நம்பினான். அவனுடைய முகத்தில் மெல்ல மகிழ்ச்சிக்குறி தோன்றியது. அதைக் குமாரர் நன்கு கவனித்தார்.

"ஆனால் ஒரு விஷயம். அப்படி அவர்கள் மனதைத் திருப்பி இதை ஒழுங்கு செய்வதாக இருந்தால், இது இரண்டொரு நாளில் முடியக் கூடிய விஷயமல்ல. பல நாட் செல்லும். அதனால் என் தொழில் துறை கெட்டுவிடக்கூடும்" என்றவர் மேலும் சொன்னார்: "தம்பி நான் சொல்வது விளங்கிறதா ? எனக்கு அதனால் வரக்கூடிய நஷ்டத்தை நீர் சரிக்கட்ட வேண்டும்.... குறைந்தது இருநூற்றைம்ப தாவது தரவேண்டி இருக்கும்."

முருகேசுவுக்கு நெஞ்சிலே ஈட்டிகொண்டு தாக்கியதுபோல் இருந்தது. இருநூற்றைம்பதென்றால் கொஞ்ச நஞ்சமா ? அதனால் அவன் திகைப்படைந்தான்.

இந்தக் கல்யாணமே வேண்டாமென்றார் பிழையில்லைப் போல இருந்தது. ஆனால் இதைவிட்டதால் அவனுக்கு வேறு கதியில்லையே! ஒரே கல்யாணப் பைத்தியத்தில் முழுகியிருக்கிறான், எப்படி அங்ஙனம் கூற மனம் வரும் ?

"தொகை அதிகமாயிருக்கு" என்றான்.

"நான் பிள்ளை குட்டிக்காரன். என் தொழிலை விட்டு மினைக்கட வேணும். இருநூற்றைம்பது தந்தாலுமே போதாது. ஏதோ உமக்காக இப்படி ஒப்புக் கொள்கிறேன்" என்று அவர் இடம் வைக்காது பேசினார்.

அவன் "நூற்றைம்பது தரலாம்" என்றான். நூறு கேட்க என்று விரும்பியவன் பயத்தினால் நூற்றைம்பது என்றான்.

"இல்லைத் தம்பி எனக்குக் கட்டாது."

"இல்லை, அது போதும் பாருங்கோ..."

அதிக நேரம் விவாதித்தனர். தனித்தனி ஒவ்வொருவரும் தமக்கு இருக்கக்கூடிய கஷ்டங்களைக் கூறினர். இறுதியிலே இருநூறுக்கு இருவரும் சம்மதித்தனர்.

"சரி, உம்முடைய வீட்டிற்கு எப்போது வர?" என்று குமாரர் கேட்டார்.

"நாளைக்கே வாருங்கோ. நான் விரைவிலே பயணம் போக வேண்டும்" என்றான்.

"சரி, நாளைக்குச் சரியாகப் பத்து மணிக்கு உம்முடைய வீட்டில் நிற்பேன். நீர் அங்கே காத்திருக்க வேண்டும்.... எல்லாம் வெற்றியாகும். இதெல்லாம் எனக்குப் பெரிய காரியமல்ல."

அவன் பத்து மணிக்கு அங்கே காத்து நிற்பதாகக் கூறினான்.

"சரி, தம்பி! நான் போய் வருகிறேன்."

"நல்லது."

சிறிது நேரம் இருவரும் மௌனமாக இருந்தனர். மறுபடியும் "சரி, தம்பி நான் வாறேன்" என்றார் குமாரர்.

"வாருங்கோ" என்றான் அவனும்.

ஆனால் அவர் போவதாகக் காணவில்லை. அவன் ஆச்சரியப்பட்டான். அதற்கிடையில் "நீர் பெண்ணைப் பார்க்க வேண்டாமா?" என்று மறுபடி தொடங்கினார்.

"முதலில் வீட்டுக்கு வாருங்கோ. அதெல்லாம் ஆறுதலாகப் பாப்போம்" என்றான் அவன். பெண்ணைப் பார்க்க அவனுக்கு விருப்பந்

தான் என்றாலும் அப்போது அப்படிச் சொன்னான்.

சிறிது நேரம் தயங்கி நின்றுவிட்டு, "தம்பி கையிலே காசிருந்தால் இருபத்தைந்து ரூபா தாரும். பின் அந்த இருநூற்றிலே கழித்து விடுகிறேன்" என்றார். அவனேன் அங்கே இருபத்தைந்து ரூபா கொண்டு வருகிறான்? "பத்து ரூபா மாத்திரம் இருக்கிறது" என்றான்.

"சரி, அதையாவது தாரும்" என்றார்.

அவன் 'மனிபாய்'க்கை வெளியே எடுத்தான். அப்போது ஒரு வாலிபன் பைசிக்கிள் வண்டியில் அங்கே வந்து இறங்கினான்.

குமாரர் ஏதோ கூற உன்னுவதற்கிடையில் "உம்மிடந்தான் போய் வருகிறேன்" என்றான் மிடுக்காக அந்த வாலிபன்.

"ஏன், என்ன விசேஷம்?"

"எனக்கு அந்தப் பெண் வேண்டியதில்லை. நீர் சரியான ஏமாற்றுக் காரன்" என்றான் வாலிபன்.

முருகேசுவுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

"என்ன நீர் சொல்வது விளங்கவில்லை. அவசரப்படாமற் சொல்லும்" என்றார் குமாரர்.

"நீர் நேற்றுக் காட்டிய பெண்தானா மணவறைக்கு வரும்?"

"வேறென்ன!"

"சரி இருக்கட்டும். அந்தப் பெண் எனக்கு வேண்டியதில்லை. மரியாதையாகப் பணத்தைக் கொடுத்துவிடும்."

"ஏன்? எதற்காக?"

"என்னை ஏமாற்றிவிட்டீர். நீர் பேசிய பெண் வேறு; நேற்றுக் காட்டிய பெண் வேறு"

உடனே குமாரர் மிகவும் கோபத்தோடு சொன்னார்: "எந்த மடையன் சொன்னான்? நான் அப்படியான அயோக்கியன் என்றா எண்ணுகின்றீர், நீர்! விளங்காமற் பேசுகிறீர்."

"இல்லை, நான் விளங்கித்தான் பேசுகின்றேன்"

இருவரும் பலமாகப் பேசினர். கோபமும் மிஞ்சிக்கொண்டிருந்தது. நிலைமையைச் சமாளிப்பதற்காக முருகேசு இடையே குறுக்கிட்ட போது அந்த வாலிபன் சொன்னார்: "இவர் எனக்கு ஒரு கல்யாணம் பேசினார் பாரும. நேற்றுப் பெண் பார்க்கப் போனோம். ஒரு அழகான பெண்ணைக் காட்டினார். ஆனால், மணவறையில் வேறொரு மூளிப் பெண் வரும்"

"பெய்" என்றார் குமாரர்.

"உமக்கெப்படித் தெரியும்?" என்று வாலிபனிடம் முருகேசு கேட்டான்.

"பேசின பெண்ணைத்தான் நான் காட்டினேன் தம்பி" என்று குமாரர் குறுக்கிட்டுக் கூறினார்.

"இல்லை. அந்த வீட்டிலே மூன்று பெண்கள்...." என்று அந்த வாலிபன் ஆரம்பித்தான்.

குமாரர் அவனைச் சொல்லவிடாது தான் குறிக்கிட்டு "யார் சொன்னான்? நீர் சரியான புரட்டுக்காரனாயிருக்கு" என்றார்.

"யார் புரட்டுக்காரன், நானா? நீரா?" என்று கூறியபடி கைச் சட்டையைச் சுருக்கிக் கொண்டு அவரை நோக்கிப் பாயத் தயாரானான் அவன். முருகேசு அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு "பெரியவர், கொஞ்சம் பொறுங்கோ! அவர் தன் நியாயத்தைக் கூறட்டும். பிறகு நீங்கள் சொல்ல லாம்" என்றான்.

அந்த வாலிபன் மீண்டும் கூறினான்: "பாரும மிஸ்டர்! அந்த வீட்டிலே மூன்று பெண். முதல் இரு பெண்களும் அழகில்லை. எத்தனையோ இடங்களில் மணம் பேசியும் எல்லோரும் மறுத்து விட்டார்கள். இறுதியில் இவர் ஒரு தூழ்ச்சி செய்தார். மூத்த பெண் என்று கூறி மூன்றாவது பெண்ணைக் காட்டி, மூத்த பெண்ணைக் 'கட்டி அடித்து' விட்டார். நம்பி மோசம்போன அந்த மாப்பிள்ளை நாலு நாளிலே கோபித் துக்கொண்டு வெளியேறிவிட்டான். அவன்தான் இந்த இரகசியத்தை என்னிடம் கூறினான். எனக்கு இரண்டாவது பெண்ணைப் பேசினார். ஆனால், காட்டப்பட்டது அந்த மூன்றாவது பெண்ணாம். இந்த லட்சணத்தில் என்னிடம் பெற்றாருக்கு இவள் ஒரேயொரு மகள்தான் என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்."

இவன் இதைக் கூறிக்கொண்டிருக்கும்போது குமாரர் இடையிடையே குறுக்கிட்டு, "பொய்", "புரட்டு", "சுத்தப்பொய்" என்றெல்லாம் மறுத்துக் கொண்டிருந்தார். விஷயத்தைக் கேட்டு முடித்த முருகேசு, ஒரேயொரு பெண் என்று அவன் கூறிய வார்த்தையைக் கேட்டதும், "யாருடைய மகள்?" என்றான்.

"மாலியூர்ச் சரவணமுத்தருடைய மகளே, யாரோவாம்!" என்றான் வாலிபன்.

முருகேசு ஆச்சரியப்பட்டான்.

"சரவணமுத்தருடைய மகளைத்தானே எனக்கு இப்பொழுது பேசினீர்" என்று முருகேசு கேட்டான்.

"அந்தப் பெண் வேறு. உமக்குப் பேசியது வேறு" என்று குமாரர் அவசரமாகக் கூறினார்.

"எனக்கும் உமக்கும் என்றா எண்ணுகிறீர்? அகப்பட்ட இடமெல்லாம் வலைவீச வேண்டியதுதான். ஏதோ ஒன்று அகப்படும் என்பது அவருக்குத் தெரியும்!" என்று வந்தவன் கூறினான்.

குமாரர் நிலத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார். "என்னுடைய காக தருகிறீர், என்ன?" என்று அந்த வாலிபன் முறைப்பாகக் கேட்டான்.

"உமக்குக் காட்டிய பெண்ணை முடித்துத் தந்தாற் சரிதானே!" என்று தயவாகக் கூறினார் குமாரர்.

"நீர் எங்கே சுழித்து விடுகிறீரோ! அதை யார் கண்டது? அந்தப் பெண்ணும் வேண்டாம். வேறு பெண்ணும் வேண்டாம். பணத்தைத் தந்துவிடும்."

அப்போது றோட்டிலே பஸ் வண்டி ஒன்று வந்துகொண்டிருந்தது.

"நான் இப்போது யாழ்ப்பாணம் போகிறேன். வீட்டிற்கு வாரும் தருகிறேன்" என்று கூறிக் கொண்டு எழுந்தார் தரகர். கிட்ட வந்த பஸ் யாரையோ இறக்குவதற்காகச் சிறிது தாமதித்தது. தருணத்தைத் தவறவிடாது ஓடிப்போய் ஏறிக்கொண்டார் குமாரர்.

பஸ் வண்டி போய்விட்டது. ஏமாந்த வாலிபர் இருவரும் என்ன செய்வது என்று தெரியாது விழித்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அந்த

வாலிபன் பற்களைக் கடித்தான். அதற்குமேல் வேறென்ன செய்ய முடியும் அவனால்?

சிறிது மௌனம்.

"சரியான ஆசாமி!" என்றான் அவன்.

"நல்ல காலம் தருணத்திலே நீர் வந்தது. அல்லாவிட்டால் நான் நிச்சயமாக அணாப்பப்படிருப்பேன். சீ! இதென்ன உலகம், எங்கே போனாலும் அணாப்பு!" என்றான் முருகேசு.

"ஒரு நாளும்தரகர்மாரை நம்பக்கூடாது" என்று அருபவ சித்தாந்தம் மற்றவனிடமிருந்து எழுந்தது.

"நீர் எவ்வளவு பணம் கொடுத்தீர்?" என்று முருகேசு கேட்டான்.

"அதையேன் கேட்கிறீர்! ஐம்பது ரூபா, மண்ணாய்ப் போச்சு!" என்றான் அவன்.

இன்னும் சிறிது நேரம் அந்த அருபவமற்ற வாலிபர் இருவரும் தங்களுக்கு இதிலே கிடைத்த அருபவத்தைப் பற்றிப் பேசினார்கள். இறுதியிலே இருவரும் பிரிந்து சென்றார்கள். கடலை ஞானம் வெளித்த முதியவர்களின் மனநிலையிலேயே அப்போது அவர்கள் மனநிலையும் இருந்தது. தரகர்மாரை நம்பினால் வாழ்க்கை முழுவதுமே திண்டாட வேண்டும் என்ற எண்ணம் உதயமாகிவிட்டது.

வழியிலே முருகேசுவின் மனம் இதைப்பற்றி நன்கு சிந்தித்தது. இந்தத் தரகர் வலையிலே சிக்கியிருந்தால் அவன் நிலைமை என்ன! அவன் பெற்றோர் மற்றும் உறவினர் கண்ணிலே விழிக்க முடியுமா?

வீட்டிலே சாப்பிட உட்கார்ந்தபோது தாய் வழமையான பல்லவியைத் தொடங்கினாள்.

"தம்பி, கொம்மான் இன்றைக்கும் வந்து போகிறார்..." என்றாள்.

வழமையிலே இந்த வார்த்தைகளை அவள் கூறினால் அவன் சினப்பதுண்டு. இன்று மௌனமாகக் குனிந்தபடி சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருப்பது அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

"அந்தப் பெண் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருக்க உன்னுடைய வாழ்க்கை ஒருநாளும் உருப்பட மாட்டாது" என்றாள் மறுபடியும்.

"அது சரி இப்ப அவளுக்கென்ன வயது போய்விட்டதா ? பதினாலு வயதுதானே ! எல்லாம் ஆறுதலாகச் செய்யலாம். கொஞ்ச நாளைக்கு போடிங்கில இருந்து படிக்கவிடச் சொல்லு. தையலும் பழகி விடுவாள். பழக்கமும் திருந்திவிடும்" என்றான்.

தாய்க்கு ஆனந்தம் தாங்க முடியவில்லை.

"வாற கிழமை போடிங்கில விடுகிறதென்றுதான் கொம்மான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்" என்றாள் அவள்.

'அவ'ளுடைய பெயரை எப்படி மாற்றி வைக்கலாம் என்று சித்தித்துக் கொண்டே ஆறுதலாகச் சாப்பிட்டான் முருகேசு.

-1948

நன்றி - ஈழத்து முன்னோடிச் சிறுகதைகள்

அம்மான் மகள்

நான் தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தேன். ஒரு மோட்டார் வண்டி தோட்டத்தின் மத்தியிலிருந்து வீட்டினெதிரே வந்து நின்றது. முதலாளி வந்திருப்பார் என எண்ணி விரைவாக அங்கே போனேன். ஆனால் முதலாளி வரவில்லை. அவர் மகன் தியாகராசன் வந்திருந்தான். தந்தையைப் போலவே அவனும் மிக நல்லவன்.

வண்டியில் ஒரு பெண்ணும் இருந்தாள். அவள் யாரென்று என்னால் மட்டிட முடியவில்லை. தலைவிரி கோலமாய் அழுது கொண்டிருந்தாள். முகத்தில் நீர்த்திவலை நிரம்பியிருந்தது. கௌரவமான குடும்பத்திற் பிறந்தவள் போலவே காணப்பட்டாள். தியாகராசன், வீட்டைத் திறந்து சுத்தம் செய்யும்படி கூறிவிட்டுத் தானும் வந்து ஒத்தாசை செய்தான். நாற்காலிகளை ஒழுங்காக அடுக்கி வைத்தான். மெத்தையைத் தட்டிப் போடும்படி என்னிடம் கூறினான். எல்லாம் எனக்குப் புதுமையாயிருந்தது.

வெளியே வந்தபோது அவளுடைய கழுத்தை உற்றுக் கவனித்தேன். ஒரு சங்கிலி மாத்திரம் அணிந்திருந்தாள். ஏன் அழுகிறாள்? என்ன நிகழ்ந்தது? ஒன்றுமெனக்குப் புலனாகவில்லை. அவளை வண்டியிலிருந்து இறங்கி வரும்படி தியாகராசன் தயவாகக் கேட்டான். அவள் வரவில்லை. அழுதுகொண்டிருந்தாள். அவள் செய்கையிலிருந்து அவன் மீது நிரம்பிய கோபம் கொண்டிருக்கிறாள் என்பது தெரிந்தது. அவன் அறையினுள்ளே போனான். நானும் பின்னே போய் 'ஏன் அழுகிறா? இன்முறையில் யாரும் இறந்துவிட்டார்களா?' என்று கேட்டதற்கு, 'அப்படியொன்றுமில்லை; நீ போய் உன் காரியங்களைக் கவனி' என்றான்.

சிறிது நேரத்தின் பின் அவள் தானாகவே மோட்டாரை விட்டுக் கீழே இறங்கி வந்து, மெத்தையிற் குப்புற விழுந்து விம்மி விம்மி அழுதாள். மோட்டாரிலிருந்து இறங்கி, அந்தத் துக்கத்தினிடையேயும் எவ்வளவு அழகாக நடந்து சென்றாள்! நான் அவளிடம் போய் 'ஏன்மா அழுகிறீர்கள்' என்று கேட்டேன். நான் அப்படி அவளிடம் கேட்டிருக்கக் கூடாது. அது தவறு என்று பின்புதானுணர்ந்தேன். அவள் எனக்குப் பதில் சொல்லவில்லை.

தியாகராசன் கடைத் தெருவுக்குப் போய், கோப்பியும் பலகாரமும் வாங்கி வந்தான். சிறிது கோப்பியைக் கிளாசிலே ஊற்றி அவளிடம் கொடுக்கும்படி சொன்னான். ஆனால் அவள் அதை வாங்கிக் குடிக்க வில்லை. அவளும் பக்கத்திலே வந்து 'கமலா, இந்தக் கோப்பியை வாங்கிக் குடி' என்று சொன்னான். அவன் பேச்சு இன்னமும் அவளுக்கு நாராசமாகவே இருந்தது. அவள் மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்துக் கொண்டாள். அவளைப் போலச் சாந்தமும் சாதுரியமும் நிறைந்த பெண்ணை நான் கண்டதில்லை! அவனுக்குச் சுடச்சுடப் பதில் சொல்லியிருக்கலாம்; ஆனால் அவள் கௌரவமாகவே நடந்து கொண்டாள்.

மாலையிலே நான் அறையில் விளக்கேற்றி வைத்தேன். விளக் கொளியில் அவள் சோர்ந்த முகம் நன்கு பிரகாசித்தது. இன்னும் அவள் அழுதுகொண்டே இருந்தாள். மங்கிய விளக்கொளியில் நீர்த்துளிகள் முத்துப்போல என் கண்ணுக்குத் தோன்றின.

நான் படுக்கைக்குப் போவதற்கு முன் ஒரு முறை அங்கே போனேன். அவர்களுக்கு ஏதாவது உதவி வேண்டியிருந்தால் செய்து கொடுத்துவிட்டுப் போவது நல்லதல்லவா? அப்பொழுதும் அவள் அந்த மெத்தையிலே படுத்துக்கொண்டிருந்தாள். பாவம், கூனிக் குறுகிக் கொண்டு மடங்கியபடி படுத்திருந்தாள். அவன் ஓர் சாய்வு நாற்காலியிற் சாய்ந்தபடி 'சிகரெட்' புகைத்துக்கொண்டிருந்தான். சிந்தனை நிறைந்த நேரத்திலே 'சிகரெட்' புகை ஏதோ ஆறுதலளிக்கிறதாம். அவனுடைய முகபாவத்தில் தவறு செய்தவன் போலக் காணப்படவில்லை. இவளை எப்படி வழிக்குக் கொண்டு வரலாம் என்று எண்ணியிருப்பான். அவளை அழைத்து அவன் ஏதாவது கூறும் போதேல்லாம் அதிக நாட் பழக்கமுள்ளவன்போல் உரிமையும் அன்பும் கலந்த தொனியிற் பேசினான்.

எனக்குப் பூரண உறக்கமில்லை. உறங்குவதும் கலைவதுமாக இருந்தேன். இப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் மாடுபோல உறங்க முடியுமா? சாமம் இருக்குமென் எண்ணுகிறேன். அவன் பேசுவது கேட்டது. 'கமலா வருந்தாதே! நான் ஒரு முரடன்தான். ஆனால் மனச் சாட்சியையும் விற்றுவிடவில்லை. நீ சிறுபருவத்தில் அன்பாக இருந்தாய்; இப்பொழுது தூர்போதனையால் உன் மனம் மாறி விட்டது. இப்படிப் பிடிவாதஞ் செய்வாய் என்று நான் எண்ணவில்லை. சரி

விடிந்ததும் உன்னைக் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுகிறேன். அந்த உத்தியோகப் பிரபுவை மணந்துகொண்டு சிறப்பாக இரு' என்று அவன் சொன்னான்.

விஷயம் இன்னதென்பது இப்பொழுது எனக்குப் புரிந்து விட்டது. பின் நான் விசாரித்தளவில் என் உத்தேசம் பெரும்பாலும் சரியாகவே இருந்தது. ஒருநாள் அவள் பாடசாலையிலிருந்து வீட்டுக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருக்கும்போது, இவன் மோட்டாரிற் தூக்கிப் போட்டுக்கொண்டு வந்து விட்டான். அவ்வளவு துணிச்சலுள்ளவனல்ல; சொந்த மைத்துனியை அதுவுஞ் சிறு பருவத்திலிருந்தே அன்பாக இருந்த ஒருத்தியை அந்நியன் மணந்து கொள்ளப் போவதென்றால் யாருக்குத் தான் ரோசம் வராது?

மறுநாள் விடிந்தது. அவள் படுக்கையிலேயே படுத்துக் கொண்டிருந்தாள்; முகம் வெளிநிப் போயிருந்தது. இப்பொழுது அவள் அழவில்லை. ஏதோ ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தவள்போல் சலனமற்றிருந்தாள். தியாகராசன் அவளைச் சாப்பிடும்படி கேட்டான். அவள் மௌனமாயிருந்தாள். மீண்டும் ஒரு முறை 'கமலா சாப்பிடமாட்டாயா?' என்று விறுவிறுப்பாய் கேட்டான். பதில் இல்லை. கொதிக்கும் உள்ளத் துடன் விரைவாய் அவன் வெளியே வந்தான். மனத் திடமற்றவன் சிக்கல்களை சமாளிக்கும் ஆற்றலற்றவன். மோட்டாரை எடுத்துக் கொண்டுவந்து வாசலில் விட்டான். இறங்கி வந்து 'கமலா! வா, வண்டியிலே ஏறு! உன்னைக் கொண்டு போய் உன் வீட்டில் விட்டு விடுகிறேன். எனக்கு இந்தப் பழி வேண்டாம்' என்று சொன்னான். அவள் ஒன்றும் பேசவில்லை. 'வந்து ஏறவில்லையா? ... வா... வந்து ஏறு. என்னாற் சகிக்க முடியாது' என்று கூறி அவள் கையைப் பிடித்து இழுத்தான்.

'வேண்டாம்; இனிமேல் அங்கே எதற்கு? நாயுந் தேடாது! இங்கேயே இருந்து அழுதழுது தொலைந்து போகிறேன்.' என்றாள்.

தியாகராசன் என்ன செய்வதென்று தோன்றாமல் நாற்காலியிற் போய் உட்கார்ந்தான்.

'வண்டியில் வெயில் படுகிறது' என்று நான் கூறியபின், வந்து வண்டியை உள்ளே விட்டான்.

மத்தியானமாகிவிட்டது. காலையிலே வாங்கி வந்த உணவிலே எறும்பு மொய்த்துக் கொண்டிருந்தது. எடுத்துக் காகத்திற்கு வீசி விட்டேன்!

சாயந்தரம் அவன் தோட்டத்திலே உலாவிக் கொண்டிருந்தான். அவள் என்னைக் கூப்பிட்டாள். 'இது யாருடைய தோட்டம்?' என்று கேட்டாள்.

'இவர்களுடைய தோட்டந்தான்' என்றேன். 'அப்படியானால் வேறே எங்கேயாவது கூட்டிக் கொண்டு போகும்படி சொல்லு. இங்கே இருப்பது நல்லதல்ல' என்று சொன்னாள். அவன் வந்தபின் அவனிடம் சொன்னேன். ஐந்து மைல்களுக்கப்பாலிருந்த இன்னோர் தோட்டத் திற்கு அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு போனான். என்னையும் வரும்படி அவள் அழைத்ததால் நானும் போனேன். அது வேறோர் முதலாளியின் தோட்டம். நாங்கள் அங்கே போனபோது நன்றாக இருண்டுவிட்டது. நானும் இந்தத் தோட்டக் காவற்காரனுமாகச் சமையல் செய்தோம். அவள் ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவன் இடையிடையே வந்து எங்களை உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான். உணவை மேசைமீது வைத்து 'அம்மா எல்லாம் தயாராகி விட்டது' என்றேன்.

தியாகராசனும் கால்முகம் கழுவிக்கொண்டு விரைவாக வந்து உட்கார்ந்தான். அவள் பரிமாறினாள்; அவன் அருந்தினான். கடைசியில் அவளும் அற்பமாக உண்டாள். எனக்கு மிக ஆச்சரியமாக இருந்தது. நாங்களும் போசனத்தை முடித்துக்கொண்டு படுக்கைக்குப் போனோம். தியாகராசன் மறுநாள் காலையிலே கடைத்தெருவுக்குப் போய் சாதாரணமாக குடும்பஸ்தர்களுக்கு வேண்டிய பொருட்களை யோசித்து வாங்கிக்கொண்டு வந்தான். இரண்டு அழகான சேலைகளும் சட்டைகளும் வாங்கிக் கொண்டு வந்தான். மாலையிலே அவள் குளிக்கப் போனாள். அவள் கஷ்டப்படுவாள் என்று அவனும் போனான். 'நானே இறைத்துக் கொள்ளுகிறேன்' என்று அவனைத் தடுத்து விட்டாள் அவள். அவன் வாங்கி வந்த சேலையைக் கட்டிக்கொண்டு விறாந்தையிலே அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள். அந்த சேலை அவளுக்கு மிகவும் பொருத்தமாக இருந்தது.

'கமலா, உன் அப்பா வருந்துவார். அங்கே போய் விடுவோமோ?'

என்று தியாகராசன் பரிவோடு கேட்டான். 'வேண்டாம்' என்று மறுத்து விட்டாள் அவள்.

"பாவம்; 'அந்த' மாப்பிள்ளை வீட்டார் உன் தந்தையை மிகவும் வருத்துவார்களே!"

"என் தலை சுற்றுகிறது; அந்தப் பேச்சை எடுக்க வேண்டாம்" என்று கமலா சீறி விழவே, தியாகராசன் அப்படியே அந்தப் பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டான்.

அவளுக்கு விவாகம் நிச்சயமாகி நாளும் குறித்திருந்தார்கள். இப்பொழுது அங்கே போனால்...?

மறுநாள் சாயந்தரம் வேறோர் மோட்டார் வண்டி அங்கே வந்து நுழைந்தது. இரண்டு பொலிஸ் சேவகர்களும் சாதாரண உடை தரித்த வேறோர் மனிதனும் இறங்கினார்கள். சாதாரண உடையில் வந்தவன், தியாகராசனைக் காட்டி "அதோ அவன் தான்" என்றான். தியாகராசன் அப்படியே அசையாமல் நின்றான். சேவகர்கள் அவனை பிடிப்பதற்காக நெருங்கினர்.

"நில்லுங்கள்! எதற்காக?" என்ற கமலாவின் கம்பீரமான குரல் எல்லோரையும் ஸ்தம்பிக்க வைத்தது. யாவருக்கும் பெரிய ஆச்சரியம்...! பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டர் கமலாவைப் பார்த்துச் சொன்னார் "உங்களை இவர் பலாத்காரமாக..."; "யார் சொன்னது அப்படி? இவரையன்றி வேறு யாருக்கும் நான் வாழ்க்கைப்பட விரும்பவில்லை. அதனால் நான் தான் இவரிடம் வந்துவிட்டேன்!"

தியாகராசன் தன்னை மறந்தான். அவன் உள்ளம் ஆனந்தத் தினால் பொருமி வெடித்துவிடும் போலிருந்தது. 'அம்மான் மகள்' என்ற உறவு உரிமையும் சுயமதிப்பு உணர்ச்சியும் நிரம்ப கம்பீரமாக நின்ற கமலா, அவன் கண்களுக்கு இப்போது ஒரு தனி அழகுடன் பிரகாசித் தாள்.

-1948

நன்றி - மறுமலர்ச்சிக் கதைகள்

க. தம்பையா

புலோலியூர் எழுத்தாளர்களுள் மிக முக்கியமானவர். ஈழத்தில் வெளியான அநேக பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளிலும் தனது நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளை பதிவு செய்து புலோலியூர் புனைகதைஞர்களுள் கணிசமாக எழுதியதோடு அதிக பிரபலமும் பெற்ற பெருமைக்கு உரியவர்.

தமிழ்ப் பேரறிஞர் திரு. கி. வா. ஜகந்நாதனின் மணிவிழாக் குழுவினர் 1966ஆம் ஆண்டு நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டி, நில அளவைத் திணைக்கள இந்து சங்கம் அதன் பத்தாவது ஆண்டு நிறைவை ஒட்டி 1995இல் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டி, மேலைப்புலோலியூர் சதாவதானி கதிரைவேற் பிள்ளை அவர்களின் 69ஆவது நிறைவாக சதாவதானி சனசமூகநிலையம் 1976ஆம் ஆண்டு நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டி உட்பட அகில இலங்கைரீதியில் நடாத்தப்பட்ட பல போட்டிகளில் தங்கப் பதக்கங்களை வென்றவர். இவரது 14 சிறுகதைகளைத் தொகுத்து 1999இல் கொழும்பு 06, மீரா பதிப்பகத்தினர் 'அழியும் கோலங்கள்' நூலினை வெளிக் கொணர்ந்திருந்தனர்.

03.05.1937இல் பிறந்த கதிர்காமு தம்பையா நில அளவைத் திணைக்களத்தில் படவரைஞராக (1956-1984) பதவி வகித்து வந்தார்.

சொந்தம்

ஆனி மாதம்.

உச்சிப் பொழுது.

பொசுக்கும் வெய்யில்.

பார்வதிக் கிழவி புகையிலைத் தோட்டத்தைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கையிலே கொழும்பிலிருந்து மகன் கந்தசாமி அனுப்பியிருந்த ஐம்பது ரூபாய் மணி ஓடர் கிடந்தது. ஆனி மாத மாகையால் புகையிலைக் கன்றுகளெல்லாம் வெட்டப்பட்டு நிலங்கள் காடாய்க் கிடந்தன. புகையிலைக் கன்றுகளுக்குக் கிட்ட எஞ்சிய உரத்தின் வலிமையில் சுடலை ஆவரசச் செடிகளும், கோரைப் புற்களும் மிடுக்குடன் வளர்ந்து கொண்டிருந்தன.

பார்வதிக் கிழவி தோட்டங்களை ஒருமுறை பார்த்தாள்.

"சீ... இவங்கள் இப்ப என்ன தோட்டம் செய்யிறாங்கள்? நான் முந்தித் தோட்டத்துக்கு அவருக்குச் சாப்பாடு கொண்டுவாற காலத்திலை இப்படியே தோட்டம் கிடக்கும்? வரியம் பன்னிரண்டு மாசமும் எப்ப பாத்றாலும் பச்சைப் பச்சேலெண்டு ஏதாவது ஒரு பயிர் இருந்துகொண்டுதான் இருக்கும். இப்ப புகையிலை மட்டும் நட்டு ஆறு மாதத்திலை எடுத்துப்போட்டு அந்தப் புகையிலை வித்த காசிலை மிச்சம் ஆறு மாசத்தையும் மலாயன் பென்சன்காறர் மாதிரியெல்லே சீவிச்சுக்கொண்டு, சந்திக்குச் சந்தி ஊர்க்கதைகளெல்லே கதைச்சுக் கொண்டு திரியிறார்கள். ஒரு குரக்கன், சாமி, கத்தரி, மிளகாய், மரவள்ளி எண்டு வைப்பமெண்டுமில்லை...." காடாய்க் கிடந்த தோட்டத் தரைகளை வெறித்துப் பார்த்தவாறே முணுமுணுத்துக் கொண்டாள் கிழவி.

புருஷன் வேலுப்பிள்ளை துலாமிதித்துக் கொண்டு நிற்கும் காட்சிகள் இப்போதும் பார்வதிக் கிழவியின் கண்முன் நின்றன. புருசனுக்கு ஆடுகால் நிழலில் சாப்பாடு பரிமாறிக் கொண்டு நிற்கும்போது அவன் பசிக்களையில் விரும்பி உண்ணும் அழகும், தன் புருஷனை மாற்றிவிட்டு தன் பதினெட்டு வயது மகன் கந்தசாமி துலா மிதித்துக்கொடுக்கும் காட்சிகளும் இப்போதும் பார்வதியின் கண் முன் வந்து நின்று மெய் சிலிர்க்கச் செய்தன.

இப்போது அந்தத் தோட்டக் கிணறுகளைப் பார்த்தாள் கிழவி. அங்கு ஆடுகால்களோ, துலாக்களோ இல்லை. வாழ்விழந்தவளைப் போல கிணறுகள் கிடந்தன. "தண்ணி இறைக்கிற மிசின் வந்ததுக்குப் பிறகுதான் தோட்டங்களெல்லாம் கடலையாய்ப் போச்சு. தோட்டக் காறங்களையும் சோம்பேறியாக்கிப் போட்டுது. முந்தி தோட்டங்களிலை இருந்த வடிவுகளை இப்ப மருந்துக்கும் இல்லைத்தானே..." என முணுமுணுத்துக்கொண்டு நடந்தாள் கிழவி.

"ஆச்சி துலைக்கே.....?" என்ற விசாரணைக் குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள் கிழவி. அங்கே முருகேசன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

பெற்றோரைச் சிறுவயதிலேயே இழந்துவிட்ட முருகேசன் பதினைந்து வருடத்திற்கு முன் இந்த ஊருக்கு வந்து தங்கிவிட்டவன், அவனின் சொந்த ஊரோ கோப்பாய். நிலங்களைக் குத்தகைக்கு எடுத்து பயிரிட்டு வாழும் முருகேசன் தனிக்கட்டை. பார்வதிக் கிழவியை அவனுக்கு நன்றாகத் தெரியும். கிழவியை வழிதெருவில் கண்டுவிட்டானென்றால் அவளை ஒருபோதும் விசாரிக்காமல் போக மாட்டான்.

"மோனை நீயே... நான் என்றை மோன்றை மணி ஓடர் மாத்தப் போறன்றா..."

"ஆச்சி சாப்பாட்டு நேரமாய்ப்போச்சு.... மாணிக்கண்ணன் சாப்பாட்டுக்குக் கந்தோரைப் பூட்டிப்போட்டுப் போகமுந்திப் போனை ... ஏன்னை நீ இந்த வெய்யிலுக்கிளாலை அலைக்கழியிராய்? என்னட்டைத் தாவன் நான் மாத்திக் கொண்டுவந்து தான்...!"

"இல்லை மோனை... உனக்கெதுக்குக் கரைச்சல்... உனக்கு மாட்டுக்குத் தண்ணி வைக்கிற நேரமாச்செல்லே... நான் பையப்பைய நடந்துபோய் மாத்திக்கொண்டு வந்திடுவன்... நீ நடவடா மோனை" எனச் சொல்லிக் கொண்டு தன் நடையைத் துரிதப்படுத்தினாள் கிழவி.

அப்பொழுது அவள் மனதில் ஒரு சிறு சந்தேகம் இழைந்தோடியது - "உவன் புறத்தியான் எப்பிடி நம்புறது. ஒரு வேளை..." கிழவியின் வீட்டிலிருந்து உப தபாற்கந்தோர் அரை மைல் தூரத்தில் இருந்தது. புகையிலைத் தோட்ட நடைவரம்புகளால் போவதற்கு ஒரு குறுக்குவழி உண்டு.

அடுப்பில் உலைக்கு அரிசி போட்டுவிட்டு வந்திருந்த பார்வதிக் கிழவி மணி ஓடரை மாத்திக்கொண்டும் ஆலடிச் சந்தையில் நாலு நெத்தலி மீன்களை வாங்கிக்கொண்டும் பரக்கப் பரக்க ஓட்டமும் நடையுமாக வீட்டுக்கு வந்தாள்.

வீட்டுக்கு வந்ததும் அடுப்பைப் பார்த்த பார்வதி, சோற்றைப் பக்குவமாக வடித்து பாணையைத் திருகணையில் பக்குவமாக இறக்கி வைத்திருந்த அழகை ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"மாமி வந்திட்டியேனை... நான்தான் வடிச்சு இறக்கி வைச்சனான்..." எனச் சொல்லிக் கொண்டு பார்வதிக் கிழவி கொண்டு வந்திருந்த நெத்தலி மீன்களைக் கழுவி சமைக்க ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தாள் பக்கத்துவீட்டு மருமகள் கமலா.

"கமலா நான் தனியன்தானே... நான் சமைக்கிறன் மோனை..." எனக் கிழவி தடுத்தும் கூட கமலா கிழவியைச் சமைக்க விடவில்லை.

"கமலா உனக்கு வாறவன் குடுத்துவைச்சவன்தான்"

"மாமி.... அப்பு பருத்துறைச் சந்தைக்கிள்ளை வாங்கிக் கொண்டு வந்த கறணைக் கிழங்கு வீட்டை கிடக்கு... அதிலையும் ஒரு துவட்டல் கறி வைச்சுத்தாறன்... நீ உண்ணாணை பேசாமல் போய்ப் படனை. வெய்யிலுக்கிளாலை வந்த களை... வயது பின்னிட்ட காலம்... போணை போ" கமலாவின் அன்புக் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டு கிழவி சாக்குக் கட்டிலில்போய்ப் படுத்துக் கொண்டாள்.

மகன் கந்தசாமி உத்தியோகமாகிக் கொழும்புக்குப் போய் பத்து ஆண்டுகளாகியும் இதுவரை பார்வதிக் கிழவி தனியே சமைத்தது கிடையாது. கமலா, கிழவியின் உதவிக்கு ஒடோடி வந்துவிடுவாள். கமலாவிற்குச் "சுகவீனம்" வரும் நாட்களில் கமலாவின் தாய் முத்தம்மா உதவி செய்துவிட்டுப் போவாள். மகன் கந்தசாமி விடுமுறை நாட்களில் ஊருக்கு வந்து நிற்கும் நாட்களில் மட்டும் கமலா கிழவியிடம் வருவதில்லை. இந்த அடக்க ஒடுக்கம் கிழவிக்கு மிகுந்த உடன்பாடுதான். பார்வதிக் கிழவி சாக்குக் கட்டிலில் கிடந்த வண்ணம் யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"கந்தசாமிக்கும் வயது இருபத்தெட்டாகுது... நானும் இப்பவோ, எப்பவோ எண்டு கிடக்கிறன்... இனி நெடுக விட்டிட்டிருக்கப்படாது..."

என மனத்துக்குள் பேசிக் கொண்ட கிழவிக்கு, கமலாவே கந்தசாமிக்கு உகந்தவளாகக் காணப்பட்டாள்.

"மாமி... எங்கடை அவர் பருத்துறை சந்தைக்கு வண்டில் கொண்டு போறாராம்... உனக்கு ஏதாச்சும் வாங்கியாறதேனை..." மருமகள் முறையான இரண்டு வீடு தள்ளியுள்ள பொன்னம்மாவின் குரல் படலையில் கேக்கவே எழுத்திருந்தாள் கிழவி.

"ஆரது... ஓ... எங்கடை பொன்னம்மாவே... பச்சைப் பாக்கு கொஞ்சம் வாங்கியரச் சொல்லன் பிள்ளை. இஞ்சை ஆலடிச் சந்தைக்கிள்ளை அநியாய விலை..."

"அப்ப நான் வாறன் மாமி..." பொன்னம்மாவின் பேச்சிலிருந்த அன்பு-குழைவு-இதைக் கண்ட கிழவி பூரித்துப்போனாள்.

பொன்னம்மாவிற்கு பிரேமினி என்றொரு தங்கை ரவணுக்குப் போய்ப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள். நல்ல அழகி அவள்.

"சீதன பாதனமும் குறை இல்லாமல் குடுப்பாங்கள். கந்தசாமியைப் பிரேமினிக்குக் கட்டி வைச்சாலென்ன? கமலா எவ்வளவு குணமிருந்தாலும், புற்றளையிலை மூண்டாம் வகுப்புத்தானே படிச்சவள். கொழும்புக்குக் கூட்டிக்காண்டுபோய் வைச்சிருக்கிற வனுக்கு கொஞ்சம் இங்கிலீசு படிச்சவளெண்டால் விசேசந்தானே..." என நினைத்த கிழவி தன் மனதில் இப்போது பொன்னம்மாவின் தங்கை பிரேமினிக்கு முதலிடம் கொடுத்துக் கொண்டாள்.

"மச்சாள்... நான் ஆலடிச் சந்தைக்குப் போறன்... ஏதாச்சும் வாங்கியாறதே?" நாலு வீடு தள்ளியுள்ள மச்சாள் முறையான சின்னம்மாவின் அன்புக் குரல் கேட்டுத் திரும்பினாள் கிழவி. எத்தனை அன்புக் குரல்கள்! திரும்புமிடமெல்லாம் அன்பு முகங்கள்!! கிழவி பூரித்துப் போனாள். இக் குரல்கள் அவள் வீட்டில் தினமும் கேட்கும்.

"இதுதான் இனத்தோடை வாழவேண்டுமெண்டு சொல்லுறது. ஒண்டும் ஏலாதனானெண்டு இந்த இனத்தாக்கள் எத்தினை உதவியெண்டு செய்ய வருகினம்" இனத்தவர்கள் விழுந்தடித்துக் கொண்டு உதவ வருவதை நினைத்தபோது, இந்த ஊரிலேயே இன்னும் நூறு வருடம் வாழ்ந்திடவேண்டும் என்று அங்கலாய்த்தாள் கிழவி.

சின்னம்மாவுக்கு ஒரே மகன்தான் இருக்கிறாள். பெயர் பரமேஸ்வரி. வடமராட்சிப் பெண்கள் கல்லூரியில் படித்து எஸ்.எஸ்.ஸி பாஸ் பண்ணிவிட்டுத் தன் கல்யாண தினத்தை எண்ணிக் கொண்டு வீட்டிலிருக்கும் பாவை பரமேஸ்வரி. அழகுக்கும் குறைவில்லை.

"பரமேஸ்வரியும் பிழையில்லைத்தான்... சொத்து முழுக்கக் கிடைக்கும்... கந்தசாமி கரைச்சல் இல்லாமல் சீவிக்கலாம்..." என நினைத்துக்கொண்ட கிழவி இப்போது பரமேஸ்வரிக்கும் தன் மனத்தில் இடம் கொடுத்துக் கொண்டாள்.

கிழவியை உற்றார், உறவினர் எல்லோரும் மதித்து வந்தனர். இவர்களின் வீடுகளில் ஏதாவது அற்ப விசேஷமென்றால் கூடக் கிழவிக்கு அழைப்பில்லாமல் ஒன்றும் நடக்காது. இந்த வீடுகளுக்குக் கிழவி போகும்போதெல்லாம் கிழவிக்கு இராசோபசாரந்தான் காத்திருக்கும். இந்த உபசாரங்களை எல்லாம் ஏற்றுக் கொள்ளும்போது தன்னையே மறந்து மகிழ்ந்திருப்பாள் கிழவி. இந்த நிலையில் தான் கந்தசாமியை யாருக்குக் கட்டி வைப்பது என்ற பிரச்சினை கிழவியின் மனதில் முளைத்தது. கமலாவுக்கா ? பிரேமினிக்கா ? பரமேஸ்வரிக்கா ?

இப்போது கிழவிக்கு இது ஒரு பிரச்சினையாகக் கூட இருந்தது. எதற்கும் மகன் தீபாவளிக்கு ஊருக்கு வரும்போது அவனையே தீர்மானிக்கும்படி விட்டுவிட வேண்டியது எனத் தீபாவளித் திருநாளை மிக ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கிடந்தாள் பார்வதிக் கிழவி. எதிர் பார்த்துக் கிடந்த அந்தத் தீபாவளியும் வந்தது. ஆனால் மகன் கந்தசாமிதான் வரவில்லை. அவனுக்குப் பதிலாகக் கடிதம் ஒன்று வந்தது.

"அன்புமிக்க அம்மாவுக்கு,

நான் தங்கியிருக்கும் வீட்டுக்கு அடுத்த வீட்டில் இருக்கும் மல்லிகா எண்ட சிங்களப் பெம்பிளைக்குப், பாவம் தாய், தேப்பன் சின்ன வயசிலேயே செத்துப் போயிட்டினம். கந்தோரிலை வேலை செய்து சீவியத்தை நடத்துதனை. தங்கமான குணமணை. தமிழ் நல்லாப் பேசுவள். இப்ப எழுதப் படிக்கப் பழகிக்கொண்டு வாறாளெணை. இவளைப் பாத்தியெண்டால் சிங்களப் பெம்பிளையெண்டு சொல்லமாட்டாய். அசல் தமிழ்ப் பெம்பிளையெண்டுதான்

சொல்லுவாயணை... அவ்வளவு அடக்கமும், ஒடுக்கமுமணை...

என்னை மன்னிச்சப்போடணை அம்மா. நான் இவளை முந்த நாள் கலியாணம் முடிச்சப் போட்டனணை. வேணுமெண்டு இதைச் செய்யேல்லையெணை. நூறு தரம் யோசிச்சப்போட்டுத்தான் இதைச் செய்தனாணணை. நான் வேறை ஒரு பெம்பிளையையும் கட்ட முடியாத மனநிலை இருந்ததினால்தான் இவளைக் கட்டினான்... அப்படி அன்பு எங்களுக்குள்ளை மூண்டு வருசமாய் இருந்ததணை.

நான் செய்தது பிழையண்டால் அம்மா, உன்னை இரண்டு கையெடுத்தும் கும்பிடுறன். என்னை மன்னிச்சப் போடணை அம்மா.

இப்படிக்கு,
அன்பு மறவா மகன்,
கந்தசாமி.

கடிதத்தை வாசித்த கிழவி வாய்டைத்துப் போனாள். அவள் கையிலே கடிதம் கிடந்து தவித்தது. பெற்ற மனம் பற்றி எரிந்து கொண்டிருந்தது. கண்ணீர் கண்ணீராகச் சொரிந்தாள் கிழவி. மூன்று நாட்களாக வாயில் ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர் கூடப் புகவில்லை. வீட்டுக்குள் அடைபட்டுக்கிடந்த கிழவியின் கண்கள் வீங்கிப் போயிருந்தன.

"எவ்வளவு அன்பாய் இருந்த இனத்தாக்களையும், என்னையும் தலை குனியச் செய்துபோட்டானே. சொந்தக்காரங்கள் தங்கடை, தங்கடை தலையிலை அடிச்சுக்கொண்டுஅழச் செய்துவிட்டானே. இனி நான் இனத்தாக்களின்ரை முகத்திலை என்னண்டு முழிக் கிறது? ஐயோ... ஐயோ...." குழந்தையாகி வெதும்பி வெதும்பி அழத் தொடங்கினாள் கிழவி.

நான்காம் நாள் மகனுக்குப் பதில் எழுதினாள் கிழவி.

"அன்புள்ள கந்தசாமிக்கு,

இனி நீ என்னை அம்மா எண்டு மாத்திரம் கூப்பிடாதை. உனக்கொரு அம்மா இருக்குதெண்டு மட்டும் நினைச்சப்போடாதை. உன்ரை அம்மா எப்பவோ செத்துப் போனாள் எண்டு நினைச்சுக்கொள். நீ என்னையும், என்ரை சொந்தக்காரரையும், தலை குனியச் செய்த இந்த விசயம், சொந்தக்காரருக்குத் தெரியேக்கை, அவங்கள்

தலையிலை அடிச்ச எங்கடை பெடியன் இப்பிடிப் போட்டானே
எண்டு அழப்போறாங்கள்."

என்றைசீவியத்தை எனக்கு ஓட்டத் தெரியும். நீ என்னைக்
கைவிட்டது போலை, என்னை என்றை சொந்தக்காரங்கள் கை
விடமாட்டாங்கள். அவைகளின்றை இரத்த உறவு இருக்கும்வரை
எனக்கு ஒரு குறையும் வராது. இவ்வளவு காலமும் இவளவையுள்
தானே என்னைப் பாத்த்து. உன்றை கையிலையிருந்து இனி எனக்கு
ஒரு செப்பாலை அடிச்ச காசும் வேண்டாம். நீ உங்கையே இரு. இந்தப்
பக்கம் வந்து இந்த வீட்டு வாசல்படியை மிதிச்சியோ என்னை நீ
உசிரோடை பாக்க மாட்டாய். என்றை கொள்ளி வைப்புக்குக்கூட நீ
வரவேண்டாம். அதுக்கெல்லாம் என்றை சொந்தக்காரர் இருக்கினம். நீ
கவலைப்படாமல் புது மனுசியோடை சுகமாய் இரு.

இப்படிக்கு,
பாறுபதி.

கடிதத்தை மந்திகை உப-தபாற் கந்தோருக்குக் கொண்டு போய்ப்
போட்டுவிட்டு வந்து முகக்கிடையாய் மீண்டும் படுத்துக் கொண்டாள்
கிழவி.

"கந்தசாமி எவ்வளவு நல்ல பெடியன்; ஊரோடை இருக்
கேக்கையும் அவன்தானே எனக்குச் சமைச்சத் தாறவன். தேப்பன்
இருக்கேக்கை சின்னப்பெடியனாய் இருக்கேக்கை புகையிலை,
கத்தரி, மிளகாய் கண்டுகளுக்கு பள்ளிக்குப் போகமுந்தி அந்தப்
பனிக்குளிரிலை நாலு மணிக்கு எழும்பி தோட்டத்துக்குப் போய்
தண்ணி வாத்துப்போட்டு வாறவனல்லே. ஒன்பது பாசு பண்ணிப்
போட்டு கிளறிக்கல் முற்றைப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கேக்கை
அவன் தேப்பனுக்குதவியாய் துலா மிதிச்சுக் கொடுத்தவனெல்லே...
உத்தியோகமானதுக்குப் பிறகும் லீவிலை வரைக்கிள்ளை அவன்
தானே எனக்குச் சமைச்சத் தாறவன். இப்பேற்பட்ட கந்தசாமி
இப்படிக்கெட்டுப் போனானே" என முனகி, முனகி கண்ணீர் சொரிந்து
கொண்டிருந்தாள் கிழவி.

மகன்மீது இப்போது அனுதாபமும் சுரந்தது பார்வதிக்கு. ஒரு
வாரமாக வீட்டுக்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடந்தாள் கிழவி. அவளின்
தோற்றம் வெகுவாக மாறிப் போயிருந்தது. அவளுக்குத் தூக்கமே
இல்லை. மகன் கந்தசாமியைப் பற்றியும் அவளின் எதிர்காலத்தைப்

பற்றியும் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தது அந்தப் பெற்ற மனம்.

ஒரு வாரமாக கமலா தன்வீட்டுப் பக்கமே வராதிருந்ததை இப்போதுதான் உணர்ந்து கொண்ட கிழவி, கமலாவுக்கும் இந்த விசயம் தெரிந்திருக்குமோ என அங்கலாய்த்தாள். தள்ளாடியபடியே கமலா வீட்டிற்குப் போனாள் கிழவி. கிழவியைக் கண்டதும் வேறுபக்கமாகத் திரும்பி "தனக்கு வேலை அதிகம் இருப்பதாகச்" சொல்லிவிட்டு வேறுபக்கமாகப் போய்க் கொண்டிருந்த கமலாவைப் பார்த்தாள் கிழவி.

"பாவம் கமலா... தன்ரை மச்சான் இப்படி அந்நியத்திலை சிங்களப் பெம்பிளையை முடிச்சு குடும்பத்துக்கு மாறாத வருவைக் கொண்டு வந்துவிட்டானே எண்டு அவளுக்கும் வருத்தமாகத்தானே இருக்கும்... பாவம் கமலா... இவன் பாவி எல்லாரையும்லே மானங்கெடுத்தி அழவைச்சப் போட்டான்..." என முணுமுணுத்த பார்வதிக்கு மகன்மீது ஆத்திரமாத்திரமாக வந்தது.

இந்த நிலையில் மகனிடமிருந்து வேறொரு கடிதமும் வந்தது. அதில் தன்னை மன்னித்து ஆசீர்வதிக்கும் படியும், மல்லிகாவும் தன்னைப் பார்க்க ஆசையாக இருப்பதாகவும் ஒருமுறை ஊருக்கு வந்துபோக அனுமதி கேட்டும் எழுதப்பட்டிருந்தது.

கடிதம் எரிகிற நெருப்பில் எண்ணையை ஊற்றியது. பக்கத்தில் எரிந்து கொண்டிருந்த அடுப்பில் கடிதத்தைப் போட்டாள் பார்வதி. நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டே போயின.

ஒரு நாள், நனைய வைத்த பச்சை அரிசியை இடிப்பிக்க கமலாவிடம் கொண்டு சென்றாள் கிழவி.

கிழவியைக் கண்டதும் முகத்தை நீட்டிக்கொண்டு நின்ற கமலா கிழவியைக் கண்டும் காணாதவளைப்போல வேறுபக்கம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"டியேய் மோனை கமலா.... நீயும் இப்ப அந்தப் பக்கம் வாறதில்லை... உனக்கும் உன்ரை கொத்தான் இப்பிடிச் செய்து போட்டானெண்டு வருத்தமாத்தானிருக்கும்... என்னைப்போல துக்கமாய்த்தானிருக்கும். வீட்டைவிட்டு வெளிக்கிடாமல் என்னைப் போலை கிடந்திருப்பாய். அதுக்கென்ன செய்யிறது மோனை. அவன் இப்பிடிச் செய்து எங்களெல்லாரையும் தலை குனிய வைப்பெண்ணு

ஆருக்குத் தெரியும்?... இந்தா மோனை... அரிசி நனைய வைச்சுக் கொண்டு வந்திருக்கிறன்... கொஞ்சம் இடிச்சுத்தா... ஒரு மாதமாய் ஒருநேர்ச் சாப்பாடும் அதுவும் இதுவுமாய் இருந்தனான்... இப்பதான் ஒருமாதிரி எழும்பித் திரியிறன்..."

இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டுபோன கிழவியை கமலா பார்த்த பார்வை... அவள் பார்வையிலே ஏளனம் இழைந்தோடியது.

"கிழவி... ஏன் கொழும்பிலை இருக்கிற மருமோளட்டை அனுப்பினியெண்டால் அவ பக்குவமாய் இடிச்சு பாசல் பண்ணி அனுப்புவவே... நாங்களுன்ன உனக்கு வேலைக்காறியெண்டு நெச்சப் போட்டியோ" கமலா படபடவென்று பேசினாள்.

கிழவி வாயடைத்துப் போய் நின்றாள்.

"மாமி, மாமி எண்டு என்ரை உசிராய் இருந்த காமலாவா இப்பிடிப் பேசுறது? அப்பிடி என்ன நடந்து போச்சு?"

"....ஓ..."

கிழவிக்கு எல்லாம் புரிய ஆரம்பித்தது.

"கந்தசாமி தனக்குக் கிடைக்கவில்லையெண்டதுக்காக சொந்த பந்தங்களையெல்லாம் மறந்து போட்டாளே இவள். இந்த எண்ணத்தை மனசிலை வைச்சுக்கொண்டுதானே இவள் மாமி மாமி எண்டு இவ்வளவு நாளும் ஓடி, ஓடி வந்து வேலை செய்தவள். எவ்வளவு வஞ்சனை மனசோடை வந்திருக்கிறாள். ஆறுதல் சொல்ல ஆக்களில் லாமல் தவிச்சுக் கொண்டு இருக்கிற எனக்கு ஆறுதல் சொல்ல வேணுமெண்ட மனுசத் தன்மைகூட இல்லாமல் இருந்திட்டாளே... இவள் சொந்தக்காரியா அல்லாட்டில் அந்நியவளா?" மனம் கொதித்தது கிழவிக்கு.

கிழவிநனைய வைத்த அரிசியை அப்படியே திருப்பிக் கொண்டு வந்து தன் வீட்டு உரலில் போட்டு மெல்ல, மெல்ல இடித்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் கண்களிலே கண்ணீர் தாரை தாரையாகப் பெருகி ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

இப்போதெல்லாம், சொந்தக் காரரின் வீடுகளில் பெருத்த விசேஷ தினங்களுக்குக் கூடக் கிழவிக்கு அழைப்பில்லை. பருத்தித்துறைச்

சந்தைக்கும், ஆலடிச் சந்தைக்கும் போய்க் கொண்டிருந்த பொன்னம்மா, சின்னம்மாக்களின் விசாரணைக் குரல்களும் கிழவி வீட்டுப் படலையில் கேட்பதில்லை. இவைகளையும் உணர்ந்து கொண்டாள் கிழவி.

யாருடைய ஆறுதலுமின்றித் தனியே நின்று தவித்துப் போனாள் கிழவி.

"ஆச்சி...." படலையில் குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள் கிழவி.

அங்கே முருகேசன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"எனக்கு விசயம் இப்பத்தான் தெரியும் ஆச்சி, தபாற் கந்தோர் மாணிக்கண்ணன் சொல்லிச்சுது. நீ அழுது கொண்டிருப்பாய் எண்டுதான் ஒருக்கால் பாக்க வந்தனான்... " இப்படிச் சொன்ன முருகேசனின் குரலிலே துயரம் தோய்ந்திருந்தது...

முருகேசனைப் பார்த்தாள் கிழவி. அவளின் துயரம் கலந்த விசாரிப்பில் ஒருவித ஆறுதல் கூடப் பிறந்தது கிழவிக்கு. கிழவியைப் பார்த்தாள் முருகேசன். அவளின் வீங்கியிருக்கும் கண்கள்-மெலிந்து போன உருவம்-கிழவியின் கோலத்தை பார்க்கவே பரிதாபமாக இருந்தது முருகேசனுக்கு. "ஆச்சி போனதுகளைப் பற்றி என்ன யோசிக்கிறாயணை. கந்தசாமி... அந்த நல்ல பிள்ளை இப்படிச் செய்து போட்டான். அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறதணை. கந்தசாமியைப் பற்றி எனக்கெல்லே தெரியும். அவனைப் போலை நல்ல பெடியனை இந்த ஊரிலையென்ன, எந்த ஊரிலையும் எடுக்கேலாது. இப்படிப் பட்டவன் பிழை விட்டிட்டான் எண்டு சொல்லக்கூட மனமில்லை. அவன் எதையும் ஆயிரம் தரம் யோசிச்சுச் செய்யிறவன். ஏதோ தனக்கு விருப்பமெண்டு செய்துபோட்டான். பிள்ளையளின்ரை விருப்பத்துக்கு விடுறதுதானேணை வடிவு. பாக்கேல்லையே உங்கட சின்னையறறை மோனுக்கு விருப்பமில்லாமல் கட்டி வைச்சினம். அவன் இப்ப கோடேறி நிக்கிறான் கலியாண எழுத்தைத் தள்ளெண்டு.

கந்தசாமியின்ரை உயிருக்குச் சேதம் கீதம் வந்தால் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறதில்லையேணை. உதுக்கெல்லாம் கவலைப்பட்டு உடம்பைக் கெடுத்துப் போடாதையணை..." பார்வதிக் கிழவி முருகேசன் சொல்லிக் கொண்டு போவதையே சிலையாய் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். பார்வதியின் கண்களிலே நீர் முட்டி நின்றது.

"ஆச்சி நீ ஒண்டுக்கும் யோசியாதையணை. கந்தசாமி இப்படிப் போட்டானெண்டாப் போலை நீ வருத்தப்படாதையணை. நானிருக்கிற னணை. நான் பிறத்தியெண்டாலும் உன்ரை மோனைப்போலை எண்டு நெச்சக் கொள்ளணை. ஆச்சி... உனக்கு ஏதும் உதவி வேணுமெண்டால் என்னட்டை வாணை. அல்லாட்டில் ஆரட்டையும் சொல்லியனுப்பணை... நான் வந்து நிக்கிறன்." நான் எப்பவும் உந்தக் குஞ்சிக் களகெட்டிக் காணிக்குள்ளைதான் என்றை மாடுகளை மேச்சுக்கொண்டு நிப்பன். காசு கீசு ஏதும் மாறவேணுமெண்டாலும் நீ கூசாமல் என்னட்டை வாணை. நான் தாறன்...." இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே முருகேசன் கிழவியின் கையிலிருந்த உலக்கையை வாங்கி அரிசியை இடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கிழவி முருகேசனைப் பார்த்தாள். தன் கண்ணீரைத் தன் புறங்கையால் துடைத்தெறிந்தாள். அவளுக்கு இப்போது என்றுமே இல்லாத ஆறுதலாக இருந்தது. தன் துன்பமெல்லாம் தீர்ந்து விட்டதாக தன் மனத்திலே இருந்த துயரச் சுமை இறங்கி விட்டதாக உணர்ந்தாள். கிழவியின் மனம் லேசப்படத் தொடங்கியது.

"மோன்றை பிரிவிலை துடிச்சு ஏங்கிப்போய்க் கிடக்கும் எனக்கு ஆறுதல் சொல்லவேண்டிய இனத்தாக்கள் புறத்தியான்களைப்போல இருக்கிறாங்கள். புறத்தியானாய் இருந்த முருகேசன் இப்ப சொந்தக் காரனாகி வந்து நிக்கிறான்... ஐயோ இந்த உத்தம சீவனையே அண்டைக்கு புறத்தியானெண்டு சமுசியப்பட்டனான்?"

கிழவிக்கு இப்போது முருகேசனே தன் மகனாகப் பட்டான். அவன் சொல்லிய ஆறுதல் வார்த்தைகளில் தன் துன்பங்களையே மறந்து ஒரு கணம் சிரித்தாள் கிழவி.

"சே... இந்த இரத்த உருத்துக்காறங்களின்றை உறவு எத்தினை வஞ்சகமானது... கள்ளத்தனமானது... இனத்தாக்கள் எண்டு இருக்கிறார்கள். எல்லாரும் இனத்தாக்களுமில்லை. புறத்தியாள் எண்ட எல்லாரும் புறத்தியுமில்லை... முணுமுணுத்துக் கொண்டாள் கிழவி. அதேநேரத்தில் தன் உறவுக்காக ஏங்கி நிற்கும் அந்த அந்நியப் பெண் மல்லிகாவை நினைத்துக் கொண்டாள் கிழவி.

"இந்த இரத்த உறவுக்காறங்கள் என்னை வெறுக்கிறார்கள். ஆனால் எங்கையோ இருக்கிற அவள் என்றை உறவுக்காகத்

துடிக்கிறாள்" இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு கிழவி கண்ணீரால் நனைந்திருந்த தன் முகத்தை முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

உச்சிப் பொழுது.

பொசுக்கும் வெய்யில்.

பார்வதிக் கிழவி புகையிலைத் தோட்டத்தைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

தபாற் கந்தோர் மாணிக்கம் சாப்பாட்டுக்குப் பூட்டிப்போட்டுப் போக முந்திப் போடவேணும் என முனகிக் கொண்டு தன் நடையைத் துரிதப் படுத்தினாள் கிழவி.

அவள் முகத்தில் என்றுமில்லாத பிரகாசம்; மனத்திலே என்று மில்லாத அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. அவள் கையிலே மகனுக்குத் தந்தியடிக்க இருக்கும் செய்தி ஒன்று இருந்தது.

"மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு புறப்பட்டு வரவும்— அம்மா" இதுதான் அந்தச் செய்தி.

1967

- சிந்தாமணி

தாலி கட்டிய விதவைகள்

"ராஜி ரீச்சருக்கு இனி இருப்புக் கொள்ளாது... எட்டு வருஷத் துக்குப் பிறகு புருஷனை சந்திக்கிறதெண்டால்... சொர்க்கம்தானே..."

சக ஆசிரியைகள் ராஜியைக் கொஞ்ச நாட்களாக இப்படியும் சிலவேளைகளில் பச்சையாகவும் சீண்டும்போது ராஜி எதுவித உணர்வுகளையோ, ஆர்வத்தையோ, ஆரவாரத்தையோ காட்டுவ தில்லை.

எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் ராஜிக்குப் பக்கத்துப் பிள்ளையார் கோயிலில்தான் வெகுவிமரிசையாகத் திருமணம் நடந்தேறியது. இது ஒரு திடீர்க் கல்யாணம் என்று கூடச் சொல்லலாம்.

வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருந்த பக்கத்தூர் மாப்பிள்ளை அவர். ஒரு மாதத்தில் வெளிநாட்டுக்குத் திரும்பிப்போகுமுன், மகனின் திருமணக் கோலத்தை தாங்கள் சாகுமுன் கண்குளிரப் பார்த்துவிடவேண்டும் என்ற அங்கலாய்ப்பில் அவனது பெற்றோர்கள் ராஜியின் அழகையும், குணத்தையும் கேள்வியுற்று வலியச் சென்று சம்பந்தம் பேசி வந்தார்கள்.

நடுத்தரக் குடும்பமான ராஜியின் குடும்பத்துக்கு இது வரப் பிரசாதமாகப்பட்டது. மாதம் ஐம்பதினாயிரம் ரூபா சம்பளம் என்ற சங்கதிவேறு பெண்விட்டாரை ஆட்டிப்படைக்கத் தொடங்கியது. கல்யாண வீட்டுச் செலவு அனைத்தும் மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரர் களே பொறுப்பேற்பார்கள் என்ற சங்கதியும் காதில் தேனாகப் பாய சாதகங்களையும் சாத்திரிக்கு ஒரு மயில் நோட்டைக் காட்டி மாப்பிள்ளை வீட்டார் பொருத்திய வகையில் கல்யாணம் சட்டுப் புட்டென்று இனிதே நிறைவேறியது.

தாலி கட்டி கணவன் மனைவியுமாகிப் பத்தே பத்து நாட்கள்தான். வெளிநாட்டிலிருந்து அவசர அழைப்பு வந்துவிட்டதாகக் கூறி பதினோராம் நாளே மாப்பிள்ளை வெளிநாடு பறந்து விட்டார்.

"ராஜி கவலைப்படாதே... நான் போய் உனக்கு விசா எடுத்து அனுப்புறேன். அப்ப நீ வரலாம்" என்று சொல்லிவிட்டுப்போன கணவன் ரெலிபோனில் தொடர்பு கொண்டபோது நான் இன்னும் கொஞ்சக்

காலத்தில் சிற்றிசன் ஆகிவிடுவன். சிற்றிசன் ஆனபிறகு உன்னை நேரடியாகக் கூப்பிட்டுவிடலாம். அதற்கு முந்தி அவசரப்பட்டு வர வேண்டுமெண்டால் கள்ளமாகத்தான் வரவேணும்.

அப்படிக்க கள்ளமாக வாறதுக்குப் பத்து லட்சம் கொடுக்க வேணும். காசுதான்கொடுத்துவிட்டுப் போகலாம். ஆனால் கள்ளமாக வரேக்கை பொதுவாப் பெம்பினைகள் எக்கச்சக்கமாக ஏஜன்சிமாரால் பிசக்குப்பட்டுக் கொண்டுதான் வருகினம். பொம்பினைகள் பல கைகள் மாறி மாறித்தான் இஞ்சை வருகினம்."

இப்படிக்க கணவன் ரெலிபோனில் முதலில் சொல்லிய கதைகள் சரியென்படவே ராஜி கணவனிடம் சிற்றிசன் கிடத்தவுடன் போகலா மென மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள்.

ஓவ்வொரு வருடமும் சிற்றிசன் இன்னமும் கிடைக்கவில்லை என்று தன் கணவன் சொல்லிக்கொண்டிருக்கவே, ராஜி கணவனுக்கு ரெலிபோன் பண்ணுவதையே நிறுத்திக் கொண்டாள்.

பணம் மட்டும் மாதம் மாதம் கணவன் அனுப்பத் தவறியதில்லை.

போன வாரம்தான் ஏஜன்சி ரெலிபோன் மூலம் தான் மூன்று மாத லீவில் ஊருக்கு வருவதாக அறிவித்திருக்கிறார்.

இதைக் கேட்டதும் திக்கென்றாகிவிட்டது ராஜிக்கு. கணவன் ஊருக்கே வராமல் விட்டாலே நல்லது என்பது மாதிரி அவள் குழப்பமும் கவலையும் படத் தொடங்கினாள். மூன்று மாத லீவில் வரப் போகிறார். பின்னர்....

இப்படி ஒரு தாம்பத்தியம் வேண்டுமா? இதை விடக் கல் யாணமே செய்யாமலே இருந்திருக்கலாமே. எத்தனையோ ரீச்சர்மார் கல்யாணமே செய்யாமல் என்னமாய்ச் சந்தோஷமாக இருக்கிறார்கள். பள்ளிக்கூடத்துப் பிறின்சிப்பல்-ஐம்பது வயது-இப்போதும் அவ மிஸ்தான்.

மாம்பழத்தைச் சாப்பிடக் கொடுத்துவிட்டு அதன் ருசியை நாக்கில் தொட்டுவிட்டு அந்தப் பழத்தைத் தட்டிப் பறித்த மாதிரித் தானே என்னுடைய வாழ்க்கையாயிற்று.

மாம்பழத்தின் சுவையையே எனக்குத் தெரியாமல் பண்ணி யிருந்தால் இந்த உபத்திரங்கள், உபாதைகள் வந்திருக்குமா?

வீதியோரங்களில் காணும் இளம் தம்பதிகளின் இளமைச் சிருங் காரங்களை, திரைப்படங்களில் காணும் காதல் ஜோடிகள், கணவன்-மனைவி நெருக்கங்களைக் காண நேரிட்டால் ராஜி நேரடியாகவே கிணற்றடிக்குப் போய் தான் களைத்துப் போகும்ளவிற்குத் தண்ணீர் அள்ளித் தலையில் ஊற்றிக் கொண்டிருப்பாள்.

எத்தனையோ சாமவேளைகளிலும் இதைத்தான் அவள் செய்கிறாள்.

முறை மச்சான் முகுந்தனைப் பற்றி நினைக்கிறாள் ராஜி. முன்றாம் வகுப்பு வரைதான் படித்து தோட்டம் செய்யும் கமக்காரனான அவன், தன் மேல் பிரியப்பட்டு ஏ.எல்.பாஸ் பண்ணிவிட்டு வீட்டோடு இருந்த தன்னைச் சம்பந்தம் கேட்டு வந்தபோது, தான் என்னமாதிரிச் சீறிச் சினந்து கேவலமாக அவனைப் பேசித் துரத்தினதை இப்போது எண்ணிப் பார்க்கின்றாள் ராஜி.

அந்தப் பாவம் தான் என்னை இப்படி ஆக்கிவிட்டது என்று நினைக்கையில் அவள் கண்கள் குளமாகின்றன.

தான் திருமணம் முடிந்தபின் முகுந்தன் தன் வீட்டுப் பக்கமே வருவதில்லை என்பதை நினைக்கையில் பிறன் மனை நோக்காத பேராண்மை படைத்த முகுந்தனை நினைத்தபோது அவள் மனத்தில் ஓர் உன்னதமான இடத்தைப் பிடிக்கிறான் முகுந்தன்!

ஆயினும் கல்யாணமான பின்னரும் முகுந்தன் தன் கூலி ஆட்கள் மூலம் காய்கறிகளை அனுப்பிக்கொண்டே இருக்கிறான்!

"என் தாய் ஆஸ்பத்திரியிலே படுத்த படுக்கையாய் இருந்தபோது 'மாமி மாமி' என்று பல மணிநேரம் கூடவேயிருந்து பெற்ற பிள்ளை கூடச் செய்யாத கடமைகளை அவன் செய்தானே... இறைவா ஏன் என் கண்களை அப்போது மறைத்தாய்?" விக்கி விக்கி அழுகின்றாள் ராஜி.

ஆஸ்பத்திரியில் ராஜியோடு ஒரு வார்த்தைகூட முகுந்தன் கதைக்கவில்லை. ராஜியைக் காண நேர்ந்தபோது மெல்லிய சகோதரப் புன்னகைதான் அவன் உதட்டிலிருந்து வந்தது.

"நான் இப்போது பல இலட்சங்களுக்குச் சொந்தக்காரியாகி யிருக்கலாம். ஆனால், இந்த இலட்சங்கள் எல்லாம் நான் இழந்த தாம்பத்திய வாழ்க்கையைத் திருப்பித் தருமா?"

என் இளமைப் பருவத்தில் எட்டாண்டுகள் பாலவனத்தில்

கழிந்து போய் விட்டன. இன்னும் ஏழு ஆண்டுகள்தான் மிச்சம்.

மிஞ்சியிருக்கும் ஏழு ஆண்டு பாலைவன வாழ்க்கையில் மூன்று மாதங்கள் வசந்தம் வரப்போகிறதாமே ?

சே! இது நரகம்!

தன் புருஷன் வரவை ராஜி துளிகூட வரவேற்பதாயில்லை. அண்மைக்காலப் பத்திரிகைகளில் வரும் செய்திகள் ராஜியை இந்த நிலைக்கு ஆளாக்கியிருக்கின்றன.

யாழ்ப்பாணத்தில் எயிட்ஸ் நோயாளி கண்டுபிடிப்பு, மூன்று வருடங்களுக்கு முன் வெளிநாட்டிலிருந்து வந்தவருக்கு எயிட்ஸ். அவர் மனைவிக்கும் பிறந்துள்ள சிசுவக்கும் எயிட்ஸ் தொற்றியுள்ளது.

இந்தச் செய்திகளால் கதிகலங்கிப்போனாள் ராஜி.

எட்டாண்டுகளுக்குப் பிறகு வரும் கணவனோடு திருமணம் முடித்துப் பத்து நாட்கள்தான் ராஜி வாழ்ந்திருக்கிறாள்.

அந்தப் பத்து நாட்களும் செக்ஸில்தான் கழிந்தன. ஏதோவொரு வேலை மாதிரி பத்து நாட்களும் நடந்ததே தவிர, ஒவ்வொருத்தரும் பரஸ்பரம் சுக துக்கங்களில் பங்குகொண்டு புரிந்துணர்வோ, அன்போ, காதலோ ஏற்பட்டதில்லை.

இந்தப் பத்துநாள் செக்ஸ் வாழ்க்கையை வைத்துக்கொண்டு கணவனை அவள் எப்படிப் புரிந்துகொண்டிருக்கமுடியும் ?

புரிந்து கொள்ளாத கணவன், பத்துநாள் செக்ஸ் வாழ்க்கையில் பழக்கமுள்ளவன் இப்போது ராஜிக்கு ஒரு அந்நியனாகக் காட்சியளிப்பதில் வியப்பில்லை.

வரப்போகும் அந்த வேற்று மனிதனிடம் போய் "என்னைத் தொடமுன்னீங்கள் எச்.ஐ.வி. பரிசோதனை செய்து பார்த்துவிட்டு வாருங்கள்" என்று எப்படிக்கணவனைப் பார்த்துச் சொல்ல முடியும் ?

புரிந்துணர்வு வரப்பெறாத ஒருவரிடம் இதைக் கேட்கலாமா ?

அப்படிக்கேட்டால் அவன் என்ன நினைப்பான் ?

'ஓ... இவள் என் நடத்தைமேல் சந்தேகப்படும் ராஸ்கல்' என்று அவளை உதைக்காமல் விடமாட்டான் என்பதில் என்ன நிச்சயம். கணவன், மனைவி பரஸ்பரம் சுகதுக்கங்களில் பங்குகொள்ளும் போது

தான் உரிமையே பிறக்கிறது. பத்துநாட்கள் செக்ஸில் மட்டும் ஈடுபட்டுப்போன கணவனிடம் கேட்க எனக்கு என்ன உரிமை இருக்கிறது?

இந்த வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைகள் கலியாணம் முடிக்க வெண்டு ஏன் ஊருக்கு வருகினம்? அந்த வெளிநாட்டிலேயே தங்களுக்குப் பிடித்தமான தமிழ்ப் பெண்களையே கட்டிக் குடித்தனம் நடத்தலாமே. பெற்றோரின் திருப்திக்காக ஊருக்கு வந்து பெண் எடுத்துக் கல்யாணம் செய்தால் பெண்ணின் வாழ்க்கையையல்லவா பலியிடுகிறார்கள்.

பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து ஒருநாள் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்த போது பிள்ளையார் கோயில் மடத்துப் 'பொடியன்'கள் தன் காது படச் சொன்னவைகளை இப்போது எண்ணிப்பார்க்கிறாள் ராஜி.

"வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளைகளெல்லாம் அங்கை நல்லாச் சுதிபண்ணி அலுத்துப்போக ஊருக்கு வந்து கலியாணம் முடிக்கிறது ஓரிஜினலுக்குத்தான்!"

மடத்துப் 'பொடியன்'களின் பேச்சு சரியெனப்படுகிறது ராஜிக்கு! 'நீ விரும்புறவனை விட உன்னை விரும்புறவனையே திருமணம் செய்' என்று எங்கோ படித்தது இப்போது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது ராஜிக்கு.

"என்னபிள்ளை ராஜி... யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறாய்? உன்னை தங்கச்சி உமாவுக்கெல்லே ஒரு வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையின்னை சம்பந்தம் வந்திருக்கு... உடனே செய்ய வேணுமாம்... மாப்பிள்ளை பத்து நாளிலை வெளிநாட்டுக்குத் திரும்போணுமாம்..."

தந்தை சொன்னபோதுதான் சிந்தனைகளிலிருந்து விடுபடுகிறாள் ராஜி.

"என்னப்பா சொன்னீங்கள்? வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளை வந்திருக்கா?"

"ஓம் பிள்ளை... உன்னை புருஷனோடே வேலை செய்யிறவராம். உன்னை புருஷன் தான் இதை ஒழுங்கு பண்ணி இருக்கிறார்..."

தந்தையார் சொல்வதை வரட்டுப் புன்னகையோடு கண்மூடிக் கொண்டு கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள் ராஜி.

"பிள்ளை என்ன நீ ஒண்டும் சொல்லாமல் இருக்கிறாய்?"

"தங்கச்சிக்குத் தகுந்த மாப்பிள்ளையை நான் தேடிப்போட்டன் அப்பா!"

"ஆர் பிள்ளை அது?...இவரைவிடக் கூடின சம்பளக்காரனோ?"

"இல்லை. உள்ளூர் மாப்பிள்ளை. தன்னையும் காத்து தன் மனைவியையும் கண் கலங்காமல் காக்கக்கூடியவர்."

"உனக்கென்ன விசரே பிள்ளை. மட்டுமட்டான சீவியகாரனை முடிச்சப்போட்டு உமா என்ன ஓடேந்துகிறதே?"

"அப்பா... பிச்சை எடுத்தாலும் வாழ்க்கை பச்சையாக அமைய வேண்டும், மனிசருக்கு... எனக்கு இதைவிடக் கனக்கக் கதைக்கத் தெரியாது..."

"பிள்ளை ராஜி, உன்னை சொல்லை மீறி நான் இதுவரை ஏதுவும் செய்ததில்லை. பாவம் முகுந்தன் தந்த காய்கறிகளை மாட்டுக்குப் போடச் சொன்னாய். நான் மனமில்லாட்டியும் அப்படியே செய்தன். நீ முதலிலை மாப்பிள்ளை ஆர் எண்டு சொல்லு..."

கரகரத்த குரலோடு "அத்தான் முகுந்தன் தான் அந்த மாப்பிள்ளை" என்று சொன்னபோது தந்தைக்கு ஒன்றுமே புரிய வில்லை.

"என்ன பிள்ளை உளறுறாய்? அவன் உன்னைச் சம்பந்தம் கேட்டபோது காறித் துப்பினாய். நீயே வேண்டாம் என்று வெறுத்த மாப்பிள்ளையை உன்னை உடன் பிறந்த தங்கச்சிக்கு கட்டிவைக்கிறது நியாயமோ? உன்னைப்போல பணக்காரியாக அவளையும் ஆக்க உனக்கு விருப்பமில்லையோ மோனை? அதோட உன்னை தங்கச்சி யின்றை மகன்தான். ஆனால் மூன்றாம் வகுப்புத்தானே படிச்சவன். உமா கம்பஸ் படிப்பு முடிச்சவள். அவன் ஏழை. என்னண்டு இது சரி வரும்?"

"அப்பா, குடும்ப வாழ்க்கைக்குப் படிப்புத் தேவையில்லை. குடும்பம் என்பது இரு மனங்களின் சேர்க்கையே தவிர பணத்தின் சேர்க்கையோ, கல்வியின் சேர்க்கையோ அல்ல. அத்தான் முகுந்தன் பண்பானவன். எந்தக் கெட்ட பழக்கமுமில்லாத குணாளன். அத்தானின் கரம் பிடிக்கக் குடுத்து வைச்சிருக்கோணும்பா!"

"என்னை மனதார விரும்பினார். நான் என் படிப்புப் பெரிசு எண்டு அவரைக் காறித்துப்பினேன். தந்த காய்கறிகளையெல்லாம் மாட்டுக்

குப் போடச் சொன்னேன். எத்தனை அன்போடு பாசத்தோடு அவை களைத் தந்திருப்பார். அந்த அன்பையெல்லாம் அடுப்புக்குள்ள போட்டுப் பொசுக்குகிற மாதிரிச் செய்த பாவத்துக்கு நான் இப்போது அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். அப்பா..." ராஜி விக்கி விக்கி அழுகின்றாள்.

"ராஜி அழாதே பிள்ளை. உன் நிலைமை, கஷ்டம், நஷ்டம் எல்லாம் எனக்கு இப்பதான் புரியுது. என்னை மன்னிச்சுப்போடு. அவசரப்பட்டு உன்னை கலியாணத்தைச் செய்துபோட்டன்." தந்தையும் அழுகின்றார்.

"ராஜி, முகுந்தன் சீவியத்துக்கு மட்டுமட்டானவன். தோட்ட வருமானங்களை இப்ப கொழும்புக்கு ஏற்றுமதி செய்ய முடியாததாலை இப்ப அவனுக்குத் தோட்டச் செய்கையாலை அவ்வளவு சுகமில்லை. உமாவும் அங்கை போனாளெண்டால் முகுந்தன் பாடு கஷ்டம்தானே..."

"அப்பா...இனி அத்தானுக்கு ஒரு கஷ்டமும் வராது. அத்தானின் பெயருக்கு நாளைக்கே பாங்கில் இருபது இலட்சம் ரூபா போடப்போறன். இந்த இருபது லட்ச ரூபா முதலீட்டாலை அத்தானுக்கு மாதம் மாதம் இருபதினாயிரம் ரூபா வட்டிக் காசு வரும். இந்த மாத வருமானம் எந்தப் படிப்பாளியாலையும் பெற்றுவிட முடியாது"

"ராஜி, உந்தக் காசு, மாப்பிள்ளை அனுப்பின காசெல்லே. அவரைக் கேளாமல் அவற்றை காசை இப்பிடிச் செலவழிக்கிறது சரியோ மோனை?"

"அப்பா, இது அவற்றை காசில்லை. இது என்றை காசு. என் வாழ்க்கையைப் பொசுக்கினதுக்கு அவர் அனுப்பிய நஷ்டாட்டுப் பணம்தான் அப்பா இது... , உமாவின் குடும்பமாவது சீராக அமைய வேண்டும்... புருஷன் இருந்தும் விதவை நான். என் தங்கையையும் விதவையாக நான் விடமாட்டேன் அப்பா..." தேம்பித் தேம்பி அழுகின்றாள் ராஜி.

தந்தையும் துவாய்த் துண்டினால் தன் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு குலுங்கிக் குலுங்கி அழுகின்றார்.

2000

- ஞாயிறு தினக்குரல்

க. சதாசிவம்

1961இல் தனது 19வது வயதில் 'இலக்கிய இரசிகர்கள் குழு' நடாத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசு பெற்ற சிறுகதை மூலம் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமானவர். யுகப் பிரவேசம் (1973), ஓர் அடிமையின் விலங்கு அறுகிறது (1982), ஒருநாட் பேர் (1995), புதிய பரிமாணம் (1998) ஆகிய நான்கு சிறுகதைத் தொகுதிகளையும், நாணயம் (1980), மூட்டத்தினுள்ளே (1983) ஆகிய இரு நாவல்களையும் எழுதி தென் புலோலியூர் புனைகதைஞர்களுள் இன்றைய திகதி வரை அதிக நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்ததோடு அதிகளவு பரிசுகளையும், விருதுகளையும் பெற்ற இலக்கிய சாதனையாளர் என்ற பெருமைக்குரியவர். தனது இரு நாவல்களுக்கும் சாகித்திய மண்டலப் பரிசினைத் தட்டிக் கொண்டவர். 20-03-1942 இல் பிறந்து அண்மையில் மணிவிழாப் பருவங் கண்ட கந்தையா சதாசிவம் தற்போது பண்டாரவளையரா மருந்தகத்தில் வைத்திய அதிகாரியாகப் பணி புரிந்து வருகிறார்.

புலோலியூரின் நாமத்தை பெயரின் முன்னால் கொண்ட புனைபெயர்க் கலாசாரம் புலோலியூர் க. சதாசிவத் திலிருந்தே ஆரம்பித்தது என்பது வரலாற்றுப் பதிவிற்குரியது.

அத்தான் பொல்லாதவர்

"பெரிய அக்காவுக்குக் கலியாணம்"

அம்மாதான் சொன்னா. எனக்கு வண்டிலிலே ஏறிச் சவாரி செய்யிற சந்தோஷம். நல்ல பணியாரம் தின்னலாம்.

அக்காவை நோக்கி ஓடுகிறேன். அக்கா தைத்துக் கொண்டிருக்கிறா.

'அக்கா உனக்குக் கலியாணமாம்"

அக்கா நிமிரவில்லை. அக்கா சிரிப்பது எனக்குத் தெரிகிறது. பெரிய பந்து விளையாடுகிற பொடியன் கதைக்கிறது போல அக்கா நல்ல வடிவ. செல்லையா அத்தான், தேர்த்திருவிழாவிலை வாங்கித் தந்த பலூன்போல அக்கா நல்ல சிவலை.

அக்கா சட்டைக்குப் பூப் போடுகிறா. அக்கா நல்ல வடிவாகச் சட்டைக்குப் பூப்போடுவா. "அக்கா என்ன பூப்போடுகிறாய்? சட்டையாருக்கு?"

"சட்டை அல்லடா! தலையணையுறை. இவைகள் யார் தெரியுமா? ஒன்று நான் மற்றது...?"

ஓட்டிக்கொண்டு ஒன்றுக்குப் பக்கத்தில் மற்றது இருக்கும் இரு குருவிகளை அக்கா எனக்குக் காட்டுகிறா.

"ஒன்று நீ மற்றது நான்"

"போடா மொக்கு உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது, நான் சொல்லட்டே! அ....."

"அம்மா!"

"உனக்குத் தலையிலே களிமண். அத்....!"

"அத்தான்!"

"கெட்டிக் காரன்!"

அக்கா என்னுடைய தலையைத் தடவி முதுகைத் தட்டுகிறா.

"அத்தான்! அத்தான்!" நான் கூத்தாடிக் கூத்தாடிச் சத்தம் போடுகிறேன்!

"தம்பி சத்தம் போடாதே! வெளியிலை கேக்கப் போகிறது. அக்கா என்னுடைய வாயைப் பொத்துகிறா. அக்காவினுடைய கை பட்டுச் சட்டை போல மெத்தென்று இருக்கிறது.

"அக்கா செல்லையாத்தான் தானே மாப்பிள்ளை?"

"இல்லையடா வேறு அத்தான் வரப் போகிறார்"

"எங்களுக்கு ஒரே அத்தான் தானே இருக்கிறார்"

"உமக்கு அந்தக் கதை வேண்டாம். எங்கை ஒன்பதாம் வாய் பாட்டைச் சொல்லு பார்ப்பம்"

ஒன்பதாம் வாய்பாடு சரியான கடுமை. பாடம் வராதாம். நான் அறையை விட்டு வெளியே ஓடுகிறேன்."

எனக்கு அக்காதான் பாடம் சொல்லித் தருகிறது. சுப்பிரமணிய வாத்தியார் 'ஒரு தொகை' வீட்டுக் கணக்குத் தருவார். அக்கா வடிவாகச் சொல்லித் தருவா. கதை கதையாகச் சொல்லுவ. கரடிக் கதை, சிங்கக் கதை, யானைக் கதை, இராசாக் கதை, பாட்டிக் கதை. அக்கா கதை சொல்லக் கேட்கக் கேட்க எனக்கு ஆசையாக இருக்கும்.

சின்னக்கா இருக்கிறாதான். ஒன்றும் சொல்லித் தருவதில்லை. ஒன்றும் சொல்லித் தரத் தெரியாது. கணக்குக் கேட்டால் இது தெரியாதா? என்று சொல்லிச் சொண்டை விரிப்ப. பேசித் துரத்திவிடுவ. சின்னக்கா எந்த நேரமும் படித்துக் கொண்டதான் இருப்ப. கதவைப் பூட்டிப் போட்டிருந்து படிப்ப. சின்னக்கா கலரப்படம் போட்ட பெரிய இங்கிலீஷ் புத்தகங்கள் வைச்சிருக்கிறா. தொட விடா. அவவுக்குப் பெரிய நடப்பு. ஐயா சொல்லுவார். "சின்னவள் கெட்டிக்காரி. டாக்குத்தருக்குப் படிப்பிக்கப் போறன்" என்று!

நான் வீட்டுத் தலைவாசலைத் தாண்டி பெரிய பெடியள் பந்து விளையாடுகிற இடத்துக்கு ஓடிப் போகிறேன். வழியிலே செல்லையாத்தான் உழுகிற மெஷினிலை வருகிறார். நான் அத்தானைப் பார்க்கிறேன். அவர் ஒன்றுமே பேசவில்லை. என்னைப் பார்க்கவும் இல்லை. செல்லையாத்தான் நல்லவர். முன்பு என்னைக் கண்டால் "என்னடா மச்சான் வீட்டில் எல்லாரும் சுகமா? வீட்டிலை உனக்கு

யாரைப் பிடிக்கும்? ஐயா, அம்மா, சின்னக்கா, பெரியக்கா..." இப்படி எல்லாம் கேட்பார்.

"பெரியக்கா!" என்பேன் நான்.

"கெட்டிக்காரன்! என்னைப்போல கமம் செய்யாமல் படிச்ச பெரிய உத்தியோகத்தனாக வரவேணும்" என்பார்.

செல்லையாத்தானுக்கு கிளிநொச்சியிலே வயல் இருக்குதாம். உழுகிற மெஷின் வைத்திருக்கிறார்.

செல்லையாத்தானுக்கு என்னுடன் கோபமா? நான் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். அவர் திரும்பிப் பாராது மெஷினைக் கெதியாக ஓட்டுகிறார்.

யாரோ ஒரு பெரிய மனுஷி எங்கள் வீட்டுப் படலையைத் திறந்து கொண்டு உள்ளுக்குப் போகிறா.

அம்மா அந்தப் பெரிய மனுஷியைக் கண்டதும் சிரித்து "வாருங்கோ மச்சான்! இதிலை இருங்கோ!" என்று சொல்லிப் பாயை எடுத்து விரிக்கிறா.

நான் பெரியக்காவை நோக்கி ஓடுகிறேன்.

"அக்கா, ஒரு பூதம் வந்திருக்குது!"

"ஸ... சத்தம் போடாதே. இவதான் எங்கடை மாமி."

"எங்களுக்கு ஒரு மாமி தானே? செல்லையாத்தான் மாமி"

"இல்லை! இது புது மாமி."

"அக்கா, இவ இவ்வளவு நாளும் எங்கை இருந்தவ?"

"போடா! உனக்கு ஒண்டும் விளங்காது!"

பெரியக்கா சின்னக்காவைப் போலச் சொண்டை விரிக்கிறா. அக்கா புதுச்சேலை கட்டி புதுச்சட்டை போடுகிறா.

"அக்கா கோயிலுக்குப் போறியோ?"

அக்கா ஒன்றும் பேசவில்லை.

நான் புது மாமியைப் பார்க்கப் போகிறேன். அம்மா பெரியக்கா வைப் பற்றித்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறா.

"முத்தவள் தான் பாருங்கோ வீட்டு வேலையெல்லாம் செய்யிறது. கடை கண்ணிக்கு சந்தை தெருவுக்குப் போறதல்லாமல் மற்றதொன்றும் என்னாலை ஏலாது பாருங்கோ. சின்னவளும் படிப்போடை. மார்கழிக்கு அட்வான்ஸ் லெவல் சோதனை எடுக்கிறாள்?"

அம்மா என்னைப் பார்க்கிறா.

"இவர் பெரியக்காவை கொழும்புக்கு அத்தானோடை அனுப்பிப் போட்டு என்னதான் செய்யப்போறாரோ தெரியாது. எல்லாத்துக்கும் அக்காதான் வேணும். அக்கா இல்லாட்டில் நித்திரை இல்லை. படிப்பில்லை. நீங்கள் நம்ப மாட்டியள். குளிப்பு முழுக்குக்கும் அக்காதான் வேணும்! அக்காவும் தம்பியாரிலை வலு வாரப்பாடு. இவன் ஒருத்தருக்கும் பயம் இல்லை. வாத்தியார் மாமா - முல்லைத் தீவிலை படிப்பிக்கிற என்றை தம்பிக்குத்தான் பயம்."

அம்மா பிறகும் என்னைப் பார்க்கிறா.

எனக்குப் பெரிய வெட்கமாகவும் அம்மா மேல் கோபமாகவும் வருகிறது. அம்மாவுக்கு ஒன்றுமே தெரியாது. நல்லாகக் கதைக்கத் தான் தெரியும். முழுக் அரப்புக் கயக்கினால் கண்ணுக்குள் வரும். பள்ளிக் கூடம் போக எண்ணெய் வைத்தால் வாத்தியார் 'எண்ணெய் குடத்துக் குள்ளை தலையை வைத்ததோ?' என்று பகிடி பண்ணுவார்.

பெரியக்கா கொழும்புக்குப் போகப் போவது பொய். அம்மா இப்படித்தான்! பொய் சொல்லுவா. வெய்யிலுக்குள் போனால் காய்ச்சல் வரும் என்பா. எனக்குக் காய்ச்சல் வராது!

மாமி தன்னுடைய மகனைப் பற்றி சொல்லுகிறா.

"அவன் பாருங்கோ சோலி சுரட்டுக்குப் போறதில்லே. தானும் தன்ரை பாடும். சிகரெட், குடிவகை ஒன்றும் தொட்டே பார்க்கிற தில்லை! ஒரு சதமும் வீணாகச் செலவழிக்க மாட்டான். இளையவ ளுக்கு நகை செய்து போட்டது அவன்தானே!"

இப்பொழுதுதான் அக்கா வருகிறா. சங்கிலியை வாயால் கடித்துக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல அக்கா வருகிறா. அக்கா நல்ல வடிவாக இருக்கிறா.

மாமி அக்காவைப் பார்க்கிறா. அம்மா அக்காவையும் மாமியையும் பார்க்கிறா. அக்கா என்னைப் பார்க்கிறா.

மாமியும் அக்காவும் கதைக்கத் தொடங்கினார்கள். மாமியைக் கண்டதும் வெட்கப்பட்டுக் கொண்டுவந்த அக்கா மாமியுடன் நன்றாகக் கதைக்கிறா. கோப்பி கொண்டுவந்து கொடுத்துவிட்டு "மாமி குடியங்கோவன்" என்று கேட்கிறா.

எங்கள் வீட்டுத் தலைவாசற் படியிலே சிலேட்டுப் பெஞ்சில் தீட்டிக் கொண்டிருக்கிறான் இரத்தினம். இந்த இரத்தினம் வீட்டுக் கணக்குப் பார்த்தெழுத எங்கள் வீட்டுக்கு ஒவ்வொரு நாளும் பின்னேரம் வருவான். அவனுடைய பழக்கம் எல்லாம் கூடாது. பள்ளிக் கூடத்திலே பார்த்தெழுதி இரண்டு கையிலும் மாறி மாறிப் பிரம்பால் வாத்தியாரிடம் அடிவாங்குவான். கோயிலில் கள்ளப் பந்தி மாறுவான்.

"இன்றைக்கு நான் வீட்டுக் கணக்குச் செய்ய மாட்டன். நாளைக்கு அக்காவுக்கு கலியாண எழுத்து, நான் நாளைக்குப் பள்ளிக்கு வரமாட்டன்.

இரத்தினம் சிலேட்டை விறாந்தையில் வைத்துவிட்டு வீட்டுக் குள்ளே வருகிறான். இரத்தினத்தின் சிலேட்டு மண் சிலேட்டு. இரத்தினத்தின் சிலேட்டு வெடித்திருக்கிது! என்னுடைய சிலேட்டு கல்லுச் சிலேட்டு. அம்மா சங்கக் கடையில் வாங்கித் தந்தவ. இரத்தினத்தினுடைய புத்தகத்தில் முதல் இரண்டு பாடமும் கடைசி இரண்டு பாடமும் கிழிந்திருக்கிறது.

இரத்தினம் வீட்டுக்குள் கூச்சம் இல்லாமல் வருவான். 'போடா!' என்றால் போகவே மாட்டான். நான் ஒரு வீட்டையும் போறதில்லை. அது கூடாத பழக்கம்!

நானும் இரத்தினமும் அடுப்படிக்குள்ளே போகிறோம். அக்கா பணியாரம் சுட்டுக் கொண்டிருக்கிறா. அக்கா அம்மாவுக்குத் தெரியாமல் அரியாரப் பணியாரம் எடுத்துத் தருகிறா. நாங்கள் கைக்குள் பொத்திக் கொண்டு வெளியே ஓடுகிறோம்.

அக்காவுக்கு இன்றைக்குக் கலியாண எழுத்து. சொந்தக் காரர்கள் எல்லோரும் வந்திருக்கிறார்கள். வீட்டில் ஒரே ஆரவாரம். சின்னக்கா வுடைய சாமர்த்தியச் சடங்கும் இப்படித்தான். அன்றைக்கு ஓடியாடி வேலை செய்த செல்லையாத்தான் வீட்டு மாமியை

காணவில்லை! ஏன் தெரியாது. இன்றைக்கு வரவில்லை! ஒரு வேளை அம்மா அவ வுக்குச் சொல்ல மறந்து விட்டாவோ? அவ ஐயாவுடைய கூடப் பிறந்த தங்கச்சியல்லோ? ஏன் வரவில்லை.

வாத்தியார் மாமா - அம்மாவின் கூடப் பிறந்த தம்பி முதல் நாள் இரவே வந்திட்டார். அம்மா அவருடன் கதைப்ப. வீட்டுக்கு வந்தால் கெதியாப் போக மாட்டார். எனக்கு அவரைக் கண்டால் பயம். நான் குளப்படி செய்தால் அம்மா அவரிடம் சொல்லுவா. அவர் அடிப்பார். பயப்படுத்துவார். வாத்திமார் என்றால் எல்லோரும் பொல்லாத ஆட்கள் தானோ?

ஒரு பெரிய காரில் சட்டை போட்ட இரண்டு ஆட்கள் வந்து இறங்குகிறார்கள். ஒருவர் பிறிற்சிப்பலைப் போல கண்ணாடி போட்டிருக்கிறார். மற்றவர் புதுக் கந்தையா வாத்தியார் போல நல்ல நெடுவல்.

புதுக் கந்தையா வாத்தியார் போல உள்ளவர் என்னைக் கூப்பிடுகிறார். எனக்கு நெஞ்சு 'படக்' 'படக்' என்று அடிக்கிறது!

வாத்தியார் மாமா சொன்னார். "கொத்தான் கூப்பிடுறார். போ தம்பி!"

இவர் தானா அக்கா அடிக்கடி சொல்லும் அத்தான்? நான் மெல்ல மெல்லப் போகிறேன். அத்தான் அருகில் என்னை இருந்துகிறார்.

"பெயர்."

"மகேந்திர ராசா"

"எத்தனையாம் வகுப்பு படிக்கிறாய்?"

"இரண்டாம் வகுப்பு"

"எத்தனையாவது பொடியன்?"

"முன்றாவது. மூத்த பெரிய அக்கா. இரண்டாவது சின்னக்கா. முன்றாவது நான்."

அத்தான் சிரிக்கிறார். ஏன் சிரிக்கிறார்? இரத்தினம் போல முதலாவது முத்து, இரண்டாவது இரத்தினக் கல்லு, முன்றாவது முக்கு என்று பகடி பண்ணப் போகிறாரோ?

"அது அல்ல நான் கேட்டது. வகுப்பில் எத்தனையாவது?"

"நான் முன்றாவது வாங்கிலில் இரத்தினத்துக்குப் பக்கத்திலை இருக்கிறான்!"

அத்தான் பிறகும் சிரிக்கிறார். எனக்குச் சரியான கோபம் கோபமாக வருகிது!

"நான் கேட்டது சோதனையில் எத்தனையாவது பிள்ளை என்று?"

"இரண்டாவது பிள்ளை."

"கெட்டிக்காரன். அடுத்த சோதனையிலை முதலாம் பிள்ளையாக வரவேணும்!"

அக்காவின் அறையை நோக்கி நான் ஓடுகிறேன். அக்கா ஜன்னல் சீலையை மெல்ல விலக்கி ஓட்டி நின்று அத்தானை எட்டிப் பார்க்கிறா.

"தம்பி! அத்தான் என்ன கேட்டவர்?"

அக்காவினுடைய முகத்திலிருந்து பவுடர் வாசம் அடிக்கிறது. அக்கா நல்ல வடிவாக உடுத்திருக்கிறா. அக்காவை புது மாமி வீட்டிலிருந்த ஒரு மனுஷி முன் விறாந்தைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறாள்.

அத்தான் முதலில் கையெழுத்துப் போடுகிறார். பிறகு அக்கா கையெழுத்துப் போடுகிறா.

அத்தான் நல்ல பட்டுச் சேலை, சட்டை, பவுடர் பேணி, சென்ட், வட்டக் கண்ணாடி எல்லாம் வைத்த ஒரு வெள்ளித்தட்டை அக்கா முன் நீட்டுகிறார்.

அக்கா சிரித்துக்கொண்டு வாங்குகிறா. அக்காவின் முகம் குங்குமம் பூசியதுபோல் சிவந்திருக்கிறது.

அக்கா கிணற்றடியில் ஐயாவின் சாரம் ஒன்றை உடுத்தாடையாகக் கட்டிக் குளித்துக் கொண்டிருக்கிறா. வழக்கம்போல அக்காவுக்கு நான் ஊத்தை உருட்டுகிறேன்! அக்காவைக்கு நல்ல உடம்பு. முதுகெல்லாம் வெள்ளைவெளேரென இருக்கிறது.

தபாற்காரனின் மணி தலைவாசலில் கேட்கிறது. அக்காவுக்குப் பெரிய சந்தோஷம். எனக்கும் இரத்தினத்திற்கும் பள்ளிக்கூடத்தில் பாண் மணி அடிக்கும் பொழுது இருக்கும் சந்தோஷம் அக்காவுக்குத் தபாற்காரனின் மணி கேட்கும் பொழுது இருக்கும்!

"தம்பி ஓட்டா! காயிதம் வாங்கி வா!"

நான் ஓடுகிறேன்! தபால் பாரமாக இருக்கிறது!

ஐயா போட்ட கடிதமோ? அக்காவிடம் கடிதத்தைக் கொடுக்கிறேன்.

"அது அத்தான் போட்ட கடிதம்"

அக்கா கடிதத்தைப் பலதரம் வாசிக்கிறா! ஏன்?

அக்காவுக்குக் கடிதம் விளங்கவில்லையோ? பால பாடப் புத்தகத்தில் உள்ள பாடங்களை ஒரு தரம் வாசித்தால் அப்படியே சொல்லுவாவே!

"அக்கா மேலிலை ஈரம் ஊறுகுது. காய்ச்சல் வருமெல்லோ?"

அக்கா அன்றைக்கே கடிதம் எழுதி தபாற் பெட்டியில் போட என்னிடம் கொடுத்துவிட்டா!

"இருபத்தைஞ்சு சதம் கொடுத்தால் தான் போடுவேன்"

அக்கா அச்சா அக்காதான்! இருபத்தைஞ்சு சதம் கொடுத்தா! கடிதத்தைக் கையிலே கொண்டு அரசடிக் கடையில் உள்ள தபாற் பெட்டியை நோக்கி ஓடுகிறேன்!

தபால் பாரமாக இருக்கிறது! அக்கா என்னதான் எழுதி இருக்கிறாவோ? அக்காவினுடைய எழுத்து உறுப்பெழுத்துபோல நல்ல வடிவு! நேற்று எனக்கு சொன்ன இராசா இராசாத்திக் கதையைத்தான் எழுதி இருக்கிறாவோ?

தபாலைப் போட்டுவிட்டு பத்துச் சதத்திற்கு கறுவாய்ப் பட்டையும் பதினைந்து சதத்திற்கு பல்லிமுட்டை முட்டாகும் வாங்கிக் கொண்டு வருகிறேன்! வண்ணார முட்டு ஒழுங்கையில் இரத்தினம் கண்டு "இஞ்சை எப்பன் தாடா" என்று மன்றாடுகிறான்!

"எச்சில் படுத்திப் போட்டன்"

"அதுக்கென்னடா ? ஒல்லுப்போலை தாடா!"

இரத்தினம் இப்படித்தான்! எச்சில் பட்டாலும் வாங்கிச் சாப்பிடுவான்! எச்சில் பட்டால் சாப்பிடக்கூடாது! உடம்புக்கு வருத்தம் வரும்!

நான் கணக்க முத்திரை சேர்த்து வைச்சிருக்கிறன்! அக்காவுக்கு ஒரு கிழமைக்கு முன்று கடிதங்கள் அத்தான் போடுவாரே!

ஒரு தொகை வீட்டுக் கணக்கு வாத்தியார் கொடுத்திருக்கிறார். எல்லாம் ஒன்பதாம் வாய்பாடித்தான்! "பெரியக்காவைக் கேட்டால் வடிவாகச் சொல்லித் தருவாதானே" என்று நினைத்துக் கொண்டு வீட்டுக்குள் போகிறேன்!

உட்படலைக்குள் ஒரு புதுச் சயிக்கிள் நிற்கிறது! யாரோ புது ஆள் வந்திருக்க வேண்டும்!

பெரியக்காவினுடைய பெரிய அறை பூட்டுப்பட்டிருக்கிறது! அடுப்படிக்குள் போகிறேன்.

"அம்மா யார் வந்தது?"

"சத்தம் போடாதையடா! கொத்தான் வந்து நிற்கிறார்!"

"அக்கா எங்கை?"

"கொத்தானும் கொக்காவும் பெரிய அறைக்குள் தான் நிக்கினம்"

"அம்மா சும்மா சொல்லுகிறாய்! பெரிய அறை பூட்டிக்கிடக்கு!"

"நீ அந்தப் பக்கம் போகக் கூடாது. எட்டிப் பார்க்கவும் கூடாது. அடுப்பிலே குழம்பு சிடக்குது. சாப்பிட்டிட்டு விளையாடப் போ! இந்தப் பக்கம் உன்னைக் கண்டனோ உண்ணாணை வாத்தியார் மாமாட்டைச் சொல்லி முதுகுத்தோலை உரிச்சுப் போடுவன்!"

அம்மா கோபமாகத்தான் சொல்லுகிறா. மற்ற நாளையில வெய்யிலுக்குள்ளே விளையாடப் போகக்கூடாது! என்று சொல்லுகிற அம்மா இன்றைக்கு விளையாடப் போ என்று ஏன் சொல்லுகிறா? எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

நான் விளையாட்டிடத்திற்குப் போகிறேன். பந்து விளையாடும் பெரிய பொடியன்கள் சிரித்துக் கொண்டு என்னைக் கூப்பிடுகிறார்கள்.

ஒரு நெடுவல் பொடியன் "கொத்தான் வீட்டை நிக்கிறாரே ? அவர் பொல்லாதவரடா!" என்று சொல்கிறான்.

எல்லோரும் சிரிக்கிறார்கள். எனக்கு கோபத்துடன் அழுகை வருகிறது! ஏன் சிரிக்கிறார்கள் ? பெரியக்காவைத்தான் கேட்க வேண்டும்!

வீட்டுக் கணக்குச் செய்ய இரத்தினம் என்னை வீட்டுக்குள் கூட்டிக் கொண்டு போகிறான். வீட்டு வாசலில் இப்பொழுதும் சயிக்கிள் நிற்கிறது. சயிக்கிள் நிற்குமிடத்தில் இப்போது வெய்யில் வந்துவிட்டது!

இரத்தினத்திற்கு எல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறேன். அவனுக்கும் ஒன்றுமே விளங்கவில்லை!

"பொல்லாத அத்தான்ரை சயிக்கிள் காற்றைத் துறப்பமே ?" என்று இரத்தினம் என்னைக் கேட்கிறான்.

"பாவமடா இரத்தினம்" – நான் சொல்லுகிறேன்.

நாங்கள் வீட்டிற்குள் போகிறோம். பெரிய வீடு இப்பொழுதும் பூட்டியே இருக்கிறது.

அம்மா சின்னக்காவைக் கூப்பிட்டு "புள்ளை இந்தப் பொடிய னுக்கு கணக்குச் சொல்லிக் குடு!" என்கிறா.

சின்னக்கா கணக்குச் சொல்லித் தருகிறா. ஒன்றுமே விளங்க வில்லை! சின்னக்கா தலையில் குட்டுகிறா. "பெரியக்கா! பெரியக்கா!" என நான் அழுகிறேன்.

பொழுது பட்டுவிட்டது. இன்னும் அத்தான் போகவில்லை! எனக்குப் பெரிய பயமாக இருக்கிறது! வாத்தியார் சொல்லுவார்! "கணக்குச் செய்யாமல் வந்தால் அறைக்குள் விட்டுப் பூட்டிப் போடுவன்!" என்று. அதுபோல அக்கா தபால் எழுதும் பொழுது பிழை விட்டபடியால் அத்தான் பூட்டி வைத்திருக்கிறாரோ ?

அன்றைக்கு நான் அக்காவுடன் படுக்கவில்லை! அம்மாவுடன் தான் படுத்தேன்! எனக்கு நித்திரையில் பொல்லாத கனவுகள் வந்தன! அன்றைக்கு செல்லையாத்தான் வீட்டு நாய் சரியாகக் குரைத்தது.

வாத்தியார் மாமாவும் அம்மாவும் அடுப்படிக்குள் ஏதோ! குசு குசு! என்று கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அக்கா அறைக்குள் ஏதோ எழுதிக்கொண்டிருக்கிறா. அக்கா என்னைக் கூப்பிட்டுக் காதுக்குள் சொல்லுகிறா: "தம்பி உனக்கு ஐஸ் பழத்துக்குக் காசு தூறன். மாமாவும் அம்மாவும் என்ன கதைக்கினம் என்று கேட்டுக்கொண்டு வந்து சொல்லு!"

நான் அடுப்படிக்குள் போகிறேன்.

"இனி ஒரு நேரமும் வைச்சுக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. இப்ப காலம் மாறிப் போச்சு! என்னோடை படிப்பிக்கிற வாத்தியார் ஒருவற்றை பொடிச்சி கலியாணங் கட்டி ஏழு மாதத்திலை நிறைமாதக் குழந்தை பெத்திட்டிது! கலியாண எழுத்து வந்து முடிஞ்சு உடனை 'வந்து போறது' ஒரு வழக்கமாய் போச்சு! எங்கடை காலத்திலை கலியாண வீட்டுக்கு முந்தி எட்டிப்பாத்தாலே போச்சு! அடுத்த மாதம் நல்ல நாளிலை கலியாண வீட்டை முடிக்கிறது நல்லது!"

"எட தம்பி, மூத்த பொடிச்சியின்ரை கருமமெல்லோ ஊருக்குச் சொல்லிச் சிறப்பாகச் செய்யவேணும்! சின்னவளுக்கும் இனி எந் தெந்தக் காலமோ? அதோடை ஆர் ஆர் இருக்கிறமோ!"

நான் ஓடி வந்து அக்காவுக்கு எல்லாவற்றையும் வடிவாகச் சொல்லுகிறேன்! அக்கா கன்னத்தில் கிள்ளி 'கெட்டிக்காரன்' என்கிறா. அக்கா கிள்ளியது நோகிறது!

பள்ளிக்கூடத்தில் இன்ஸ்பெக்டர் வருகிறது என்றால் பெரிய வேலைகள் நடக்கும். சுவர்களுக்கு வெள்ளையடிப்பார்கள். பள்ளிக் கூடத்தை சுற்றியுள்ள வேலிகள் அடைப்பார்கள். நாங்கள் வாங்கில், வகுப்பு எல்லாம் கழுவுவோம். அதுபோல கலியாண வீட்டுக்குப் பெரிய வேலைகள் எல்லாம் எங்கள் வீட்டில் நடந்தன.

ஐயா கண்டிக் கடையில் கணக்குப்பிள்ளையை விட்டுட்டு ஒரு மாதமாக வீட்டில் நின்றார்.

அம்மா அடுத்த வீட்டுச் செல்லத்துரை அண்ணனையும் கூட்டிக் கொண்டு ஒவ்வொரு வீடு வீடாக கலியாண வீட்டுக்குச் சொன்னா. செல்லத்துரை அண்ணன் ஒன்றுமே பேசவில்லை! அம்மாதான் எல்லாம் சொன்னா! "திங்கட்கிழமை இரவு இரண்டு மணிக்குத் தாலி கட்டிற நாள். உங்களுக்கெல்லாம் சொல்லவேணுமே,

பெடி பெட்டை களைக் கூட்டிக் கொண்டு வெள்ளென் வந்திடுங்கோ!"

செல்லத்துரை அண்ணன்தானாம் தோழன். எனக்குத் தோழனாக வருகிறதெண்டால் பெரிய ஆசை. பெரியக்கா சொன்னா! "தம்பிதான் சின்னக்காவுக்குத் தோழனாக வாறது!"

கலியாண வீட்டுக்கு ஒரு கிழமைக்கு முன்பே பணியாரம் சுட்டார்கள். கணக்கப் பெம்பிளைகள் வந்திருந்தார்கள். செல்லையாத் தான் வீட்டுமாமி வரவில்லை! பெரிய பந்தல் போட்டார்கள். நாங்கள் இரவு முழுதும் "பெற்றோமகஸ்" வெளிச்சத்தில் சோடித்தோம்.

இன்றைக்குக் கலியாண வீடு. காலையிலேயே ஆட்கள் வரத் தொடங்கிவிட்டார்கள். நான்தான் ஆட்களுக்குச் சந்தனம், குங்குமம், வெற்றிலைத் தட்டு எல்லாம் எடுத்துக் கொடுக்கிறேன். நேரம் போகப் போக சனம் கூடிக்கொண்டே வருகிறது! கலியாண வீடு கலகலப்பாக இருக்கிறது!

அம்மா என்னை நித்திரையிலிருந்து எழுப்புகிறா.

"எட தம்பி! பெரியக்காவுக்குத் தாலி கட்டிற் நேரமாச்சு! எழும்படா! ராத்திரி முசுப்பாத்தியிலை நித்திரை முழுச்சுப் போட்டு இந்த நேரம் நித்திரை கொள்ளுறதே? அப்பவும் நான் சொன்னான்! எழும்படா!"

நான் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டு பார்க்கிறேன். அப்பாடா! ஒரு தொகை சனம். ஒரு பக்கத்தில் பெம்பிளைகள் மற்றப் பக்கத்தில் ஆம்பிளைகள்.

எனக்குச் சீன் கூத்துப் பார்க்கிற போல் இருக்கிறது! அத்தானும் அக்காவும் சப்பறத்தில் சாமி இருக்கிறதுபோல் இருக்கிறார்கள். அக்கா சின்ன மேளம் போல நல்ல வடிவாக இருக்கிறா. குனிந்து கொண்டு தான் இருக்கிறா. ஏன் வெட்கமாக இருக்கிறதோ? அத்தானும் தலைப் பாகை கட்டிப் பொட்டு போட்டு நல்ல வடிவாகத்தான் இருக்கிறார். அத்தானுக்குப் பக்கத்தில் செல்லத்துரை அண்ணனும் தலைப்பாகை கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார். 'அவர் தோழன் எல்லே? இனி அவருக்குப் பெரிய நடப்பு.' அக்காவுக்கு பின்னுக்கு ஒரு கறுத்த மனுஷி நிற்கிறா. அவதான் தோழியாம்.

பிள்ளையார் கோயில் ஐயர் சொன்னபடி அத்தானும் அக்காவும் செய்கிறார்கள். பாவம்.....! அக்காவுக்குப் பெரிய வெட்கமாகக் கிடக்கு.

அக்கா இருந்த இடத்தில் அத்தானும், அத்தான் இருந்த இடத்தில் அக்காவும் இடம் மாறுகின்றார்கள்.

அத்தான் அக்காவுக்கு தாலி கட்டுகிறார். மேளக்காரன் சத்தமாக அடிக்கிறான்.

நான் தலைவாசற் குந்திலிருந்து யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்! கலியாண வீட்டுக்குப் பிறகு அத்தான் எங்கள் வீட்டிற்குத் தான் இருக்கிறார். இப்பொழுது நான் அக்காவின் அறைக்குள் போகக் கூடாது. எட்டியும் பார்க்கக் கூடாது. போனால் காலை அடித்து முறிப்பன் என்று வாத்தியார் மாமா சொல்லியிருக்கிறார்.

அத்தானும் அக்காவும் நெடுகக் கதைப்பார்கள். இந்தப் புதிய அத்தான் எங்கிருந்து வந்தார்? நான் கூடப் பிறந்த தம்பி. அக்காவுடன் கதைத்தால் இவருக்கென்னவாம்? இவ்வளவு நாளும் எங்கிருந்தார்? எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை! யோசிக்க யோசிக்க அழுகை தான் வருகிறது.

பந்து விளையாடுகிற நெடுவற் பொடியன் சொன்னது உண்மை தான்! "அத்தான் பொல்லாதவர்!". எந்தநேரமும் அறைக்குள் தான் நிற்கிறார். அக்காவை என்னுடன் கதைக்கவிடாமல், குளிக்க விடாமல், படுக்கவிடாமல், அறைக்குள் மறித்து வைத்திருக்கிறார்.

கொஞ்ச நாட்களுக்குள் அக்கா அத்தானுடன் பெரிய கூட்டாளி யாகிவிட்டா. அக்கா அத்தானுடன்தான் நித்திரை கொள்ளுவா. அக்கா அத்தானுக்குச் சாப்பாடு கொடுப்பா!

இப்பொழுது நான் அக்காவுடன் படுப்பதில்லை! அக்கா எனக்குப் பாடம் சொல்லித் தருவதில்லை. அக்கா என்னுடன் கதைப்பதே குறைவு. அத்தான்தான் பொல்லாதவர்! அக்காவும் பொல்லாதவளாக மாறி விட்டாளோ?

கலியாண வீடு முடிந்து கோயில் எல்லாம் போனோம். மாப் பிள்ளை பொம்பிளை போகும் காரில் போக எனக்குப் பெரிய ஆசையாக இருந்தது! அக்கா அத்தானுடன் ஓட்டியிருந்துகொண்டு "மற்றக் காரிலே வாடா" என்று எனக்குச் சொல்லிப் போட்டா! இரத்தினம் இரத்தம் வரக் கூர்ப் பென்சிலால் குத்தியதைப் போல் இதை மறக்க எனக்கு மனம் வராதாம்.

அக்கா என்னைக் கூப்பிடுறா! நான் மெல்ல வந்து விறாந்தையில் நிற்கிறேன்!

"உள்ளுக்கு வாடா!"

எனக்கு அறைக்குள் போகப் பயமாக இருக்கிறது.

"அத்தான் நிற்கிறாரோ?"

"அவர் உன்னை ஓண்டும் செய்யமாட்டார்! நாங்கள் இண்டைக்கு கொழும்புக்குப் போறம்! நீ கவனமாகப் படிக்க வேணும்! குளப்படி பண்ணக்கூடாது!"

அத்தான் கூப்பிட அக்கா உள்ளுக்குப் போறா.

தலைவாசலில் கார் வந்து நிற்கிறது.

காரடியில் மாமி, மச்சான்மார்கள், சின்னக்கா, செல்லத்துரை அண்ணன், அம்மா, ஐயா, நான் எல்லோரும் நிற்கிறோம்!

அக்காவும் அத்தானும் வருகிறார்கள். அக்காவும் அத்தானும் எல்லோருக்கும் "போயிற்று வாறம்!" என்று சொல்லுகிறார்கள்.

இன்றைக்குத்தான் அம்மாவுடன் அத்தான் கதைப்பதை நான் காண்கிறேன். "மாமி போயிற்று வாறம்". அம்மாவுக்கு கண் கலங்குகிறது. சேலைத் தலைப்பால் துடைக்கிறா! "புள்ளை போய்ச் சேர்ந்தவுடனை காயிதத் துண்டு எழுதிப் போடு!"

நானும் ஐயாவும் கார் முன் 'சீட்டில்' இருக்கிறோம். கார் ஓட பனைகள், பூவரசு மரங்கள், வீடுகள் எல்லாம் பின்னுக்கு ஓடுகின்றன!

கார் கொடிகாம்பு புகையிர நிலையத்தில் வந்து நிற்கிறது. 'கொடிகாம்பம்' என்று பெரிய உறுப்பெழுத்தில் பலகையில் எழுதியிருக்கிறது. ஒரு தொகை ஆட்கள் புகையிரதத்தைக் காத்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள்.

"அக்கா கனக்க இரத்தினக் கற்கள் இருக்கிறபடியால் இரத்தின புரி என்ற ஊருக்குப் பெயர் வந்ததாகச் சொன்னாயக்கா! அதுபோல..... கொடிகாம்பம் என்றால் என்னக்கா?"

அக்கா மறுமொழி சொல்லவில்லை! சிரிக்கிறா! அத்தானும் பக்கத்திலிருந்த மனுஷனும் சிரிக்கிறார்கள். எனக்கு கோபம்

கோபமாக வருகிறது!

மற்ற மனுஷன் அத்தானுக்கு ஏதோ சொல்லிவிட்டு அக்கா வையும் என்னையும் பார்த்து விழுந்து விழுந்து சிரிக்கிறான்! நீட்டுக் காற்சட்டை போட்டவர்கள் எல்லோரும் பொல்லாதவர்கள் தானோ?

மணி அடித்துவிட்டது! புகையிரதம் வரப்போகிறது! அக்கா என்னைத் தனக்குப் பக்கத்தில் வரும்படி கூப்பிடுகிறா!

"தம்பி இந்த முறை முதலாம் பிள்ளையாக வரவேணும். கெட்டிக் காரனாகப் படித்து அத்தான் போலக் காற்சட்டை போட்டுக் கொழும்புக் குப் போகவேணும்! நான் கொழும்பாலை வரக்கை தம்பிக்கு விசக் கோத்து, சொக்கிளேற்று, அன்னாசிப்பழம், நம்புட்டான் எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு வருவன்"

நான் தலையை மட்டும் ஆட்டுகிறேன்.

"தம்பி இந்தா பயணக்காக"

அக்கா ஒரு ஐம்பது சதக் குத்தியை மேற் சட்டைப் பைக்குள் போடுகிறா. அக்கா முதல் ஏறுகிறா. அத்தானும் ஏறி விட்டார். கதவை அடித்துப் பூட்டுகிறார் அத்தான். நீட்டுக் காற்சட்டை போட்ட ஒரு பொல்லாத மனுஷன் விகில் ஊதுகிறார். புகையிரதம் புறப்படுகிறது.

இவ்வளவு நாளும் அக்காவை என்னுடன் கதைக்க விடாத பொல்லாத அத்தான் இன்று கண்காணா இடத்திற்கே கூட்டிக் கொண்டு போகிறார். அக்கா பைக்குள் போட்ட ஐம்பது சதக் குத்தி இரும்பு மாபிள் போலக் கனக்கிறது.

அக்காவின் தலை கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மறைகிறது. புகையிரத வண்டியின் இரைச்சல் மட்டும் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது.

1966

- வீரகேசரி வாரவெளியீடு

மண்

"புள்ளோய் எப்பன் தண்ணி கொண்டு வா மோனை"

குத்தகைப் பொன்னையாவின் குரல் கரகரத்து ஒலிக்கிறது.

மாசி மாதத்துப் பனி வெய்யிலின் அகோரத்தைப் பெருமூச்சுடன் ஊதித் தள்ளுகிறார். அப்பொழுதுதான் தோட்டத்தால் வந்தவர், தலையைச் சுற்றியிருந்த துண்டைக் கழற்றி வெளி விறாந்தைத் தூணுக்குத் தலை அணையாக வைத்து உடலைச் சரித்துக் கொள்ளுகின்றார்.

மாட்டுக்குத் தண்ணீர் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் மகளின் மேல் அவர் பார்வை விழ, நெஞ்சம் கவலையில் ஆழ்கிறது.

அவரது முகத்திலும் நெற்றியிலும் ஓடியிருக்கும் வயோதிபத்தின் சுவடுகளை வரம்பாக்கி வேதனை பாய்கிறது.

'சீரும் சிறப்புமாக வாழ்கிற வயது... இவளின்ரை தலையெழுத்து இப்படியாப் போச்சு'

தோட்டத்து ஆடுகால் நிழலில் சின்னத்தம்பியார் நளினமாகக் கேட்டவை குத்தகைப் பொன்னையாவின் காதுகளில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. "கலியாண எழுத்துத் தள்ளவேனுமெண்டு மருமோன் பெடியன் ஒற்றைக் காலில் நிற்கிறானாம்."

இரண்டு வருடத்திற்குள் இப்படி நடக்குமென்று அவர் கனவிலும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

'சொந்தத்துக்குள்ளை மருமோன் பெடியனைக் கட்டிக் குடுத்திருந் தாலும் ராசாத்திபோல என்ரை புள்ளை இருக்கும்'

'படுபாவி பரமநாதன் என்னைக் கொண்டுபோய் பாண் கிணத்துக்குள்ளை விழுத்திப் போட்டான்.'

மறுநாள் கலியாண எழுத்து, நிலவில் செம்பாட்டுத் தோட்டத்தில் புகையிலைக் கன்றுகளுக்குப் பாத்தி கட்டிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பரமநாதன் அவரைத் தேடிவந்து செய்த 'கூத்து'.

'பத்தாயிரம் ரூபா எழுத்தண்டைக்கு வைக்காட்டால், உது சரி வாராது எண்டு மாப்பிள்ளை குழப்புகிறார்.'

பொன்னையா பத்தாயிரம் புரட்ட இரவிரவாகப் பட்டபாடு.

‘அவன் நொத்தாரிசிட்டை நோட்டுக்கு வாங்கின காசு பத்தாயிரம் ரூபாவும் இந்தத் தையோடை எல்லை தப்பிப் போச்சு. மற்றவங்க ளெண்டால் இவ்வளவுக்குச் சித்தாரிச்சுக் கோட்டுக்கு இழுத்திருப் பாங்கள். நாங்கள் நாலுபேர் மதிக்க நாணயமான மனுஷராக உலாவின் படியால்தானே அவன் மனுஷன் விட்டிட்டிருக்கிறான்.’

சீதனமாக வந்த மண் வீட்டை இடித்துக் கல்வீடு கட்டத் தொடங்கும்பொழுது அவர் கையில் அதிகம் காசு இருக்கவில்லை. அந்த வருடம் விறற் புகையிலைக் காசில்தான் அத்திவாரம் போட்டார்.

கீழ்க்கன்றுகள் முளை விடுவதற்குமுன் ஒரு ‘பெம்பிளை’ப் பிள்ளை என்ற நினைப்பில், உழைப்பைக் காணிகளுக்குப் ‘பாட்டிசம்’ போடும் ‘நுண்கலை’யில் கொட்டினார். சிறு பங்குகளுக்காகப் பெரும் பணத்தைச் செலவு செய்து ‘சுப்ரீம்’ கோடுவரை போய் வந்திருக்கிறார்.

‘என்னைப்போல தோட்டம் செய்தவை இந்த ஊரிலை ஆர்? எங்கடை தோட்ட வெளியிலை பலிக்கப் பொயிலைக் கண்டு செய்து, முதல் வெட்டி உலத்தி விக்கிறது நான்தானே. ‘பொன்னையாண்ணை! என்றை பொயிலையை ஒருக்கால் பாத்து வெட்டுங்கோ’ எண்டு மடத்தடிப் பெடியங்கள் எத்தனை பேர் வீடு தேடி வந்திருப்பாங்கள். இண்டைக்கும் வருஷம் பிறந்தால் வண்டில்காரப் பெடியன் என்னெட் டைத்தானே கைவியளம் வாங்கிறது.

பொன்னையாவுக்குக் ‘குத்தகைக்காரன்’ என்ற பெயர் இன்று நேற்று வந்ததல்ல. அவரது மூத்த மகள் பாக்கியம் பிறந்த வருஷமே இந்த ‘விருது’ அவருக்குக் கிடைத்துவிட்டது.

புகையிலை உலாத்துக் காலம் தொடங்கிவிட்டால் அவரது வீடு திருவிழாக்காலம் பூண்டு விடும். குத்தகைக்குக் கொடுத்தவர்கள் அவருக்குச் ‘சம்பளத்துக்கு’ ஓத்தாசை செய்வார்கள். கந்தனின் கள்ளும் காத்தவராயன் கூத்துப் பாட்டும் அவர்களுக்கு உற்சாகம் ஊட்டும்.

பாக்கியம் பம்பரமாகச் சுழன்று எல்லோருக்கும் சமைத்துப் போடுவது தொடக்கம் புகையிலை வேலை வரையும் செய்யும் கயிட்டத்தைப் பார்க்கும் பொன்னையா, ‘எல்லாம் என்றை மோளுக்குத்

தானே. இன்னும் எத்தனை நாளுக்கு இந்தக் கயிட்டம். நாளைக்கு உத்தியோக மாப்பிள்ளையைக் கட்டிக் கொழும்புக்குப் போய்விட்டால் அவள் சீமாட்டியெல்லோ ?' என மனத்துள் சொல்லிக் கொள்வார்.

"அப்பு இந்தாணை தண்ணி"

இரண்டு கையாலும் வாங்கிய செம்புத் தண்ணீரை ஒரே முடறில் குடித்து விட்டு, செம்பைப் பாக்கியத்திடம் நீட்டியபொழுது ஏனோ அவர் கைகள் நடுங்கின.

'பாவம் பிறந்த வீட்டிலைதான் ஆறணிவு எண்டால், கட்டிக் கொடுத்தப் போலையும் நாலு நாளைக்கு என்றை புள்ளை ஆரிச்சுப் பூரிச்சு வாழக் குடுத்து வைக்கேல்லை'

நடந்து செல்லும் பாக்கியத்தில் கடந்த காலத்தைக் காண்கிறார் பொன்னையா.

பரமநாதன் அவரைச் சந்தித்தது அவளுக்கு மாப்பிள்ளை தேடும் படலம் ஆரம்பித்த பொழுதுதான்.

"மாப்பிள்ளை நல்ல ஒழுக்கமான பெடியன். கச்சேரியில் கிளறிக்கல் வேலை. வெட்டுக் கொத்தும் பிழையில்லை. நாலஞ்சு பேருக்குப் பெரியவனாம்"

பரமநாதனின் ஆசையால் உந்தப்பட்ட குத்தகைப் பொன்னையா நேரே சென்று மாப்பிள்ளையின் தாயாரையே கேட்டு விட்டார். தகப்பன் இல்லாத காரணத்தால் சிறிய தகப்பன்மார்கள், மச்சான்மார்களின் சம்மதத்தைப் பெற அவர் பட்டபாடு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

எல்லாப் பொருத்தமும் பொருந்தி வரும்பொழுது சீதனத்தில் சிக்கல் ஏற்பட்டது. உத்தியோக மாப்பிள்ளையை எடுக்க வேண்டுமென்ற அவசரத்தில் இளையதுகள் இரண்டையும் எண்ணிப் பார்க்காது மனைவியின் சீதனத்தை அப்படியே 'தாரவார்த்துக்' கொடுத்துவிட்டார்.

பேர்போன பெரிய மேளம், இடைக்காட்டுச் சப்பறம், 'லையிற்-மெஸின்', வாண வேடிக்கைகள் இத்தியாதி சிறப்புடன் 'காரட்' அடித்துக் கொண்டாட்டம் முன்று நாட்கள் வரை வைத்து, அந்தக் கிராமமே வாயிற் கையை வைக்கக்கூடிய அளவுக்கு, எந்தத்

தோட்டக்காரனும் இதுவரை செய்யாத தனிச் சிறப்புடன் பாக்கியத்தின் திருமணத்தைச் செய்து முடித்தார்.

‘மோனை! நீ பாக்கியம் செய்தனி என்றெல்லோ எண்ணி யிருந்தன்’

கலியாணம் நடந்த வருஷம் கலியாண வீட்டுச் செலவுக்குக் கையிலை காசில்லாமல் இருந்த பொழுது, கொக்குவில் வியாபாரி வந்து கைக்காசு கொடுத்துப் புகையிலை முழுவதையும் கடடிக்கொண் டல்லோ போனான்.

"தூ தூ ஹுய்... ஹுய்... ஊராவீட்டுக் கோழியெல்லாம் நெல்லுக் குடிக்குது; எல்லாரும் வீட்டுக்குள்ளை படுத்திருக்கிறியளே...? கறிக்கடையும் காத்தாப் பறக்குது. நாலஞ்சு துடையை ஒரு கூறாக வைச்சுக் கொண்டு, அவள் கறிக்காறிச்சி முக்காறுவாச் சொல்றாள். ம்... உலகமே தலைகீழ்த்தானே கிடக்கு. கறிக்கடை முழுக்க ஆம்பிளை கள்தான் நிக்கிறாங்கள்... சங்கக்கடையிலை நிக்கிற புதுப் பெடியன் சாமான் அளவெல்லாம் பெரிய அநியாயம்"

மனைவி படலைக்குள் வரும் பொழுது சொல்லிக்கொண்டு வரும் வாசகங்களில் அவரது மனம் ஒன்றாது தங்கள் இருவரது முப்ப தாண்டுச் செம்மையான இல்வாழ்வை எடை போடுகின்றது.

அவர்கள் வாழ்க்கையில் வாக்குவாதங்கள் எழுவதுண்டு. ஆனால் அவை பிரச்சினைகளை அலசி ஆராய எழுவனையன்றி உள்ளன்பை எள்ளளவும் குறைக்காது.

அவர் குடித்திருக்கிறார் என்பதை அவள் எப்படித்தான் அறிவாளோ?

‘மனுஷன் இண்டைக்கு எங்கையோ போட்டிருக்கிறார்’

அவர் குடித்துவிட்டால் கூடாதவரல்ல. ஆனால் செத்த பிரச் சினைகளுக்கு உயிர் கொடுப்பார்; மறந்துபோன சங்கதிகளை நினைவு கூருவார். விருப்பு வெறுப்புகளை, சரள நடையில் சொல்லுவார்.

அளவு கடந்து விட்டால் அவளிடம் அவர் தப்ப முடியாது. அன்றைக்கு ஒன்றுமே பேச மாட்டாள். அடுத்த நாள் விடிந்ததும் நல்ல அரிச்சனை நடக்கும்.

தலை குனிந்து நிற்பார், புகையிலைக் கன்றின் தலை இலை போல; பார்க்கப் பாவமாக இருக்கும்.

புகையிலை விறற்றும் கட்டுக்கட்டாகக் காசைக் கொண்டு வந்து அவளிடம் கொடுப்பார். வாழ்க்கைச் செலவுகளை எல்லாம் அவளே நடத்துவாள். அவர் அதில் தலையிடவே மாட்டார்.

தேவை வந்ததும் கேட்பார். வாழ்க்கையில் ஏற்படும் தேவைகளை எவ்வளவு சாதாரியமாக அவள் நிறைவேற்றுவாள்!

மூத்த மகள் பாக்கியம் வயிற்றில்.... அவள் சுமை சுகமாக இறங்க எடுத்த நேர்த்திக் கடன்கள்! தோட்டத்து இறைப்பால் வந்து சாத்திரியார் வீட்டுக்குச் சாதகத்துடன் போனது... பரிகாரியார் வீட்டுக்கு விடியப்பற நிலவோடை போய் வந்தது.

'என்றை மோனைக் கன்னிப் புள்ளத்தரச்சி எண்டுக்கூட மனமிரங்க காது அவன்கூட இருந்த ஏழாலை ஆக்களுக்கு முன்னாலை செய்த சித்திரவதை'

கொழும்பால் வந்த பாக்கியம் பெற்ற தாய்க்குச் சொல்லி ஆறினாள்.

"என்னடி! மாயங்குத்துறாய், உங்கை ஒரு தரும் பிள்ளைப் பெறேல்லையே? நீ தான் கண்டறியாத பிள்ளைப் பெறப் போறாய்."

அவளுக்குத் தலை சுற்றும், சத்தி வரும்; இரவில் நித்திரை வராது. ஆனால் பகல் பதினொரு மணிக்கெல்லாம் அவனுக்குக் கந்தோருக்குச் சாப்பாடு கொடுத்தனுப்பிவிடுவாள்.

அவள் ஆசையுடன் சில உணவுப் பொருள்களை விரும்புவாள். அவன் தேவையற்றது என அதனை ஒதுக்கித் தள்ளுவான். இது மட்டுமா? அவன் கந்தோரால் நேரம் கழித்துத்தான் வருவான்.

"மெய்யப்பா! இவ்வளவு நேரமும் எங்கை நிண்டிட்டு வாறியள். நான் தனிய இஞ்சை விசரி மாதிரி இருக்கிறன்"

"உன்றை சிறப்பிலை உன்னோடைதான் எந்த நேரமும் இருக்க வேணுமே? ஆக்களுடன் 'சோஷலா'கப் பிழங்கத் தெரியாத பட்டிக் காடுகள். புது ஆக்களைக் கண்டால் வெக்கப்படுகிறது. பொயிலைத் தோட்டத்துக்குள்ளை கிடந்ததுகளைக் கொழும்புக்குக் கூட்டிக்

கொண்டு வந்தால்...! சும்மாவா சொன்னான், நாய்க்கு நடுக்கடலிலை போனாலும் நக்குத் தண்ணிதானாம் எண்டு."

அவன் வாயில் மது மணக்கும். மதி மயக்கத்தில் யாரோ பெண்ணின் பெயரை அவன் வாய் அடிக்கடி உச்சரிக்கும்.

சீதனமாகக் கொடுத்த பத்தாயிரம் ரூபாவை வங்கியிலிருந்து எடுப்பதற்கு அவளது கையொப்பத்தை வாங்குவதற்காக அவன் எடுத்த பிரயத்தனங்கள்...

பாக்கியம் இவ்விடயத்தில் அறவே மறுத்து விட்டாள்.

"அப்பு மண்ணடிச்ச உழைச்ச காசு இது. ஒரு சதமும் வீணாகச் செலவு செய்ய என்ரை உயிர் போனாலும் விடன்."

"சொந்த மருமோன் பாக்கியத்தைக் கட்டியிருந்தால் அடி பாடாமல், குத்துப் பாடாமல், ஒத்துக் கஞ்சி குடித்திருக்குங்கள்"

சின்னத்தம்பியார் என்னைத் தேடி வலிய வந்து கேட்க, "இதை ஒரு கதையெண்டு கேக்கிறியே விட்டிட்டு வேறை என்னத்தையும் பேசங் காணும்" எண்டு பாவி நான் பகிடி பண்ணியல்லோ விட்டனான்.

இன்றைக்கு ஊரிலை அவனுக்கு நடக்கும் நடப்பு. உண்மையைத் தான் கந்தன் கொட்டிலில் சொன்னான்.

"கமக்காரனுக்கு நடந்த நடப்பு மருமோனுக்கு நடக்குது. இந்த முறையும் எங்கடை பக்கத்துப் பெடியளின்ரை பொயிலையெல்லாம் அவர்தான் வெட்டப் போகுதாம். அச்சவாரம் கொடுத்திட்டுதாம். இறைக்கிற மெஷினும் இரண்டு எடுத்துப் போட்டுதுபோலை. செம்மறி ஆட்டாலையும் நல்ல வரும்படியாம்."

அவனும் 'பெண்டிலும்' பிள்ளையார் கோவில் திருவிழாவுக்குப் போன சங்கை.

வெள்ளை வேட்டி கட்டி, பட்டுச் சால்வையைத் தோளிலே தொங்க விட்டு, நிலத்திலே தழுவி நிற்கும் மதாளித்த புகையிலைக் கன்றின் தலை இலை போலப் பரந்து உழைத்து உரம் ஏறிய தசை நாள்களால் பின்னப்பட்ட வைச்சிர நெஞ்சுடன், அந்த நெஞ்சுடன் கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கும் வரம்பிலே வளர்ந்திருக்கும் அறுகம் புல் போன்ற உரோமத்துடன்...

இண்டைக்கும் அவன் எனக்குச் செய்யும் மரியாதை.

'போன மாசம் ஆஸ்பத்திரிச் சந்தியிலை, குழை வண்டிலுக்கு அம்மான் கேட்டுப் போட்டார்' என்று எதிர் விலை கேளாது ஒதுங்கின வனல்லோ. இறைப்புக் காலத்திலை எனக்குக் கிணறு விடுவதற்காக முன் நிலவிலும் பின் நிலவிலும் அவன் இறைப்பதைப் பேசிப் புகழாத தோட்டக்காரன் ஆர் ?

'கட்டிக் கொடுத்த' மருமகன் அவருக்குச் செய்யும் மரியாதை!

அன்றுதான் மகளும் மருமகனும் கொழும்பால் ஊருக்கு வந்திருந்தார்கள். வண்டில் கணக்காகப் பறிக்கப்பட்ட குழைக் கட்டுகள் வீட்டு முன் வாசலில் கிடந்தன.

பாக்கியத்திற்குக் குழைக்கட்டுகளைக் கண்டவுடன் பரவசமாக இருந்தது. அவள் கணவனுக்கோ 'குழை நாற்றம்' ஏதோ செய்தது.

"நானைக்குக் கொழும்பிலையிருந்து என்னோடைகூட வேலை செய்யிற ஒருவர் வாறார்... இதென்ன வீடோ அல்லது தோட்டமோ? வீட்டை ஒழுங்காக வைச்சிருக்காட்டால் கொப்பனை வீட்டை விட்டு வெளிக்கிடித்திப் போடுவன்... ஓ... நான் சொல்லிப் போட்டன்"

அன்றிரவே குழைக்கட்டுகளை அவ்விடத்தைவிட்டு அகற்றி விட்டார் குத்தகைப் பொன்னையா.

மறுநாள் குத்தகைப் பொன்னையா களைத்து வேர்த்து, மண் வெட்டியைத் தோளிலே ஏந்தி, செம்மண் படிந்த நாலு முழ வேட்டியைத் தொடைக்குமேல் தூக்கித் துண்டுபோலக் கட்டி 'சம்பள காரர்கள்' பின் தொடர வீட்டு வாசலைக் கடந்து உள்ளே போகும் பொழுது...

கொழும்புக்காரனும் மருமகனும் பேசுவது புரிந்தும் புரியாமலும் அவர் காதுகளில் விழுகின்றது.

"யாழ்ப்பாணத்து ஜனங்கள் ரொம்ப 'பேசிவிரன்ஸ்' பாருங்க; இவ்வளவு ஆழமான கிணத்திலை தண்ணீர் எடுத்துப் பயிர் நாட்டி எவ்வளவு கஷ்டப்படுறாங்க... இப்ப போனது ஆர் பாருங்க?"

"கூலியாட்கள்."

ஓதுங்கிச் செல்லும் குத்தகைப் பொன்னையாவை வீட்டுக்கு வெகு தூரத்தில் மாட்டுக் கொட்டிலில் உள்ள அவரது மாடுகள் எல்லாம் பெரும் குரல் கொடுத்து வரவேற்கின்றன.

"ம்மா... ம்மா..."

வேப்பமர நிழலில் கறி கழுவிக்கொண்டிருக்கும் மனைவியின் முகத்தைப் பார்த்ததும் குத்தகைப் பொன்னையாவுக்குப் புரிந்து விட்டது. 'மனுஷி எதையோ யோசிக்கிறாள் ?'

அவள் அதிகம் மனதை அலட்டிக் கொள்வதை அவர் விரும்புவதில்லை. பேச்சுக் கொடுத்தால் அவள் மனதைத் தேற்றலாம் என்ற நம்பாசை குருத்து விடுகிறது.

"மெய்யப்பா இண்டைக்குப் பொழுது பட்டாலும் மண்டகப்படி பூசையாகாது போலை கிடக்கு"

"நாங்கள் என்ன உத்தியோககாரரே பன்னிரண்டு மணிக்கு மேசைச் சாப்பாடு சாப்பிட..."

கெட்டு ஓடிக்கப் போய் இலை ஓடிந்துவிட்டது.

மேலும் அவளது உள்ளத்தைக் கிளற விரும்பாத அவரது மனம் சிந்தனைப் பாத்திக்குள் பாய்கிறது.

பெடியன் பிறந்து இந்தப் பங்குனியோடை ஒருவருடம் முடியப் போகுது. பிறந்தவுடனை தந்தி அடிச்சம். பெடிச்சி போட்ட காயிதத் துக்கு ஒரு வரி எழுதினானோ ? அவளைக் கொண்டு வந்து விட்டாப் போலை இஞ்சால் பக்கம் எட்டிப் பார்த்தானோ ?

இன்னும் வீடு கட்டின கடன் முடியேல்லை. ஈடு வைத்த ரோட்டுக்கரைக் காணியும் கல்வீட்டுக் கனகருக்கு வட்டியோடை முழகப் போகுது.

அந்தக் காணியை மீள அவர் மதியம் திரும்பிய வயதில் படும் கஷ்டம்... வளம் குறைந்த வடமராட்சி மண்ணைப் பண்படுத்தி, நாற்று நட்டு, பின் நிலவிலும் கொட்டும் பனியிலும் இளங்கன்றுகளுக்குத் தண்ணீர் ஊற்றி, பாத்தி கட்டி, 'நாலாம் முறைக்கு' இறைத்து, தலைப்பு முறித்துக் கெட்டுப் பிடுங்கி, வெட்டி நெருப்புக்குள்ளை போட்டெடுத்துப் படும் கயிறுமாலை.

"இஞ்சாருங்கோ! எங்களுக்கு இது ஒரு தலை எழுத்தாப் போச்சு, சங்கக் கடையிலை கொண்டோடி வள்ளிப்பிள்ளை நேற்றுக் கொழும்பாலை வந்த மோன் சொன்னவனாம் - எங்கடை மருமோன் கொழும்பிலை குடியும் குடித்தனமுமாக இருக்கிறானாம்!"

நெஞ்சக் குமுறல்களை வார்த்தைகளாகக் கொட்டிக் கொண்டு மனைவி குசினிக்குள் செல்கிறாள்.

இறுதி வார்த்தைகள் அவரது இதயத்தை ஈட்டியாகத் தாங்கி வேதனையின் விளிம்பிற்கு இட்டுச் செல்கின்றன.

தொடர்ந்து சிந்திக்கத் திராணியற்றவராய், தன் எதிரிலுள்ள கற் சுவரை வெறித்துப் பார்த்த வண்ணம் இருக்கிறார்.

"அ..... ப.....பூ"

மழலை மொழி நெஞ்சக் கனலுக்கு நீர் ஊற்றுகிறது.

சிறுகைகளையும் கால்களையும் பரப்பி, அவரை நோக்கிப் பேரன் தவழ்ந்து வருகிறான்.

"அப்பூ.... அப்பூ"

குழந்தை அவரைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறது.

பேரனுக்காக முகத்திலே சிரிப்பை வலிந்து வரவழைக்கிறார்.

"அப்பூ...."

பெருமூச்சுகள் உதிர்கின்றன.

குத்தகைப் பொன்னையாவின் உழைத்து உரமேறிய காலடியில் படிந்திருக்கும் செம்மண்ணைப் பேரன் தன் குருத்துக் கைகளால் உதிர்த்துகிறான்.

1973

- வீரகேசரி வாரவெளியீடு

செ. கந்தசாமி

இலக்கிய எழுச்சி ஏற்பட்ட அறுபது களில் எழுத ஆரம்பித்ததில் இருந்தே சுயநிலைப்பாடு கொண்டு எழுதிய தில் தனக்கென ஒரு இடத்தை தக்க வைத்துக் கொண்டிருக்கும் செல்லையா கந்தசாமி சிறுகதைப் போட்டிகளிலும் பரிசு பெற்றிருக்கிறார். இவரது கனதியான பத்துக் கதைகளைத் தொகுத்து 'மெல்லத் தமிழினி...' என்ற மகுடத்தில் நூலாக மீரா பதிப்பகம் 1999இல் அறுவடை செய்தது. 14.03.1937 இல் தென் புலோலி, புற்றளையில் பிறந்த கந்தசாமி நில அளவையாளராகத் தன் தொழில் வாழ்வை மேற்கொண்டு ஓய்வு பெற்ற பின்னர் சில காலங்கள் மத்திய கிழக்கிலும் பணி புரிந்தவர்.

இலாபக் காசு

"அம்மா! இண்டைக்குச் சமயலுக்கு அரிசி இல்லை, கறிச் சரக்குகளும் முடிஞ்சு போச்சு."

அடி வளவுக்குள் இருந்து காய்ந்த மூரித்தண்டுகளும் பனை மட்டைக் கங்குகளுமாக விறகு கட்டைச் சுமந்துகொண்டு வந்து முற்றத்தில் போட்டுவிட்டு திண்ணையில் இளைப்பாறப்போன பொன்னம்மாவிற்கு, மதியச் சமயலைப் பற்றி மகள் சரஸ்வதி கொடுத்த முன்னெச்சரிக்கை, அலுப்பைக் கொடுத்தாலும், தான் படுத்தால் காரியங்கள் எல்லாம் படுத்துவிடும் என்ற பொறுப்புணர்ச்சியில் விளைந்த வேதனை நெஞ்சை அழுத்த.....

"ம்..., எனக்கு ஒரு நாளும் அடங்காது; ஓட்டமும் பாட்டமும் தான். பெட்டியைக் கொண்டு வா! களையோட களையாக கூப்பன் அரிசி யையும் எடுத்துக் கொண்டு வர" சலிப்புடன் மொழிந்தவள், கொடியில் மடித்துப் போட்டிருந்த புடவையை எடுத்து உடை மாற்றுவதில் முனைந்தாள்.

அரிசிப் பங்கீட்டுப் புத்தகங்கள், பெட்டி, காசு, வாங்க வேண்டிய பொருட்களின் பட்டியல் யாவையும் தாயிடம் நீட்டிய சரஸ்வதி,

"அம்மா! இண்டைக்குச் சுப்பிரமணியம் அண்ணன் வந்தவர் அல்லோ!"

"எந்தச் சுப்பிரமணியம்?"

"அவர்தான்... சங்கக் காரியதரிசியாக இப்ப புதுசா தெரிபட்டிருக் கிறார்...."

"என்னவாம்?"

"அப்புவைச் சந்திக்க வேணும் எண்டார். அப்பு தோட்டத்துக்குப் போயிட்டார் எண்டு சொல்ல உங்களை விசாரிச்சார். அம்மா விறகுக் குப் போயிட்டா எண்டு சொன்னான்."

"என்ன சங்கதியோ?" வெற்றிலைத் 'தைலா'வில் இருந்து பாக்கு வெற்றிலையை எடுத்து வாய்க்குள் அவசர அவசரமாகத் திணித்தாள் பொன்னம்மா.

"ஏதோ சங்க விசயமாம். இலாபக் காசு ஏதோ கொஞ்சம் இருக்காம். அதோட கூடுதலாக காசு கட்டச் சொல்லி..."

"நல்ல சங்கம், நல்ல இலாபக் காசு. இங்க படுகிற பாட்டுக்குள்ளை சங்கத்திற்கு இன்னும் காசு கட்ட முடியாது. அவர்கள் கிடந்தார்கள். கொண்டா பிள்ளை பெட்டியை, நான் போக..."

தலையிலே பெட்டியும் மனதிலே சுமையுமாக நடந்தாள். தெருவில் இறங்கிய பொன்னம்மாவிற்கு சங்கத்தைப் பற்றி நினைக்கையில் ஆத்திரம் ஆத்திரமாக பற்றிக்கொண்டு வந்தது. "முன்னம் ஒரு வாட்டி காசு கட்டி இலாபக் காசு கண்டதுமில்லை. கேட்டதுமில்லை. சங்க மொண்டு இருந்தும் நாங்கள் கொத்த மல்லிக்கும் கிழங்குக்கும் சீனிக்கும் படுகிற தவண்டை அடிப்பு சொல்லி மாளாது. சங்கம் சங்கம் எண்டு அவதிப்படுகிறார்கள். என்ன சாதிச்சவன்கள்."

"நான் இந்தக் காசு ஐம்பது ரூபா மிச்சம் பிடிச்ச வைச்சது. ஒரு முக்குத்தி வேண்டவெண்டு. அதுக்கும் ஏதோ அனுத்த காலம் போல."

மனதில் ஒரு பட்டி மன்றம் அமைத்து பொங்கி எழும் எண்ணப் பிரவாகங்களை அலசி ஆராய்ந்து சங்கம் தேவைதானா என்று தீர்ப்புக் காணும் முயற்சியில் தோல்வியுற்றவளாய் நடந்தாள். நறுவிலி வைரவர் கோயில் முடக்கையும் தாண்டி அடிப்பாதை இட்டுச் செல்லும் பனங்காணித் தொங்கலை அடைந்து விட்டவள் யாரோ கூப்பிட்ட குரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

கமலாம்பிகைதான் வந்து கொண்டிருந்தாள். கணவனுடன் கொழும்பில் இருந்தவள். வயது என்னவோ ஒரு முப்பதைத்தான் சேரும். என்றாலும் மற்றப் பெண்களைப் போல் ஒரு டாம்பீகம், எடுப்புச் சாய்ப்பு, கர்வம் துளி கூடக் கிடையாது. இப்போதய சிங்காரிகள் சிதறு தொங்கலும், குருவிக் கொண்டையுமாக அலங்காரத்திலேயே வாழ்க்கையின் அரைப்பொழுதை விரயமாக்குகிற நேரம், இவள் ஊரில் உற்பத்தியாகிற கைத்தறிச் சேலையைக் கொண்டு பழைய பாணியில் தான் உடுப்பு; சாதாரண குடுமி. கர்வம் துளிகூட இல்லாத அடக்கமான பெண். இவளுடைய கணவன் வகிக்கிற உத்தியோகத்திற்கு இவள் ஒன்றுக்கு மூன்று வேலைக்காரரை அமர்த்த முடியும். ஆனால் 'தன் கையே தனக்குதவி' என்ற தன்மான உணர்ச்சி, உழைக்க வேண்டும்

என்ற துடிப்பு, அவனை இப்போது சங்கக்கடைக்கு பெட்டியுடன் கால் நடையாக வர வைத்திருக்கிறது.

"கொழும்பிலையிருந்து எப்ப வந்தனி பிள்ளை?" என்றாள் பொன்னம்மா வாயெல்லாம் பல்லாக.

"நான் வந்து ஒரு கிழமை இருக்கும் மாமி. எனக்கு அந்தப் பட்டினத்திலே இருந்தாலும் மனம் இங்கதானெனை. பள்ளிக்கூடம் போகிற பிள்ளைகளை இங்கே விட்டுட்டு அங்கை இருக்க மனம் கேட்கயில்லை. எவ்வளவுதான் சொகுசாக திண்டு குடிச்சிருந்தாலும் ஊரில் கிடைக்கிற நிம்மதியும் ஆறுதலும்....."

"அது சொன்னாயே நூறு முறையும் சரி. பிள்ளை, நீயும் சங்கக் கடைக்குத்தான் போறியோ?"

"ஓம் மாமி"

"சரி எட்டி மிரி பிள்ளை. பொழுது ஏறிப்போச்சு. உங்கே எத்தினை அலுவல் கிடக்கு."

கமலாம்பிகை கொழும்பில் வசித்து வந்த கால எல்லைக்குள் ஊரில் நடந்த விருத்தாந்தங்களை பொன்னம்மா வக்கணையாக அள்ளித் தெளிக்க, கொழும்புப் புதினங்களை கமலாம்பிகை கதை கதையாக அளந்து கொட்ட நடந்த அலுப்புத் தெரியாமல் சென்றவர்கள் ஒற்றையடிப் பாதை வழியாகப் பனங்கூடலையும் தாண்டி, மக்கிப் பாதையில் இறங்கி விட்டனர். அந்த மக்கி ஓழுங்கையையும் கடந்தால் பிறகென்ன சங்கக் கடைதான்.

சர்ச்சைகளில் ஈடுபட்டுக்கொண்டு முன்னே நடந்து கொண்டிருந்த கமலாம்பிகை திடீர் 'பிரேக்' போட்டவளாய் ஏதோ காணாததைக் கண்டுவிட்ட மாதிரி 'சடக்'கெனத் திரும்பினாள். லட்ஷையுடன் முகம் என்னவோ பச்சைப் பாகற்காயைக் கடித்துவிட்டவள் மாதிரிப் பல கோணங்களில் நெரிந்து நொறுங்கியது.

'ஏன் பிள்ளை?' எனப் பரபரத்தபடி முன் தெருவில் பார்வையை நழுவ விட்ட பொன்னம்மாவின் உதடுகள் வெறுப்பில் பிதுங்கின.

"சீ! முதேவிகள். பெண் பிரசு கடை கண்ணிக்குப் போக, உலாவ வழியில்லை. இது என்ன அலங்கோலமடி" எனப் புறுபுறுத்த வண்ணம் மறுபக்கம் வேலியோரமாகத் திரும்பிக் கொண்டாள் பொன்னம்மா.

அவர்கள் கண்ட காட்சி....!

அங்கே தெரு முடக்கில் யாரோ ஒரு வாலிபன் கண்ணியமற்ற முறையில் சிறுநீர் கழித்துக் கொண்டிருந்தான். ஒரு கையில் புகைந்து கொண்டிருக்கும் பீடித்துண்டு. உடுத்திருந்த சாரம் சொல்வழி கேட்காமல் அரையில் இருந்து நழுவி அடம் பிடித்தது. அப்படியும் ஒரு வெறியோ! நாகரிகம் முன்னேற்றம் என்று இளவட்டங்கள் தம்பட்டம் அடித்துக் கொண்டிருக்கிற இந்த நாட்களிலும் இப்படியும் ஒரு வெட்கக் கேடான செயலா?

"ஆரடி பிள்ளை பொடியன்?" இது பொன்னம்மா.

"தெரியாதோ மாமி! வேறே ஆர் அவன்தான் சுந்தரம், தங்கம் அக்காவோட மோன்."

"அதுதானே பார்த்தன். வேறே ஆர் இந்தக் கிலிசை கெட்ட வேலை செய்யிறது. ஏனடி கமலாம்பி இந்த வாலுகளுக்கு சுந்து பொந்து வழிய குச்சொழுங்கை வழிய என்ன அலுவல். ஆளைப் பார்த்தால் வன்னி மாடு மாதிரி. வேலை வெட்டி இல்லாமல் திண்ணைக்கு மண் எடுத்துக் கொண்டு.... இப்பிடியான ஆட்களால் தானே ஊரின்ரை மதிப்பே கெட்டுக்கிடக்கு. அவள் தங்கம் என்ன தங்கமான மனுஷி. அவளுக்குப் பாவம் இப்படி ஒரு தறுதலை வந்து பிறந்துதே!"

"பாருங்கோ மாமி! பிற தேசத்திலை உள்ளவர்கள் என்ன தொழில் எண்டாலும் சந்தோஷமாக ஏற்று, கிடைச்சதைக் கொண்டு சந்தோஷமாக, மானம் மரியாதையாக இருக்கிறார்கள். இவை என்னடி எண்டால் நாலெழுத்துப் படிக்க முன்னம் காற்சட்டை உத்தியோகம் வேணுமாம்..."

பொன்னம்மா இடை வெட்டினாள்.

"கண்டறியாத களிசான் உத்தியோகம். என்ன தொழில் எண்டாலும் செய்யும் தொழிலே தெய்வம் எண்ட எண்ணம் வேணும். அது சரி, இவன் சுந்தரம் என்னம்போ இந்தப் பொடியன் சொல்லுங்கள், வாயிலும் வராதாம்... சீ...சீ..."

"என்ன மாமி 'ஜீ. சீ. ஈ.' யோ"

"ஓம்பிள்ளை! அதுதான். அதுகூட அவன் 'பாஸ்' பண்ண வில்லையாம், நாலோ ஐஞ்சு தரம் எடுத்தும் பெயிலாம்... ஒரு யோக்கிய

மில்லாத பொடியன்.... அவரும் அவற்றை கூட்டாளியளும் கோயில் மடத்திலை நிக்கிறதும், சந்திக்குச் சந்தி நிற்கிறதும், விசில் அடிக்கிறதும்...."

"அது தானே! பெண் பிள்ளைகளை காலை மாலை எண்டு கடை கண்ணிக்கெண்டு தெருவழிய உலாவ விடவும் பயமாக் கிடக்குது."

அப்போது....

ஓரக்கண் பார்வையை வீசியபடி, சாரத்தை அவிழ்த்து உடுத்து, சண்டிக்கட்டுக் கட்டியபடி அவர்களைக் கடந்து மறுகி மறுகி நடந்து செல்கிறான் சுந்தரம். அவனைக் கண்டதும் உலகத்திலுள்ள வெறுப்பு முழுதையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து உமிழ்பவள்போல் அவன் மேல் உமிழாக் குறையாக வேலியோரம் காறி உமிழ்ந்தாள் பொன்னம்மா.

"பாருங்கோவன் அவரட நடையும் 'மங்கி' தலை இழுப்பும், கிறுதா மீசையும்... இவனுக்கென்ன கொள்ளை. அவள் சின்னம்மாவின்ர மோன் ராசேந்திரன் சப்பாணி. உவன் எங்கே ஆளா வரப்போகிறான் எண்டு தான் எல்லாரும் நாக்கு வளைச்சவையள். அவள் சின்னம்மா செய்த புண்ணியம் பொடியன் தீராத நோய் தீர்ந்து, எழும்பி, நெசவுத் தறி ஒண்டு சொந்தமாக வைச்ச நாளுக்கு நாற்பது ரூபா உழைக்கிறானாம். முயற்சி இருந்தால் முன்னுக்கு வரலாம்தானே. அதை விட்டு இவன் சுந்தரன் போல வீட்டுக்கும் ஊருக்கும் பாரமாய்..."

"இப்ப எங்கடை சங்கத்திலேயே பயிர் செய்ய எத்தினை வழி வகைகள் வகுத்துக் கொடுக்கினம். விதை கிழங்கு கூட எடுத்துத் தருவினமாம். தோட்டக்காணியெல்லாம் வெறும் காடாகக் கிடக்குது. விவசாயம் செய்தால் என்ன குறைஞ்சு போமோ...?"

"ஓமடி பிள்ளை! நல்ல சங்கங்கள் தான். இவை சங்கம் சங்கம் எண்டு என்னத்தை அளந்து விட்டவை." இது பொன்னம்மா வெறுப்புடன் மொழிந்தவை. அவளுடைய வெறுப்பு சங்கப் பக்கம் திரும்பியது.

"பாவக் கதை பறையக் கூடாது மாமி. முந்திச் சங்கத்திலை இருந்தாக்களே பதவிக்கும் பணத்துக்கும், புகழுக்கும் ஆசைப்பட்டு, நெஸ்பிறையும், கொத்த மல்லியும் பின்கதவாலை அனுப்பிற ஆட்கள் எங்கட சங்கத்தை குட்டிச் சுவராக்கினாங்கள். இப்ப இருக்கிற தலைவா, காரியதரிசி மற்ற நிர்வாகிகள் எல்லாரும் எவ்வளவு கஷ்டப்

படுகினம். அவை செய்தால் போதுமோ? சங்கம் எண்டால் ஒரு ஊரே சேர்ந்தது. ஊர் எண்டால் எத்தனையோ குடும்பங்கள். குடும்பம் எண்டால் ஒரு வீட்டில் உள்ளவர்கள் ஒவ்வொருவரும் சேர்ந்து ஒற்றுமையாக நடந்தால் சங்கத்திற்கும் விருத்தி, ஊருக்கும் நன்மை, பெருமை. அதை விட்டுவிட்டு இதென்னடா சிலர் இவைக்கென்ன சங்கம் என்று நெளிக்க சிலர் காசு கட்டப் பின்னுக்கு நிற்க... எங்களிலும் குறைபாடு இருக்க குறையை அவர்கள் தலையில் போடுறது என்ன நியாயம்."

"ஓமடி பிள்ளை! நீ சொல்றதிலும் நியாயம் இருக்குமாப்போல, இப்ப உள்ள சங்கம் பிறம்பாகக் காய்கறிக்கடை கூட போட்டிருக்காம். இப்பிடி எல்லாரும் தன்னலம் மட்டும் கருதாமல் ஒற்றுமையாக சேவை செய்தால் ஊர் தானாகவே திருந்தி விடாதே! என்ன?"

"அதை விட்டுட்டு மாமி, ஒவ்வொருவரும் யோசிக்காமல், முன்னேற்றம், திருத்தம், விருத்தி என்று மேடைகளில் பேசுறதிலும் கூட்டங்களில் விளாசுவதிலும் குறைச்சல் இல்லை. செயற்பாட்டில் பின் தங்கி நிற்பினம்."

"அது சரி பிள்ளை. நாங்களும் உணர்ந்து நடக்க வேணும்தானே".

"பாருங்கோ மாமி. முன்னே எப்போதோ நாங்கள் கட்டிய இருபது ரூபா இலாபக் காசமாகச் சேர்ந்து எழுபது ரூபா அளவிலை இருக்காம். அதை இப்ப எடுக்காமல் இன்னும் முப்பது ரூபா போட்டால் ஒரு முதலாக இருக்கும். காசு இருந்தால் அவர்களும் நல்ல முறையிலை நடத்துவினம் தானே. இப்ப சங்கத்திலை என்ன சாமான் இல்லை. குறைஞ்சு விலையில் நிறைஞ்சு சாமான்கள்."

"ஓமடி பிள்ளை. நீ சொல்றது சரிதான். கதைச்சு கதைச்சு கடை யடிக்கும் வந்திட்டம். எடி ஆத்தே! சரியான கூட்டம். எப்ப சாமான் வேண்டி எப்ப திரும்புகிறது."

"ஆ! பாருங்கோ! காரியதரிசி, கணக்கர் எல்லாரும் வந்தாலோ 'பட பட'வென வேலை முடிச்சுப் போடுவினம்."

அப்படி இருக்கையில் ஒரு சீலசலப்பு. குழுமியிருந்த பெண்கள் குழாமிற்குள், வெண்கலக் கடையில் யானை புகுந்த மாதிரி பெரிய ஆரவாரம் போட்டுக் கொண்டு இராசம்மா வந்து பெட்டியைத் தொக் கெனப் போட்டாள். கூப்பனை 'தொக்' கென மேசையில் வீசியவள்

விற்பனையாளர் குமாரை நோக்கி "தம்பி! இந்தச் சாமான்களைச் 'சட்டுப் புட்'டெண்டு போடு, நான் கொஞ்சம் அவசரமாகப் போகோணும்" என்றான்.

இதனை பெண்களும் காத்திருக்க, இவள் மட்டும் இப்பொழுது வந்து சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டு செல்ல எத்தனித்தால் யாருக்கும் கோபம் வராதா? காரியதரிசி சுப்பிரமணியத்தின் தமையன் மனைவி என்றால் அந்த உறவு முறை வீட்டில். அதற்காக இந்தப் பொது இடத்தில் என்ன ஒழுங்கீனம்?

இராமு இயல்பாகவே துடுக்கான பையன். விட்டானா? "என்ன இராசம்மாக்கா! நீ இப்ப வந்திட்டு, 'சுடுகுது மடியைப்பிடி' எண்டு நாண்டு கொண்டு நிற்கிறாய். இந்தனை பெண்டுகள் உங்களுக்கு முன்னம் வந்து, காத்துக் கொண்டிருக்கிறது தெரியேல்லையோ?"

"அவை எத்தனையோ பேர் வேலை இல்லாமல் இருப்பினம். போகிற நேரம் போவினம், எனக்கெண்டா செண்டு போச்சு."

கூப்பன் துண்டுகளை வெட்டி ஒட்டிக் கொண்டிருந்த மனேஜர் தன்னுடைய கண்ணாடிக்கு கீழாக நோக்கியவண்ணம் ஒரு புன்னகையைக் கசிய விட்டார்.

காரியதரிசியும் எட்டத்தில் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கவும், அவருடைய மதனிக்குத் தான் சொல்கிறோம் என்ற எண்ணம் இல்லாமல் நேருக்கு நேர் நல்ல துடு கொடுத்தான். நியாயத்தை பேச ஏன் தயங்க வேண்டும்? வெளியில் சொல்லிக் காண்பிக்காவிட்டாலும், விற்பனையாளரின் நேர்மையான போக்கைக் கண்டு எல்லோரும் மனதிற்குள் வியந்தனர்.

மேலே 'கூட்டுறவுச் சங்கம்' என்று கொட்டை எழுத்தில் பொறிக்கப் பட்டிருக்கிறது. கீழேயோ கூட்டுறவும் நாட்டுயர்வும் காற்றில் பறக்கிறது. இப்படி ஒற்றுமையின்மையால் தானே ஊரே கெட்டுக் கிடக்கிறது என மனதிற்குள் மறுகிக் கொண்டே 'பாரத்தை' எடுத்துத் தலையில் வைத்தாள்.

சுமையைத் தலையில் ஏற்றி, காலை எட்டி வைத்த பொன்னம்மாயாரோ அழைத்த குரல் கேட்டுத் திரும்புகிறாள். சுப்பிரமணியம்; காரியதரிசி,

புலோலியூர் சொல்லும் கதைகள் _____

"என்ன தம்பி வீட்டுக்கு வந்தியாம்?"

"ஓமணை உங்கட இலாபக்காசு நாற்பது ரூபா..."

"அது இருக்கட்டும் தம்பி. இந்தா பத்து ரூபா இதையும் சேர்த்து எங்களின்ரை பேரிலை போடுங்கோ. தம்பி! இந்த முறை விதை கிழங்கு சங்கத்தாலை எடுத்துத் தாறதாக..."

"ஓமணை! அம்மானை ஒருக்கால் சந்திக்கச் சொல்லுங்கோ ஒழுங்கு செய்கிறம்".

அகமும் முகமும் மலர பொன்னம்மா திரும்பி அடி எடுத்து வைத்தாள்.

-1971

தினகரன் வாரமஞ்சரி

"கூடாதி ஓணாவி பாணகிக்காது மாணாபி வீட்டி ருக்கி

மாணாவிவ தூறு ஓணாவி கடிபடு அம்பி நகடுணாது அப்பா

கணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

மாணாநாப ருடு மாணாவிவகாதி காலுக் குக ஓணாநாப மாணாநா

அவளும் ஒரு தாய்தானே!

"இந்தச் சண்டாள உலகத்திலை என்னை இப்படி இம்மிசைப் பட விட்டுவிட்டு போக்காளன் போய் சேர்ந்திட்டான். நான் படுகிற ஆறணியை ஆரீட்டைச் சொல்லி அழ.

என்ற சீராளன் போன நாள் தொட்டு
வீடோ விடிய இல்லை— என்ற விளக்கிலோ ஒளியுமில்லை.
ஐயோ என்ற ராசா என்றை கோப்புக் குலையுமுன்னே
உன்ற கோயிலுக்கு கூப்பிடணை.
என்றமானம் அழியுமுன்னே — உன்ற
மாளிகைக்குக் கூப்பிடணை"

அன்னமுத்தாச்சியின் ஒப்பாரி ஓய்ந்த பாடில்லை. கிழிந்த அலவல் சேலை 'சற சற' வென்று பிரிந்த மாதிரி புறுபுறுத்துக் கொண்டிருந்தாள். ஆச்சி இப்படித்தான், ஏதாவது கவலை எல்லை மீறும்போதெல்லாம் எப்போதோ இறந்துவிட்ட தன் கணவனை நினைத்து ஒப்பாரி வைத்து ஒரு பாட்டம் அழுது கண்ணீர் சிந்துவதில் தான் ஆதம் திருப்தி காண்பாள் அவள். அழ ஆரம்பித்து விட்டால் இலகுவில் அந்தப் பழைய நினைவின் பிடியிலிருந்து விடுபட மாட்டாள். அப்படி ஒரு செல்வாக்கான, ரம்மியமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தவள் அவள் அப்போது, ஆனால் இப்போதோ..... ?

"என்னனை அன்னமுத்தாச்சி காலத்தாலை வேளையோட அன்னம் பாரிக் கொண்டிருக்கிறாய்" முட்டை வாங்க வந்த கனகம்மா ஆச்சிக்கு வாகாகக் கதை கொடுத்தாள்.

"எடி பிள்ளை என்ற ஈறலை ஏனடி கேக்கிறாய். நானும் கண்டன் கேட்டன் உவள் பாறுவதியைப் போல ஒரு தோறையைக் காண யில்லை. இந்த இலங்கைச் சிலோனிலை, கேளடி வியளத்தை. என்ற கோழியொண்டு அங்காலை அவள் வீட்டு முற்றத்தைக் கிலிசை கெடுத்திப் போட்டுதாம். கல்லாலை எறிஞ்சு காலை முறிச்சுப் போட்டு வேலியிலை கொண்டு வந்து போட்டிருக்கிறாள். ஏன் எண்டு கேட்டால் "பொத்தடி வாயை" என்கிறாள். எத்தினைக்குப் பின்னாலை இவள் என்னை கேட்பள் பொத்து வாயெண்டு."

"எனை அயலுக்குள்ளை என்ன சறவையெனை ? கொஞ்சம் விட்டுக் கூட்டித்தானே பார்க்க வேணும்."

"எடி, எடி உவளின்ரை சீத்துவக்கேடு எனக்குத் தெரியாதே. கோழியை மட்டுமே, உவள் ஆட்களையும் சொல்லுவள். அவன் ஆரோ ஊர் பேர் தெரியாத ஒரு கஞ்சலனோட தொடுப்பு வைச்சுக் கொண்டு புரியன் கந்தையனை வீட்டுக் கோடிக்குள்ளை வெட்டித் தாட்ட வேசை, எடுபட்ட தோறை."

"ஆ! அவன் கந்தையன் என்ன தங்கப் பவுணான மனுஷன். மிதிச்ச இடத்துப் புல்லுச் சாகாது. 'அக்கை' எண்டால் இன்னு மொருக்கால் சொல்ல வேணும் எண்டிருக்கும். அவனை உயிரோடு தாட்டுப்போட்டு அவவின்ர முன் கொய்யகமும் மாறு-கைப்பணமும், செருப்பும் குடையும் எடுப்பும் சாய்ப்பும்....."

"எனை உனக்கு ஏலாத நேரத்திலை உந்த நீளதாளமெல்லாம் ஏனனை ? சும்மா ஒரு கால் சிறங்கை அரிசியை கொதிப்பிச்சுக் குடிச்சுட்டு கண்ணும் தெரியேல்ல காதும் கேட்கயில்லை எண்டு உந்தத் திண்ணையிலை கிடவன்"

"எடி பிள்ளை, மூலையிலை நெடுஞ்சாண் கிடையாக கிடக்க முடியுமோ ? கைம்பெண்டாடிச்சி! நான் ஆள் அணி இல்லாததான். சீர்செனத்தி இல்லாத பாவி. முதுகு ஏரியெல்லாம் குத்தும் 'உளை'வும் தாங்க முடியேல்ல. குளத்தை போற தெண்டால் கூட 'சீ' எண்ட பாடாக் கிடக்கு. கிடந்த பாயும் சீலம்பாயுமாக் கிடந்து அழுந்திறன். அதுக் குள்ளை இந்தப் பாழ்படுவாற்றை ஆய்க்கினை தாங்க முடியேல்ல. கிலிசை கெட்ட சாதி. ஐயோ கண் கெட்ட கடவுள் என்னைக் கொண்டு போகானாம். நான் கிடந்து கயிறு மாலைப் படுறன்."

"ஏன் அன்னமுத்தாச்சி உன்ர மகன் அஞ்சைப்பத்தை அனுப்பிற யில்லையோ ?" அன்னமுத்தாச்சியின் மன நிலையை அறிந்து கொண்டும் கனகம்மா கேட்டு விட்டாள். எரிகிற நெருப்பில் எண்ணையை ஊற்றுகிற முயற்சிதான். அன்னமுத்து ஆச்சி கெம்பி எழும்பி விட்டா.

"எடி உதைக் கேட்டு என்ர வயித்தெரிச்சலைக் கிளப்பாதை கண்டியோ. போக்காளன் விட்டுட்டுப் போக எத்தினை கயிறு மாலைப் பட்டு நீரைத் திண்டு நெருப்பைத் திண்டு, உரலிடிச்சு, அப்பஞ் சுட்டு உவனை ஆளாக்கி உத்தியோகமாக்கிவிட்டன். பெத்தவள் ஒருத்தி

இருக்கிறாள் என்று எண்ணம் இறுதேசம் ஒல்லுப்போலை
எண்டாலும் இருக்கே. என்னம்போரு ஊரிலை கண்டறியாத
பொம்பிளை ஒருத்தியை கட்டிக் கொண்டு வந்தாரோ... அந்தச் சிங்கினி
நோனா இஞ்சை வந்தாவே, அவவுக்கு தன்ர சிங்கார வாயைத் திறந்து
என்னை 'மாம்' என்று சொல்லக்கூட சங்கையினமாம். இஞ்சை,
பிஞ்சை, என்று ஒரு புது மோடியான கதை கண்டியோ. அவவின்ரை
கோப்பு வாப்புக்கு இந்தக் கிழவியின்ர சாங்க பாங்கம் சரிப்பட்டு
வருமே பின்னை!"

அவவின்ரை நையாண்டியை அவன்ரை முகத்துக்காகப்
பார்த்துக் கொண்டிருந்தன். எனக்குப் பொறுக்கேல்லை. பொல்லாத
வெப்பியார மாகக் கிடந்தது. கேட்டன் நல்ல கேள்வி. தோறை நீ
ஆரண்டு என்னோட வாய் காட்டுறாய். வெளிக்கிடீ வேசை என்று
தாறுமாறா ஏசிப் போட்டன். எடி தாலியைக் கட்டுக்கை! அவன்
வேலையாலை வர இல்லாததையும் பொல்லாததையும் சொல்லி
அவனுக்கு மூட்டி வைச்சிட்டாள், சண்டாளி.

என்ர பிள்ளையும் சரியானதே? அவள் சொன்ன மந்திரத்திலை
கட்டுப்பட்டுப் போச்சு. இருபத்தைஞ்சு வருசம் பெத்து வளர்த்த நான்
சொன்ன சொல்லு மேட்டிமை இல்லாமல் போச்சு. நேற்று வந்த அந்த
பிறத்தியாளின்ரை சொல்லுக்கு என்னையும் ஏறுமாறாகக் கேட்டான்டி;
கலம்பகம் வலுத்துப் போச்சு.

என்னெண்டாலும் பட்டிமுத்துப் பார். நான் எங்கேயாலும் போறன்.
உன்னோட அண்டலிக்க ஏலாது எண்டு" சொல்லிப் போட்டு மனுசிக்
காரியையும்கூட்டிக் கொண்டு 'பாசா' விட்டார். வேணுமெண்டால்
மாசா மாசம் காச அனுப்பின் எண்டார்.

எடே எடே! உன்ர பிச்சைக் காசுக்குத் தூங்கி இருக்க இல்லை.
நான் செத்து நாறினாலும் எட்டிப் பாராதே போடா போ என்று சொல்லி
விட்டுட்டன். அது அவருக்கு ரோசம் புத்திப் போச்சு. என்ர பிள்ளையும்
செத்துப் போச்சு என்று கை கழுவி விட்டுட்டன்.

"சீ! அன்னமுத்தாச்சி இதேன்ன கதையெனை? என்ன இருந்
தாலும் பெத்த பிள்ளையெல்லே."

"எடி பெத்த மனம்பித்து, பிள்ளை மனம் கல்லு என்று பழமொழி
சொல்லுவின்ம். நான் பெத்தவள் வயிறு எரிய விட்டுட்டான். எடி அவன்
நல்லா இருக்கட்டும். ஏன் என்ர சீராளன் என்னிலை எவ்வளவு

வாரப்பாடா இருந்தவர். நான் கொடும்பாவி. எனக்குக் குடுத்து வைக்க யில்லை. போக்காளன் போக்குக்குப் போறதுக்கெண்டு அண்டைக்கு நான் அவிச்சுக் குடுத்த நெத்தலிப் புட்டைப் புழுகிப் புழுகிக் திண்டு போட்டுப்போன மனுசன் துலாக் கொடியாலைஐயோ கண் கெட்ட யமன் வழியிலை நிண்டிட்டான். துலாவிலை இருந்து விழுந்த மனுஷன் மூச்சப் பேச்சில்லாமல் கிடந்தார். ஐயா எண்ட குரலுக்கு ஒரு வாய்ப் பிறப்புச் சொல்ல இல்லை. போக்காளன் போய்ச் சேர்ந்திட்டார். நான் உடன் கட்டை ஏறியிட்டனோ! எனக்கு அணைதுணை இல்லை. ஆருமற்ற பாவி.

ஆளில்லாத் துக்கம் அமுதாலும் தீருமோ!

சேர்நிலலாத் துக்கம் சொன்னாலும் தீருமோ!"

"எணை உன்ரை பிலாக்கணத்தை கேட்டுக் கொண்டிருந்து நேரம் பங்கை பனைவட்டுக்கை போட்டுது. பொடியன் பயணத்தாலை வந்திட்டானெணை. எணை முட்டையைக் கொண்டுவா போக."

ஆச்சி பத்திரமாக பானைக்குள்ளிலிருந்து எண்ணிக் கொடுத்த முட்டையை வாங்கிக் கொண்டு கனகம் போய்விட்டாள். ஆச்சி அப்படியே திண்ணையில் முந்தானையை விரித்தவள் நித்திரையாகி விட்டாள்.

அன்னமுத்தாச்சிக்கு அன்று மனம் ஒரு நிலையிலுமில்லை. மனத்தில் ஒரு பராதி. அலுவல் ஒன்றிலும் மனம் ஒன்றவில்லை. சாப்பாட்டை எடுத்தால் தொண்டைக்குழிக்குள் உணவு செல்ல மறுக்கிறது. சதிரமெங்கும் நடுங்குவதுபோல இருந்தது. செம்பு நிறைய தண்ணீரை எடுத்து மிடறு முறிய குடித்தவள் பிரைக்கடித்ததனால் குறையில் நிறுத்திவிட்டாள்.

போய் படுத்தாள். நித்திரையும் வர மறுத்தது. முற்றத்துப் பூவரசில் காகமொன்று ஆதூரியமாகக் கத்தியது. "சீ முதேசி ஏன் கத்துறாய், ஹாய்... ஹாய்" என்று கல்லை விட்டெறிந்தாள். அது அந்த மரத்திலிருந்து பறந்து வீட்டுக் கோடியில் மாமரத்தில் நின்று கத்துவது கேட்டது. ஆச்சிக்கு ஆத்திரம் பற்றிக் கொண்டு வந்தது. சுத்திச் சுத்தி சுப்பற்றை கொல்லைக்கே எண்டது போல அதுவும் ஒரு கொண்டோடிக் காகம்" என்று முணுமுணுத்தபடி கோடிக்குப் போய் மீண்டும் காகத்தைத் துரத்திக் கொண்டிருக்கிறாள். அது மீண்டும் ஆச்சிக்கு 'வேப்பு'க் காட்டி விட்டு முற்றத்துப் பூவரசில் வந்து 'வாள் வாள்' என்று 'வாள்'த்தியது.

"இதென்ன இடி மாலை. இந்தக் காகம் என்ன சங்கதியைச் சொல்லுது. நான் கவிழப் போறனாக்கும். அப்பிடியெண்டால் நான் புண்ணியம் செய்தனான் எல்லோ" என்று எண்ணியபடி திண்ணைத் தூணில் சாய்ந்தபடி யோசனையில் ஆழ்ந்து விட்டாள் அன்னமுத்தாச்சி.

"அன்னமுத்தாச்சி என்னெனை நீ இஞ்சை இருக்கிறாய். உன்ரை மோன் அங்கை சாகப் பிழைக்கக் கிடக்கிறானாம்."

"எடி என்னடி நோடாலம் கொத்துறாய்?"

"நான் ஓண்டும் புசத்தயில்லை. மெய்யாத்தான் சொல்லுறன். உன்ர மோனுக்கு வருத்தம் கடுமையாம். ஊரெல்லாம் அள்ளப் பட்டுப் போய் பாக்கிது. வருத்தம் கொஞ்சம் கடுமை போலை."

"என்னடி சுகயினமாம்?"

"எனை அவனுக்கும் பெஞ்சாதிக்கும் நெடுக இழுபறிதானாம். நானும் பொழுதும் ஆஸ்பத்திரியும் வீடும்தானாம். இப்ப கன காலமாக சுகமில்லையாம்."

பொறி கலங்கிப்போய் இருந்து விட்டாள் அன்னமுத்தாச்சி. 'பதகளிப்பு' அவளுக்கு. இருப்புக் கொள்ளவில்லை. "உன்ரை முகத்திலும் முழிக்கிறேல்லை. நான் உனக்குத் தாயுமில்லை. நீ எனக்கு மகனுமில்லை" என்று வைராக்கியத்துடன் சொன்னவளா இவள்.

ஆச்சி அறைக்குள் போய் முட்டிக்குள் இருக்கிற சில்லறையை எடுத்து "என்ர அம்மாளாச்சி! என்ர பிள்ளை சுகமாக எழும்பட்டும் உனக்கு மடிப்பிச்சை எடுத்துப் பொங்குறன். அவனுக்கு ஒரு விக்கினமும் வர விட்டிடாதே" என்று கையெடுத்துக் கும்பிட்டவள் சில்லறையை ஒரு சேலைத்துண்டில் முடிந்து வீட்டு வளையில் கட்டிவிட்டாள்.

"புற்றளையில் பிள்ளையாரே! பிள்ளையில்லை எண்டு உன்னை வரம் கேட்டு நீ தானே இந்தப் பிள்ளையை தந்தனி. அவனை வாழற வளாரு வயசிலை அவனை கொண்டு போடாதே!" என்று மனதுக்குள் வேண்டிக் கொண்டாள்.

அவள் பிள்ளையார் கோவிலுக்குச் சென்றபொழுது பூசைக்கு ஆயத்தம் நடந்து கொண்டிருந்தது. உட்பிரகாரத்தை மும்முறை வலம் வந்தவள்; பூசை முடிந்து ஐயர் கொடுத்த அர்ச்சனைத் திருநீறு, சந்தனம், பூ எல்லாவற்றையும் வாங்கி மடிச் சேலையில் முடிச்சாகக் கட்டிக் கொண்டு தெருவில் இறங்கி விறு விறுவென நடந்தாள். அந்தச் சித்திரை வெய்யிலிலும் அவளுக்கு கால் சுட்டதாகவே தெரியவில்லை. ஒருவித வெறியுடனும் வேகத்துடனும் நடந்தவள் இரண்டு மைல் களுக்கு அப்பால் உள்ள அவளுடைய மகன் வீட்டிற்கு நடையைத் தொடர்ந்தாள்.

வீட்டு வாயிலை அடைந்ததும் தன்னுடைய மருமகள் 'உள்ளே வராதே' எனத் தடுத்துவிடுவாளோ என்ற பீதி உள்ளூற இருந்தாலும் "வருவது வரட்டும்" என்ற ஒரு அசாத்தியத் துணிவுடன் தன் மகனின் முகத்தைப் பார்த்தாலே போதும் என்ற ஆவல் மீதூர படியைத் தாண்டி உள்ளே செல்கிறாள்.

அங்கே!

கட்டிலில் ஆனந்தன் கிழித்துப்போட்ட வாழை நாராகப் படுத்திருக்கிறான். படுக்கையைச் சுற்றி அவனுடைய அலுவலக நண்பர்கள், கமலாவின் இனத்தவர், இன்னும் யார் யாரோ....

சுற்றிவர நிற்கிற சனம் ஏராளம். ஆச்சி கிட்டக் கிட்ட நெருங்கிப் போகிறாள். கமலா ஆடாமல் அசையாமல் பிரமிப்புடன் பார்த்தபடி நிற்கிறாள். கூடி நிற்பவர்கள் அவளை ஒரு புழுவைப் பார்க்கிறமாதிரி ஒருவித நையாண்டியுடன் பார்த்து முகத்தைச் சுழிக்கிறார்கள். விஷய மறிந்த சிலர் ஆளுக்காள் கண்ணடிக்கிறார்கள். சிலர் குசுகுசுக்கிறார்கள்.

இவையொன்றையும் கவனியாமல் ஆச்சி நேரே போய் ஆனந்தனின் நெற்றியில் கை வைத்துப் பார்த்தவள் பதறிப் போனாள். "ஐயோ உடல் கனலாய் எரியுதே. பெத்தவளினர் மனம் எரிஞ்சு மாதிரி உன்ர உடல் எரியுதே" என்றவள் தான் கொண்டு வந்த விபூதிச் சரையை எடுத்து நெற்றியில் இட்டவள்;

"எட தம்பி கண் முழிச்சுப் பாரடா. ஆர் வந்து இருக்கிறீன் பார்! உன்ர கோச்சியடா. கண் முழிச்சுப் பாரடா என்ற துரை...."

"அம்மா!"

ஆ! எல்லோர் முகங்களிலும் பிரமிப்பின் ரேகைகள்! எல்லோரும் அவனை மொய்க்கின்றனர்.

"அம்மா!"

"ஓமடா நான் தான்! கண்ணைத் திற." இலேசாக அவன் கண்களைத் திறக்கிறான். திறந்த கண்களுக்கு அவனது தாயின் உருவம் மங்கலாகத் தெரிகிறது.

"அம்மா!" என முன்கியவன் ஏதோ சொல்ல உன்னுகிறான். உதடுகள் துடிக்கின்றன, வார்த்தை வெளிவரவில்லை. விழியோரத்தில் கண்ணீர் முத்துக்கள் மாலை கோர்க்கின்றன.

"என்ற இராசா உனக்கு ஒன்றும் வராதடி. நீ இப்ப படு." என்று அமர்த்தினாள். எழுந்து நின்றவள் "அவனுக்கு மனக் காய்ச்சல். அவனுக்கு ஒன்றும் வராது" என்று தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டே வெளியே செல்ல கதவை நோக்கி நடந்தாள்.

"மாமி உங்களைக் கும்பிட்டன் மாமி. நடந்ததெல்லாம் மறந்திடுங்கோ. அவர் அம்மா அம்மா என்றுதான் அரற்றிக் கொண்டிருந்தான். நான் கொடியவள். உங்கள் இருவரையும் நான் பிரிச்ச வைச்சிட்டன். என்னை மன்னித்துக் கொள்ளுங்கோ. நீங்கள் ஒருஇடமும் போகாதே யுங்கோ" அவள் கைகள் அஞ்சலியாய்க் குவிந்தன. கமலா தன் கண்ணீர் அர்ச்சனையால் ஆச்சியின் சேலையை நனைத்தாள்.

"எழும்பு பிள்ளை. நான் ஒரு இடமும் போகேல்லை" என்று சொல்லி நிமிர்ந்தவளுக்கு தலையைச் சுற்றிக் கொண்டு வந்தது. எதிரே எல்லாமே தலைகீழாகச் சுழல்வதான பிரமை. எதிரே இருந்த கட்டில் சட்டத்தைப் பிடிக்கப் போனவள் 'தடால்' என நிலத்தில் சாய்ந்தாள்.

"அம்மா!!"

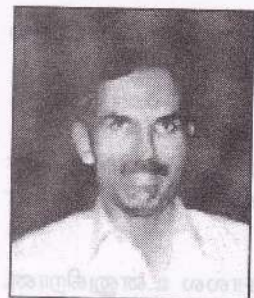
"மாமி!!"

"ஆச்சி!!"

யாரின் அழைப்பையும் கேட்க ஆச்சி அங்கு இல்லை. ஆச்சி தன் யாத்திரையைத் தொடங்கி விட்டாளே!

-1979

வீரகேசரி வாரவெளியீடு

ஆ. இரத்தின வேலோன்

படைப்பாளியாகவும், பதிப்பாசிரியராகவும், பத்தி எழுத்தாளனாகவும் தன்னை அடையாளப்படுத்த முனையும் ஆறுமுகம் இரத்தின வேலோன் 25.12.1958 இல்பிறந்தவர். 'அறிமுக விழா' (1984), புதிய பயணம் (1996) 'விடியட்டும் பார்ப்போம்' (1997) போன்ற சிறுகதைத் தொகுதிகளையும் 'புதிய சகத்திரப் புலர்வின்முன் ஈழச் சிறுகதைகள்' (1999), 'அண்மைக்கால அறுவடைகள் (2001) போன்ற திறனாய்வு நூல்களையும் அறுவடை செய்திருப்பவர். 'புதிய சகத்திரப் புலர்வின்முன் ஈழச் சிறுகதைகள்' நூல் 2000 இல் மீள் பிரசுரத்திற்குள்ளானது. அத்துடன் குறுகிய காலத்தினுள் 25 நூல்களுக்கு மேல் வெளிக்கொணர்ந்த கொழும்பு 'மீரா பதிப்பகத்தின்' பதிப்பாசிரியர்.

புதிய பயணம்

"செல்லத்தம்பி, நேரம் பதினொண்டரையாச்சு, 'நேசறி' விடுகிற நேரம் வந்திட்டிடுது. ஒருக்கால்ப் போய் திரையனைக் கூட்டிக்கொண்டு வாறியே?" - ஆழ்ந்த நித்திரையிலிருந்து அப்போது தான் பாயை விட்டெழுந்த என்னிடம் அக்கா வந்து கேட்டா.

"ம்... எனக்கு முதலிலை ஒல்லுப்போலை தேத்தண்ணி போட்டுத் தா." என் பதில் கேட்டு அடுப்படிக்குள் செல்கிறா அக்கா.

கொழும்பிலிருந்து நேற்றுக் கருக்கலோடு புறப்பட்டு கொடிகாமம் வந்தடையப் பொழுது மைமலாகி விட்டது. வரணியில்கூட்டாளி ஒருவரது வீட்டில் தங்கிவிட்டு தட்டி வான் எடுத்துப் பின் ஊர் வந்து சேர காலை எட்டு மணியைத் தாண்டிவிட்டது. நெடுநாட்களாக என் ஒரே சொந்தமாக விளங்கும் உடன் பிறந்தவனைக் காணாமலிருந்த சோட்டை, அதிக நேரம் உரையாடிவிட்டு பிரயாண அசதியில் சற்று அயர்ந்து விட்டேன்.

"ஊருக்கு வந்து ஒரு வருடமாச்சு. அக்கா, உங்களையெல்லாம் காண ஆசையாக இருக்கு. தீபாவளிக்கு வரட்டோ?" என்று சில மாதங்களுக்கு முன்பு அக்காவைக் கேட்டெழுதியிருந்தேன்.

'என்றை ராசா... இப்போதைக்கு உந்த எண்ணம் ஒண்டும் வேண்டாம். நிலவரங்கள் சரியில்லை. பிரயாணங்கள் செய்யிற நேரங்களிலை தான் வலுவதானமா நடக்கவேணும். தை பிறக்கட்டும் பார்ப்பம்' என்று அக்கா மறுமொழி போட்டிருந்தா.

கொழும்பு வாழ்க்கையை நினைக்கும் போது எனக்கு விசராக இருக்கிறது. விடிந்ததும் காரியாலயம். பின் இருண்டதும் அந்த அறையில் போயிருந்து தனிமையான சஞ்சாரம், மன ஆறுதலுக்கோ, அன்றி மனம் விட்டு உரிமையுடன் கதைக்கவோ எவருமே இல்லாத அலுத்துப் போன பிரமச்சாரிய வாழ்க்கை. காசைக் கொடுத்து உடம்பைக் கெடுத்துக் கொள்ளும் கடைச் சாப்பாடு. தாகம் வந்தால் குடிக்கத் தண்ணீரே போதியளவற்ற தலைநகர வாழ்க்கை. இருபது வயதிலிருந்து கடந்த ஏழு வருடங்களாக இதே சுவையற்ற சூழல்

சம்பவங்கள். கொழும்பில் குடும்பமாக இருக்கும் என்னையொத்த வாலிபர்களைப் பார்க்கும் போது எனக்குப் பொல்லாத எரிச்சலாகவும், ஏக்கமாகவும் இருக்கும். நான் அப்படியாக ஒன்றும் அனாதையல்ல. பெற்றவராக நின்று என்னை வளர்த்து ஆளாக்கிய அக்காவும், குடும்பமும் இருக்கும் போது, அவர்களுடன் ஒன்றாகக் கூடி வாழ முடியாதபடி எங்களது தொழில் நிலவரங்கள், வரும்படிகள், அடிக்கடி ஊர் வந்து சென்றால் எந்தவித ஏக்கமும் இருக்காதுதான். ஆனால், இது பாதுகாப்பாகப் பிரயாணம் கூடச் செய்ய முடியாதபடி நாட்டு நிலவரங்கள், போக்குவரத்து வசதிகள், கிழமைகள் தவறாது அக்காவின் கடிதங்கள் வரும். என் சுகம் விசாரித்து, எனக்காகப் பிரார்த்தித்து, ஆனாலும் ?

"செல்லத்தம்பி, வெள்ளன்ச் சொல்ல அயத்துப் போனன். 'மொண்டசொறி' முன்னை மாதிரி நெசவுசாலைக் கட்டடத்திலை இல்லை. இப்ப சாமியாற்றை மடத்திலை." தேநீர்க் கோப்பையை நீட்டியவாறே அக்கா சொல்கிறா.

"ஏன் நெசவுசாலைக்கு என்ன நடந்தது ?"

"கடற்கரை கல்லூரிகளிலை இப்ப 'ஆமிக் காம்ப்' இருக்கு. அதனாலை இப்ப ஊர்ப்பள்ளிக்கூடத்தோடை தான் கல்லூரியையும் சேர்த்திருக்கினம். கொட்டில்கள், கட்டிடங்கள் போதாதெண்டு நெசவு சாலை, சுருட்டுத் தொழிற்சாலை, பனங்கட்டித் தொழிற்சாலை எல்லாம் இப்ப வகுப்புகள் நடத்துகினம். பத்தாததுக்கு கோயில் தீர்த்த மடத் திலையும், மகிழ்மரங்களுக்குக் கீழையும் கூட பொடியன் இருந்து படிக்குதுகள்."

இது எப்போதோ பத்திரிகையில் பார்த்த செய்தியுங்கூட. இப்போ தான் எனக்கு ஞாபகத்திற்கும் வந்தது.

"பிரயாண அலுப்பு. நீயும் பஞ்சிப்படுகிராய் போலைக் கிடக்கு. கொத்தானும் இண்டைக்குச் சுணங்கித் தான் வருவன் எண்டுட்டுப் போனவர். எனக்கும் ஏலாமல் கிடக்கு... அல்லாட்டி நானே பையப் பையப் போய்...." மிகவும் சங்கடப்பட்டு அக்கா விறாந்தையில் இருக்கின்றா.

அக்காவை உற்றுப் பார்க்கிறேன். "நாம் இருவர் நமக்கிருவர்" என வியாக்கியானம் சொல்லி வந்த அக்கா இப்போ மீண்டும் தாய்மை

யுற்றிருந்தது எகக்கு வியப்பாக இருந்தது. "எனக்கு இரண்டு பிள்ளைகளும் போதும் எண்டு சொல்லி மும்முரமா குடும்பக் கட்டுப் பாட்டைக் கடைப்பிடிச்ச வந்தாய்... இப்ப என்ன நடந்தது?" எனது மனதில் எழுந்த கேள்வியைக் கேட்கு முன்னதாகவே அக்கா சொல்கிறா.... "இப்ப நாட்டிலை நடக்கிற முசுப்பாத்திகளைப் பார்க்கைக்குள்ளை குடும்பத்துக்கு இரண்டு பொடியங்களே போதாது போலைக் கிடக்கு. அதனாலை இனிமேல் குடும்பக் கட்டுப்பாடு களைத் தீவிரமாக ஆதரிக்க வேண்டியதிலை நியாயம் இல்லை. எவ்வளவுக்கெவ்வளவு இனிக் குடும்பம் சடம்பமாக இருக்குதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு அது எங்கடை சந்ததிகளுக்கு நல்லது." அக்கா வின் கருத்து எனக்கு புதிதாக இருந்தது. அது பிரச்சாரத்திற்குரியது போலவும் இருந்தது.

சுவர்க் கடிகாரம் பன்னிரண்டு அடித்து, ஓய்ந்தது.

"சுறுக்காப் போடா தம்பி. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலை 'நேசறி விட்டுடும். பொடியைக் கவனமாகக் கூட்டிக்கொண்டுவா, சரியான வெய்யிலாகவும் கிடக்கு. இணலான இடங்களாகப் பார்த்து வாருங்கோ." அக்காவின் அவசரமறிந்து இருக்கையை விட்டெழுந்து செல்கிறேன்.

பதினைந்து மாதங்களுக்குள் ஊர் மாறித்தான் போய்விட்டது. பாழடைந்து போயிருந்த பழைய வீடொன்று புதுப்பொலிவு பெற்று விளங்கியது. அந்த வீட்டினைச் சூழ மண்ணைப் பொட்டழிகளாக்கி மதில் போட்டிருந்தார்கள். உள்ளே சில புது முகங்கள். அந்த இள வட்டங்கள் என்னை வித்தியாசமாகப் பார்த்தார்கள். 'யார் இது பிறத்தியாள் போலக் கிடக்கு?' என்பதைப் போல.

குச்சொழுங்கைகளுக்கால் மிதந்து இப்போ நான் பிள்ளையார் கோவில் வீதிக்கு வந்து விட்டேன். மக்கள் கடை படியிலிருந்த ஓர் கிழவி முகத்தை முடியிருந்த முடலை எடுத்துவிட்டு என்னைப் பார்த்தாள்.

"என்னனை பெத்தாததை. அப்பிடிப் பார்க்கிறியள்?" நான்தான் குரல் கொடுத்தேன்.

"ஆரது... கண் வலுவா மங்கிப் போனதிலை ஆளை மட்டுக் கட்டேலாமல் கிடக்கு."

"நான் தானைண."

என்னை உற்றுப் பார்த்த கிழவி, இனங்கண்ட பூரிப்பில் "எட எங்கடை கொத்திவளவில் உமையாத்தையின்ரை மூத்தவளின்ரை பொடியனே ? அண்டைக்கு கொக்கை ராசேசு கறி வேண்ட வந்த இடத்திலே சொன்னவள் தம்பி வாற கிழமையளவிலே வாறானெண்டு. எப்பவடா மோனை வந்தனி ?"

"காத்தாலைதானைண."

"என்னடா மோனை வலுவாக் கொட்டுப்பட்டுப் போனாய், ஆளும் கறுத்து, கருவாடு போல, என்ன சங்கதி ? சரியான கேவலமா இருக்கிறாய் ?"

"நெரியாதேயனை கண்காணாத இடத்திலையிருக்கிறது, கடைச் சாப்பாடு திங்கிறது."

"காலாகாலத்திலை ஒண்டைப் பார்த்து கொழுவிப் போட்டா யெண்டால்... கொக்கை ராசேசுக்கும் அண்டைக்கு இதைப்பற்றி விளம்பரமாகச் சொன்னான். ம... என்றை பேரனும் இருந்திருந்தா னெண்டால்...இவ்வளவுக்கு."

"ஓமனை பெத்தாத்தை நானும் கேள்விப்பட்டு வலுவாக் கவலைப்பட்டனான்."

"ஓ! அவனும் உன்னோட்டப் பொடியன்தானே ? நாலு பெட்டை யளுக்குப் பிறகு அருமை பெருமையாய்ப் பிறந்து, முட்டுப்பட்டு வளர்ந்து, கடையிலை இப்படியா வாழ்மானம் வந்திட்டுது."

"என்னனை செய்யிறது. எடங்கடை பொடியள் சிலருக்கு இது ஒரு நியதியாய் போச்சு."

"பனையாலை விழுவாங்கள். பதறுவாங்கள். ஒரு ஈன இரக்கம் பார்க்கிறாங்களே ? வெளிக்கிட விடாமல் கடற்கரை கம்படியிலை காவலுக்கு நிண்டவன் மோனை. மறைஞ்சு வந்து வெடி வைச்சிருங் கிறாங்கள். ராசா... கடையிலை பொடியனரை பிரேதத்தைக் கூட...." கிழவியின் குரல் அடைத்து விட்டது.

"நெடுகவும் எங்கடை பொடியங்களுக்கு இப்பிடி அழிவு வருமெ ண்டில்லை. எதுக்கும் காலம் ஒரு நல்ல மறுமொழி சொல்லுமனை."

தூரத்தே பல பாலகர்கள் மிக வேகமாக வருவது கண்டு என் மருமகனின் ஞாபகம் வந்தவனாக கிழவியிடமிருந்து விடைபெற்று சாபியார் மடத்தை நோக்கிச் செல்கிறேன்.

கோவிலைத் தாண்டி மடத்தை அடைந்த போது அங்கு 'ரீச்சரும்' சில பாலகர்களும் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தனர். என்னைக் கண்டதும் எனது மருமகன் "ரீச்சர் போட்டு வாறன்" என்று 'ரீச்சருக்கு' கையைக் காட்டிவிட்டு ஓடி வந்து என் கையைப் பற்றுகிறான்.

"மாமா எப்ப வந்தனி?"

"காலமை தான் திரையன்"

"எனக்கு என்ன கொணந்தனி?"

"அப்பனுக்கு அப்பிள், ஜாம், கேக், மள்ளாக் கொட்டை சுவீற், எல்லாங் கொண்டு வந்தனான்."

"வேறை...?"

"வேறை... வேறை.. தம்பி எழுதப் பேப்பர், பெஞ்சில், பேனை எல்லாங் கொணந்தனான்."

"அதை விட....."

"அவ்வளவுதான் திரையனுக்கு. இனி அடுத்த முறை நீ கேக்கிற தெல்லாம் வாங்கி வருவன்"

"நீ அடுத்த முறை வர நான் பெருத்திடுவன், என்ன மாமா?" எனக்கு வியப்பாகி விட்டது. நான் அருமையாக ஊர் வருவது இந்தப் பிஞ்சு உள்ளத்துள் கூட எவ்வளவு பாதிப்பை ஏற்படுத்தி இருக்கிறது.

"ஓம்ப்பன். நான் அடுத்த முறைக்கு வர நீ பள்ளிக்குடத்திலை படிப்பாய்" என்கிறேன் பதிலுக்கு நான்.

"அப்ப அது கொண்டு வருவியோ?"

"எது?"

"ஏ கே போட்டி செவன்"

எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது. ஒருவாறு சமாளித்தவனாக, "என்னத்துக்கு ராசா உனக்கு அது?" என்றேன்.

"அது எதுக்கெண்டு உனக்குத் தெரியாதே?"

"தெரியும்... தெரியும்...."

எப்படி, எதைச் சொல்லி இக்கதையை மாற்றலாம் என்று எண்ணியவனாக, "அது சரி திரையனுக்கு இண்டைக்கு நேசறியிலே என்ன படிப்பிச்சவ ரீச்சர்?" என்று கேட்டேன்.

"குண்டு போடுகிற போது, 'ஷெல்' அடிக்கிற போது எப்பிடி நடக்க வேணுமெண்டு ரீச்சர் சொல்லித் தந்தவ"

"அதைவிட வேறை என்ன படிச்சனீங்கள்?" மருமகனின் கையி லிருந்த புத்தகப் பையையும், தண்ணீர்ப் போத்தலையும் வாங்கி என் தோளில் போட்டவாறே நான் கேட்டுக் கொண்டு நடந்தேன்.

"அதுகளைப் பற்றித்தான் இண்டைக்கு, நூலைஞ்சு பொடியங்கள் வந்து செய்து காட்டினவங்கள்."

கோவில் தேர்முட்டியை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தோம். தூரத்தே அந்தியேட்டி மடத்தில் சில முதியவர்கள் ஏதோ விளை யாட்டில் மூழ்கிப்போயிருந்தார்கள்.

"மாமா அவை என்ன விளையாடியினம் தெரியுமோ?" என் கைகளை உலுப்பியவாறே மருமகன்கேட்டான்.

சற்றே உற்றுப் பார்த்துவிட்டு, நான் சொல்கிறேன்... "நாயும் புலியும்."

மருமகனுக்குச் சிரிப்பு வந்து விட்டது. கைகளால் தன் வாயைப் பொத்தியவாறே அடக்கமுடியாத சிரிப்புடன் அவன் சொல்கிறான். "மாமா உனக்குச் சரியா முளை கலங்கிப்போச்சு. அது 'ஆமியும், புலியும்' விளையாட்டு மாமா."

எனக்கு வெட்கமாகப் போய்விட்டது. யாரும் வருகிறார்களா என்று திரும்பிப் பார்க்கிறேன். நல்லவேளை எவருமே இல்லை. முருகனிடம் கைகட்டி பாடம் கேட்கும் சிவனின் சிற்பம் கோவில் ராஜகோபுரத்தி லிருந்து கம்பீரமாக... என் கண்களில் திரையிட்டது.

தூரத்தே... தீர்த்த மடத்திலும், கோவிலைச் சுற்றிய மகிழ் மரங் களுக்குக் கீழும் வகுப்புகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஆசன வசதிகள்

இன்றி சிறுவர்கள் புற்றரையில் இருந்தவாறே பாடங்கள் பயின்று கொண்டிருந்தார்கள். இப்போ நாம் கோவிலைத் தாண்டி வீதிக்கு வந்துவிட்டோம்.

மருமகனைத் தமாஷ்படுத்த எண்ணியவனாக, "உனக்குத் தம்பியோ தங்கச்சியோ பிறக்க வேணும்?" என்று கேட்கிறேன்.

"எனக்குத் தம்பி தான் மாமா வேணும்."

"என்னடா முந்தித் தங்கச்சி பெத்துத் தா எண்டு அம்மாவை உபத்திரப்படுத்துவாய். இப்ப தம்பி தான் வேணுமெண்டு நாண்டு கொண்டு நிக்கிராய். ஏன் என்ன சங்கதி?"

"தம்பி எண்டால் தான் மாமா சென்றிக்குக் போவான். சண்டை போடுவான்."

இனி இவனுடன் பேச்சுப் பறைச்சல் வைத்துக் கொள்வதில்லை எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன். அப்படி ஏதாவது கதைத்துக் கொண்டால் நான் தான் நாற வேண்டி நேரிடும் என்ற பயப்பிராந்தியே தவிர, எனது மௌனத்திற்கு வேறு காரணங்கள் ஏதுமில்லை.

அமைதியாக இருந்த வானத்தில் திடீரென ஒரு விமானம். "தம்பி, பங்கார் பாரடா ஒரு பிளேன்." பூரிப்புடன் வாயெல்லாம் பற்களாக நான் மருமகனுக்கு ஆகாயத்தைக் காட்டுகிறேன்.

"மொக்கு. அது பிளேன் இல்லை. 'பொம்பர்,' குண்டு எறிஞ்சு எங்களைப் பச்சடி போடப் போறாங்கள் மாமா. வா கெதியா வீட்டை ஓடுவம்." மருமகன் என்னை இழுத்துச் செல்கிறான்.

பாடசாலைகள், வாசிகசாலை யாவும் அமைதியாகின்றன. நாமிருவரும் இப்போ கோவில் வீதியைக் கடந்து ஆறுமுகப்பாவின் கடை, கந்த முருகேசனார் சிலை ஆகியவற்றைத் தாண்டி நறுவிலிக் குச் செல்லும் குச்சொழுங்கைக்குள் இறங்கி விட்டோம்.

ஒன்று இரண்டாகி இப்போ மூன்று 'பொம்பர்'கள் மிக அண்மையாக, நாலு பனை உயரத்தில் வானில் வட்டமிடுகின்றன. எனக்கு நடுக்கம் பிடிக்க ஆரம்பித்து விட்டது. "தம்பி, இப்ப என்னடா செய்யிறது?" நான் மருமகனை வினவுகிறேன்.

"மாமா, குண்டு போடத் தொடங்கப் போறாங்கள். இஞ்சை வா... ஓடிவா எனக்குப் பின்னாலே." அவன் முன்னே ஓடுகிறான். பின்னால் நான் செல்கிறேன்.

அப்போது எம்மை விலத்திப் பல இளைஞர்கள் கனத்த ஆயுதங் களுடன் கோவில் வீதிப் பக்கமாக ஓடுகிறார்கள். வரும்போது அந்தப் பழைய வீட்டில் நான் பார்த்த அதே புதுமுகங்கள். மிஞ்சி மிஞ்சிப் போனால் அவர்களுக்கு வயது இருபதுக்கு மேல் இருக்காது.

குச்சொழுங்கையில் உள்ள வீடொன்றின் பின்வளவால் மருமகன் என்னை அழைத்துச் செல்கிறான். வளவின் கோடிப்புறமாக ஒரு அகன்ற ஆழமான அகழி. அங்கே பெண்களும், பிள்ளைகளும், குழந்தைகளுமாகப் பலர். மருமகன் காட்டிய குழிக்குள் இறங்கி நாமும் பதுங்கிக் கொள்கிறோம். தூழ இருந்த சில பெண்பிள்ளைகள் என்னைப் பார்த்து ஏதோ முணுமுணுக்கிறார்கள். உடுத்திருந்த வெள்ளை வேட்டி அரையால் வழுகியதைப் போல இருந்தது எனக்கு.

'டும்... டும்... 'வானைப் பிளக்கும் சத்தங்கள். "மாமா... பொடியங்கள் சுடத் தொடங்கிட்டாங்கள், இனிப் பயப்பிடாதே. 'பொம்பர்' போயிடும்." மருமகன் என் காதருகில் குசுகுசுத்தான்.

இப்போது தான் எனக்குத் தெம்பு வந்தது. என்பத்தி மூன்றின் ஆடிக் கலவரத்துக்குப் பின்பு இன்று தான் முதற்தடவையாக இப்படி உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு இருந்திருக்கிறேன். ஆடிக் கலவரம் அந்நிய மண்ணில், ஆனால்... இது எமது சொந்த மண்ணில், நாம் பிறந்த மண்ணில். இதற்கெல்லாம் ஒரு முடிவு கட்ட...

"எழும்பு மாமா. 'பொம்பர்' போட்டுது. நாங்கள் இனிப் போவம். அம்மா பாவம் பயப்பிடப்போறா." மருமகன் ஏறி முன்னால் போக, நான் பின்னால் செல்கிறேன்.

உடுத்திருந்த அதே வீட்டுச் சேலையுடன் அக்கா எங்களை நோக்கி ஓடி வந்து கொண்டிருக்கிறா. அவரின் இடுப்பிலிருந்தவாறே இளையவன் பெருங்குரல் எழுப்புகிறான்.

"நான் பதறிப்போனன். என்றை ரண்டு பிள்ளையாளுக்கும்தான் என்ன நடந்ததோ என்று. நான் சரியாய் பயந்து போனன்." இளைக்க இளைக்கத் திரையனின் முகத்தை தடவியவாறே அக்கா சொல்கிறா.

சேலைத் தலைப்பால் எனது வியர்வையையும் துடைத்து விடுகிறா.

"மாமா வந்தது நல்லதாய் போச்சு, என்ன திரையன்?"
திரையனை அணைத்தவாறே அக்கா கேட்டா.

"அக்கா, உண்மையிலை திரையன் தான் என்னைப் பவுத்திரமாக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து உன்னட்டைச் சேர்த்திருக்கிறான். நான் வெறும் உருப்படிக்குப் போனனே தவிர, எனக்கு எல்லாம் சொல்லித் தந்தது, வழி காட்டினது உன்ரை மகன் தான், அக்கா. உண்மையிலை தம்பியவட்டையிருந்து தான் நாங்கள் அறிய வேண்டிய சந்திகள் நிறைய இருக்கு. இவ்வளவு காலமும் பயணம் வந்து போயிருக்கிறன். ஆனால், இந்தப் பயணம் தான் எனக்கு ஒரு புதிய படிப்பினையைத் தந்திருக்கு அக்கா."

அக்காவின் கண்களில் நீர் பனித்தது.

இப்போ நான் முன்னால் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்.

1985

- மல்லிகை

எங்களுர் பள்ளிக்கூடத்தில் அப்போ நான் ஏழாம் வகுப்பில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். மேற்பிரிவு படிப்பிற்கு பிரபல கல்லூரிகளில் இடம் பிடிப்பதற்காக விண்ணப்பிக்கும் வகுப்பு. ஏழாம் வகுப்பு வரையில் தான் அங்கு இரண்டு பிரிவுகள் இருந்தன. எட்டாம், ஒன்பதாம் தரங்களில் ஒரே பிரிவுதான். அதிலும் ஒவ்வொரு வகுப்பிலும் பத்து அல்லது பதினைந்து பேர் வரையில்தான் வந்து சென்றார்கள். ஆனால், பள்ளிக்கூடத்திலிருந்து இரண்டு சோதனைகள் எடுக்கலாம் என்ற சலுகை தீவிர அமுலில் இருந்ததில் பத்தாந் தரத்தில் மட்டும் இரட்டிப்பான எண்ணிக்கையில், முப்பது, முப்பத்தைந்து பேரளவில் இருந்தார்கள்.

பத்தாந் தரத்திற்கு வந்ததன் பின்பு, வகுப்புகளுக்கு வகுப்பு இடாப்புக் காவதல், வாத்திமார் 'வெத்திலை வாய்' கொப்பளிக்க தண்ணீர்ச் செம்பு எடுத்துச் செல்லல், அவ்வப்போது அண்டையிலுள்ள சித்தி விநாயகர் ஆலயத்திலோ அல்லது வயலிலோ சிரம தானப் பணி புரிதல் போன்ற வேலைகளும் செய்யவேண்டும், என ராசேந்தி சொன்னதை பல காலங்களாக சீரியசாகவே நம்பிக் கொண்டிருக்கும் அளவிற்கு நான் அப்போது வலு அப்பாவியாக இருந்தேன்.

ஏழாம் வகுப்பில் நான் 'ஏ' பிரிவில் படித்தேன்.

எங்கள் வகுப்பிற்கு விஞ்ஞான பாட ஆசிரியையாகவும் வகுப்பு ஆசிரியையாகவும் புதிய ரீச்சர் ஒருவர் அடுத்த கிழமை வர இருப்பதாக முதலாந் தவணை ஆரம்பித்த முதல் நாளன்று கையில் உள்ள துவரம் பிரம்பால் தனது பாதத்தில் பறையடித்தவாறே தலைமை வாத்தியார் கூறினார். பிரம்படி பட்டுப் பட்டு அவரது வலது பாத நடுப்பகுதி கண்டிப்போய் நாவல் பழ நிறத்தில் இருந்தது. ராமச்சந்திரன் தான் அந்த ரகசியத்தை எனக்குக் கூறி உயிரியல் சித்தாந்தம் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தவனைப் போல பெருமை கொண்டான்.

புதிய ரீச்சர் வந்ததன் பின்புதான் வகுப்பு மொனிட்டர் தெரிவு செய்யப்படுவாராம். அதுவரை பத்தாம் வகுப்பில் இரண்டாவது தடவையாக 'சிரமதானப் பணிகளில்' ஈடுபட்டு வரும் ஆதவன் அண்ணாதான்

'சைலன்ஸ் பிறியேட்டில்' எங்களது வகுப்பறையில் கதைப்பவர்களை வாங்கில் மேல் ஏற வைப்பாராம்.

தலைமை வாத்தியாரின் மகன் ஈசனும் எங்களது வகுப்பாதலால் அவ்வப்போது பருத்தித்துறை ஓடைக்கரைத் தோசைபோல சுடச்சுட எங்களுக்கு தகவல்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. அதனால், ஈசன் அவன் இல்லாத நேரங்களில் 'ரேடியோ சிலோன்' என்றே அழைக்கப் பட்டான்.

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. 'நமச்சிவாய வாழ்க', என ஆரம் பித்த கூட்டுப் பிரார்த்தனை 'பல்லோரும் ஏற்றப் பணிந்து' என மங்களமாக முடிவடைந்து அமர்ந்த கையோடு ஈசன் சொன்னான். "புது ரீச்சர் வரணியிலை இருந்து வாறா. அவவின்ரை பெயர் நாகபூசணி".

நாகபூசணி ரீச்சர் எப்படியிருப்பா? என ராமச்சந்திரன் ஐம்பது சதம் வைத்து கட்டை ரவியுடன் பந்தயம் பிடித்தான்.

"பெயரில் ஓட்டியிருக்கும் பூசணி போலவே ரீச்சரும் பருமனாக இருப்பா" என்பது ராமச்சந்திரனின் விவாதம். அவன் பிற்காலங்களில் 'லொஜிக்'கைத் தேர்ந்து படித்தானா என்பதுபற்றி எனக்கு இப்போது 'ஐடியா' ஏதுமில்லை.

"ரீச்சர் ஒல்லியா, மஞ்சள் நிறமாக கூப்பன் கடை மனேஜர் மாதிரி இருப்பா!" என்றான் கட்டை ரவி.

பந்தயத்தை அன்று வெட்டி விட்டவன் நசுங்கிக் கொண்டு நடுவில் அகப்பட்டிருந்த ராசேந்திரன்.

பாடசாலை தொடங்கிப்பத்து நாட்கள் ஓடி மறைந்தன. அதற்குள் 'பீ' வகுப்பார் விஞ்ஞான பாடத்தில் மூன்று பாடங்கள் முடித்து விட்டார்கள். ஒரு நாள் இடைவேளையின் போது பரமேஸ் முன்னாலிருந்த சாவித்திரிக்கு அழாக்குறையாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

வகுப்பில் எல்லோரது உடுப்புகளும் சலவை செய்யப்பட்டதாக இருந்தது அன்றைய தினம் ஒரு திங்கட்கிழமை என்பதை நினை வூட்டிக்கொண்டிருந்தது. தேவாரம் முடிந்து நாம் கதிரையில் அமர்ந்த போது ஆதவன் அண்ணா சொன்னார் "இண்டைக்கு உங்கடை ரீச்சர் வந்திட்டா, இனி நான் வரமாட்டன்".

சற்று நேரத்தில் தையல் பெட்டி கடகட ஒலி எழுப்ப, முச்சு வாங்கியபடியே ஓடிவந்து முன் வரிசைக் கதிரையில் அமர்ந்தாள் சாவித்திரி.

"டியேய் பரமேஸ் புது ரீச்சர் வந்திட்டாடி! மெல்லிசா, சிகப்பா நல்ல வடிவா இருக்கிறாடி" புத்தகப்பையை தனது கதிரையில் கொழுவி விட்டு, தகரப்பட்டியை மேசையில் வைத்தவாறே பின் வரிசையில் இருந்த பரமேசுக்கு, இளைக்க இளைக்க சாவித்திரி சொன்னது, அவளுக்கு அடுத்த வரிசையில் ஒரு மேசை இடைவெளியில் இருந்த எனக்கும் தெளிவாகவே கேட்டது.

"உனக்கு எப்பிடித் தெரியும்?" இது பரமேசின் கீச்சுக் குரல்.

"இண்டைக்குப் பக்கத்து வீட்டு மூத்ததம்பி வாத்தியார் லீவு எண்டு சொல்லி லீவுக் கடிதத்தை தலம் வாத்தியாரடடைக் குடுக்கச் சொல்லித் தந்தவர். கடிதம் குடுக்க வெண்டு தலம் வாத்தியாற்றை அறைக்கை போன்னான். அப்பதான் புது ரீச்சரைக் கண்டனான்."

சாவித்திரி வாயை மூடும்போது வகுப்பு வாசலில் கடப்பு போலிருந்த கட்டைக் கதவைத் திறந்தவாறே தலைமை வாத்தியார் வகுப்பிற்குள் நுழைந்தார். கூப்பன் கடை மனேஜரையே 'கிளின் போல்ட்' ஆக்கிவிட்ட குதூகலத்துடன், தலைமை வாத்தியாரின் பின்னால் புது ரீச்சர்.

அவர்களைக் கண்டு எழும்பியபடியே கட்டை ரவி ராமச் சந்திரனை திரும்பிப் பார்த்தான். 'எடுத்து வை ஐம்பது சதத்தை ஆறுமுகப்பாவின் கடையில் பாக்கு முட்டாசு வேண்ட' என்பது போலிருந்தது அவனது பார்வை.

தமிழ் படிப்பிக்கும்போது ஒரு நாள் பெரியதம்பி வாத்தியார் தீர்க்கதரிசி என்ற பதத்தை விளக்கி அதற்கு ஒருவரை உதாரணம் கூறும்படி கேட்டார். எல்லோரும் வழக்கம்போல் ஆளை ஆள் பார்த்து முழுசிக் கொண்டிருக்கும் போது அவரே சொன்னார். 'பாரதியைச் சொல்லலாம்' இச் சம்பவத்தின் பின்பு எனக்கோ பாரதியை விட கட்டை ரவியே அதற்குப் பொருத்தமானவன் போல் தோன்றியது.

"வணக்கம் தலம் வாத்தியார்" நாற்பது பேரின் குரல்களிலும் கட்டை ரவியின் குரலே பலமாக ஒலித்தது.

"வணக்கம் பிள்ளைகளே அமருங்கள். இவதான் இனி உங்களுக்கு வகுப்பு ரீச்சர்" தலைமை வாத்தியார் சத்தமாகச் சொன்னது பின்னால் இருந்த 'பீ' வகுப்பாருக்கும் கேட்டிருக்கும் என்பதை எங்கள் வகுப்பை எட்டிப்பார்த்த சில தலைகள் உறுதிப்படுத்தின.

பெரியதம்பி வாத்தியார் பென்சனில் போகும்போது நடந்த பிரியா விடைக் கூட்டத்தின் பின்பு, நாகபூசணி ரீச்சரை எங்கள் வகுப்பிற்கு

கூட்டி வந்த அன்றைய தினம்தான் பிரம்பு இல்லாது தலைமை வாத்தியார் நின்றதை நான் கண்டேன். நிராயுதபாணியாக நின்றதாலோ என்னவோ அதிக நேரம் நிற்காது அவர் சென்று விட்டார்.

புதிய ரீச்சர் வகுப்பறையை ஓர் தடவை நோட்டம் விட்டா.

எங்கள் வகுப்பை 'பீ' வகுப்பிலிருந்து காக எச்சத்தினால் வெள்ளையடிக்கப்பட்ட 'ஸ்கிநீன்' ஒன்று அரையுங் குறையுமாகப் பிரித்து வைத்துக்கொண்டிருந்தது.

இருபத்தியிரண்டு 'பொடியங்களும்', பதினெட்டுப் 'பெட்டையளும்' ஆக சரியாக நாற்பது பேர் இரு பிரிவுகளாக ஆறு வரிசையில் வகுப்பில் அமர்ந்திருந்தோம். அதிசயமாக அன்று எவருக்குமே தலையிடி காய்ச்சலோ அல்லது வயிற்றோட்டமோ வரவில்லை.

"என்னுடைய பெயர் மிஸ் நாகபூசணி நாகநாதன். சரி இப்ப நீங்கள் ஒவ்வொருத்தரா எழும்பி உங்கடை பெயரைச் சொல்ல வேணும். முதல் வரிசையிலையிருந்து சொல்லத் தொடங்குங்கள் பிள்ளையள்."

"ராமச்சந்திரன் ரீச்சர்"

"ராசேந்திரன் ரீச்சர்"

"ரவிச்சந்திரன் ரீச்சர்"

"சிவகுமார் ரீச்சர்"

ஆரோகணத்திலிருந்து அவரோகணத்திற்கு குரல்கள் மாறு கின்றன.

"சாவித்திரி ரீச்சர்"

"விஜயகுமாரி ரீச்சர்"

"காஞ்சனா ரீச்சர்"

"பாரதி ரீச்சர்"

அடுத்தது இரண்டாவது வரிசை. குண்டடியின் முறை. எழும்பி னான் என்றால் தூரன் மாதிரி நெஞ்சை நிமிர்த்தியவாறு தான் நிற்பான். குணரத்தினம் என்ற தனது பெயரை பவ்வியமாக சொன்னான்.

"அப்பாடா... நல்ல வேளை உமக்கும் சிவாஜி கணேசன் அப்பிடி எண்டு ஒரு பெயரும் இல்லாது போனது" என்றா ரீச்சர் முகத்தில் செட்டான சிரிப்புடன்.

அதன் பிறகு, நடிப்பு என்றால் அகராதியில் அர்த்தம் தேடும் குண்டடி கூடச் சில காலங்கள் சிவாஜி கணேசன் என்று அழைக்கப் பட்டதாக ஞாபகம்.

பெயர் கேட்டு அறிந்த பிறகு மொனிட்டர் தேர்வு ஆரம்பமானது.

"போன தவணை முதலாம், இரண்டாம் பிள்ளையாக வந்தாக்கள் கையை உய்த்துங்கோ பார்ப்பம்" இடக்கையை பின்னால் கட்டிக் கொண்டு வலது கையால் டஸ்டரை எடுத்துக் கரும்பலகையை அழித்தவாறே ரீச்சர் சொன்னா.

பரமேஸ்வரி என்னைப் பார்த்தாள். இருவருமே கைகளை உயர்த்தினோம்.

"சரி உங்கள் இரண்டு பேரிலும் ஆர் மொனிட்டரா வாறதை வகுப்புப் பிள்ளையள் விரும்புயினம் என்கு அறிய இப்ப நான் ஒரு தேர்வு வைக்கப் போறன். எல்லாரும் குனிஞ்சு முகத்தை மேசையிலை வைச்சுக் கொள்ளுங்கோ. இப்ப நான் இவையள் இரண்டு பேரின்ரை பெயரையுஞ் சொல்லுவன். உங்களுக்கு விருப்பமானவற்றை பெயரைச் சொல்லேக்கை நீங்கள் கையை உயர்த்த வேண்ணும். சரிதானே?"

நாற்பது பேரும் முகத்தினை மேசையில் புதைத்துக் கொண்டோம்.

தேர்வு முடிந்து முடிவினை கரும்பலகையில் எழுதினா ரீச்சர். எனக்கு இருபத்தியொரு வாக்குகள். பரமேஸ்வரிக்கு பத்தொன்பது வாக்குகள்.

"பொடியங்களிலை இருந்து ஆரோ ஒரு செம்மறி பரமேசுக்கு கை உயர்த்தி இருக்கு. அநேகமாக அது பெட்டை ரவியாத்தான் இருக்கும்" என்றான் தங்கராசன்.

"கூ இஸ் த பிளாக் ஷிப்" என்ற பாடல் அந்த நாட்களில் எழுதப் படாத அளவில் பெட்டை ரவி தப்பினான். அல்லாவிடின் அப்பாடலை பாடிப் பாடியே தங்கராசன் பெட்டை ரவியைச் சாகடித்திருப்பான்.

நாகபூசணி ரீச்சர் வந்த ஓரிரு மாதங்களிலேயே எங்களுர் பள்ளிக்கூடம் பல மாறுதல்களைக் கண்டது.

எங்கள் வகுப்பறையில் இருந்து பார்த்தால், முன்னால் வாசிக சாலையில் இருந்து சனங்கள் பத்திரிகை பார்ப்பதும், மழைக்

காலங்களில் ஊரா வீட்டு ஆடுகளெல்லாம் வாசிகசாலை வாங்கிலில் ஏறி நின்று பிழக்கை போடுவதும்..., அருகே அரசமரத்திற்குப் பின்னால் ஆறுமுகப்பாவின் கடை வாசலில் தபால் பெட்டியும், கூரையில் அடிப்பக்கம் அழகிய வாழைக் குலை சுழன்று கொண்டிருப்பதும் தெரியும். ரீச்சின் வருகையின் பின்னர் முன்பக்க எல்லையில் இருந்த கம்பிவேலி முழுவதும் ஆளளவு உயரத்திற்கு கிடுகுகள் வரியப்பட்டன.

பள்ளிக்கூடத்தின் பின்புறத்தினை பாவட்டையும் கற்றாளையும் கூடவே சிறுநீர் நெடியும் மொத்தமாகக் குத்தகைக்கு எடுத்திருந்தன. ஒண்டுக்குப் போவதென்றால் முக்கைப் பொத்திக் கொண்டதான் போக வேண்டியிருந்தது. முத்ததம்பி வாத்தியாரையும், கந்தப்பு வாத்தியாரையும் அடிக்கடி அங்கு நாம் காண்போம். அந்தப் பற்றைகள் அழிக்கப்பட்டு அங்கு இரண்டு தகர மலசலகூடம் அமைக்கப்பட்டு மறைவுக்கு காவோலையால் வேலியும் அடைக்கப்பட்டது. மலசல கூடம் அமைக்கப்பட்ட பின்னரும் கூட வேலியோரத்திலேயே கந்தப்பு வாத்தியார் குந்தியிருந்ததாகக் குகதாசன் கூறியது எனக்கு இப் பொழுதும் ஞாபகத்தில் உள்ளது.

மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள் உடுப்பில் கூட மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. ஒன்பதாம் பத்தாம் வகுப்புகளில் படித்த சில அக்காமார்கள் உடுத்து வந்த 'காவ்சாரி' மற்றும் கலர் சட்டைகள், கலர் சேட்டுகள் யாவற்றுக்கும் பிரியாவிடை கொடுக்கப்பட்டு சீருடை அறிமுகமானது. வேட்டியுடனும் வெறும் மேலுடனும் வந்த முத்ததம்பி வாத்தியார் உட்பட்ட நூலைந்து வாத்தியார்களும் நாஷனலுடன் வர ஆரம்பித்தனர். தூய வெள்ளை நிறத்தில் ஒன்று, பளுப்பு நிறத்தில் ஒன்றுமாக இரண்டு நாஷனலுடனேயே காலத்தைக் கழித்த முத்ததம்பி வாத்தியார் 'பென்சன் எடுக்கிற காலமாப் பார்த்து இப்பிடியாப் போச்சு' எனக் குறைப்பட்டவாறே மேலும் இரண்டு நாஷனல்கள் தைக்க ஆலடிச் சந்தை குறுப்பனிடம் அளவு கொடுத்தாக ஆதவன் அண்ணா ஆக்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

கட்டை ரவி, பெட்டை ரவி, வடலித்திடல் விமலா, ஐயர் வீட்டு விமலா என்று அழைக்கப்படுவது அருகிப்போக ஆர். ரவிச்சந்திரன், கே. ஆர். ரவிச்சந்திரன், கே. விமலா, எஸ். விமலா என அவர்கள் அழைக்கப்படலாயினர்.

வாத்தியார் என்றோ, தலம் வாத்தியார் என்றோ சொல்ல வேண்டாம் என்றும் எல்லா வாத்தியார்களையும் 'சேர்' என்றும் தலம்

வாத்தியாரை 'பிறின்சிப்பல்' என்றும் அழைக்கும்படியும் ரீச்சர் கண்டிப்பான உத்தரவு பிறப்பித்திருந்தா.

"உலகத்தை மாதத் வெளிக்கிட்டுட்டா சிங்காரி. அவ சொன்ன துக்கெல்லாம் ஓணான் மாதிரி இந்தாளும் தலையாட்டுது". என மூத்ததம்பி சேர் பங்குனி மாதக் கள்ளைக் குடித்துவிட்டு இரவில் வீட்டில் சத்தம் போட்டதாக சைலன்ஸ் பீரியேட் முடிந்த கையோடு சாவித்திரி ஒருநாள் பரமேசுக்கு சொல்லிக்கொண்டிருந்தது ஈசனுக்கும் கேட்டிருக்கும்.

முதலாந் தவணை முடியும் தறுவாயில் நாகபூசணி ரீச்சருக்குத் துணையாக தோற்றத்திலும் நடத்தையிலும் அவவக்கு எதிர்மாறான அம்சங்களுடன் ஒரு சங்கீத ரீச்சரும் வந்து சேர்ந்தா. பத்துப் பாடங் களுடன் எங்களுக்கு பதினோராவது பாடமாகச் சங்கீதமும் சேர்க்கப் பட்டது.

ஸரிகமபதநிஸ் பாடும்போது ஒரு நாள் ராமச்சந்திரன் ஆரோ கணத்தில் 'நீசா' எனப் பாடி விட்டான். "ஆரையடா சாகச் சொல்லுறாய் மொக்கு" என்று கேட்டவாறே அன்று சங்கீத ரீச்சரிடம் அவன் வாங்கின அடிபோல வண்டி ல்கார வடிவேலண்ணனின் நாமபன் மாடுகூட சீவியத்தில் வாங்கியிருக்காது.

பள்ளிக்கூடத்திற்கு வடக்கே, சலவைத் தொழிலாளர்களின் துறை ஒன்று இருந்தது. அதன் எல்லையோடு உடைந்த கரும்பலகை கள், கால்களை இழந்த கதிரை மேசைகள் குவிக்கப்பட்டும் சிலந்தி களால் வலை பின்னப்பட்டும் கவனிப்பாரற்று ஒரு அறை கிடந்தது. அதற்குள் ஒரு சாரைப்பாம்பு செல்வதைத் தான் கண்டதாக கே. விமலா ஒரு நாள் சொன்னதிலிருந்து அதனை 'பாம்பு அறை' என்றே நாம் அழைத்து வந்தோம். பத்தாம் வகுப்பு அண்ணாமாரால் சிரம தானத்திற்கு உட்பட்டதில் பாம்புஅறை, ஆசிரியர்களின் ஓய்வநேர அறையாக உருமாற்றப்பட்டது. சங்கீத ரீச்சரை அநேகமான நேரங் களில் அங்கு காணக்கூடியதாக இருந்தது.

முதலாந் தவணைப் பரீட்சை நடைபெற்றது. பரமேஸ் முதலாம் பிள்ளையாகவும், நான் இரண்டாவதாகவும், மகேஸ்வரன் மூன்றாவ தாகவும் வந்திருந்தோம். மூவருக்குமே விஞ்ஞான பாடத்திற்கு நூறு புள்ளிகள் கிடைத்திருந்தன.

இரண்டாம் தவணை ஆரம்பமாயிற்று.

புலமைப் பரிசில் சோதினைக்காக தயார் படுத்தும் காலம். "போன வருடம் எங்கடை பள்ளிக்கூடத்திலை இருந்து ஒருவர் தன்னும் ஸ்கொலசிப்பில் தேர்ச்சியடையவில்லை. இம்முறை எனது வகுப்பி லிருந்தே குறைந்தது நாலு பேரையாவது பாஸ் பண்ண வைப்பன்", என்று நாகபூசணி ரீச்சர் ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை அசெம்பிளியில் சொன்னது 'பீ' வகுப்பு ஆசிரியர் வீரகத்தி சேருக்கு வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தது.

முன்று பேர் சரி நாலாவதாக ரீச்சர் யாரைச் சொல்லியிருப்பா என்பதை அறிவதில் சில காலங்கள் ராமச்சந்திரன் மிகவும் ஆர்வமாக இருந்தான்.

"சோதினை மட்டும் சனிக்கிழமைகளிலும் ஒரு இரண்டு மணித் தியாலம் வகுப்பு வைப்பன். எல்லோரும் வர வேணும்"

ரீச்சர் சொன்னபோது முதலில் ராமச்சந்திரன்தான் தலை யாட்டினான்.

சனிக்கிழமை வகுப்புகளில் 'பீ' பிரிவையும் சேர்க்க வேணும் என்று பிறின்பிப்பல் பிரியப்பட்டதாகவும், அதற்கு ரீச்சர் ஒம்பட்ட தாகவும் வீரகத்தி சேர் நெருப்பெடுத்ததாகவும் ஈசன் எவருமில்லாத சமயத்தில் ஒருநாள் எனக்குச் சொன்னான்.

புலமைப் பரிசில் பரீட்சை முடிவு வெளியானது.

பள்ளிக்கூடத்தில் மூவர் சித்தியடைந்திருந்தோம். மூவரும் எங்கள் வகுப்பை சேர்ந்தவர்களே. பரமேசும், நானும், தங்கராசனும். 'பீ' பிரிவில் எவருமே இல்லை.

"சனிக்கிழமைகளிலையும் வகுப்பு வைச்சு பெரிசா அவ என்னத்தைக் கிழிச்சா?" என்று மூத்ததம்பி சேர் வீட்டிற்கு ஒரு நாள் போன இடத்தில் வீரகத்தி சேர் சத்தம் போட்டிருக்கிறார். வழமை போல் பரமேசுக்கு சாவித்திரி சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த நாட்களில் தான் கந்தசாமி என்றொரு ஆசிரியர் எங்களுள் பள்ளிக்கு மாற்றலாகி வந்தார். அசப்பில் பார்த்தால் எம்.ஜி.ஆரைப் போல் இருப்பார். எங்களுக்கு உடற்பயிற்சி என்றொரு பாடத்திற்காக அவரைப் போட்டிருந்தார்கள். முன்னால் சிகப்பு பாஸ்கட் பூட்டிய புத்தம் புதிய 'றலி' சைக்கிளில் அயற்கிராமத்திலிருந்து வந்து சென்றார்.

வரணியிலிருந்து தினமும் வந்து செல்வது கடினம் எனக் கூறி மூன்றாம் தவணை தொடக்கத்தில் நாகபூசணி ரீச்சரும் எங்க ளுரிலேயே, எங்களது வீட்டிற்கு மூன்று நான்கு வீடு தள்ளி வாடகைக்கு ஒரு வீடு எடுத்து தங்கியிருந்தா.

பின்னேரங்களில் நான் பிள்ளையார் கோவிலடியில் பொடிய ளுடன் 'றவுண்ணேஸ்' விளையாடி விட்டுத் திரும்பும் சந்தர்ப்பங்களில் பல தடவைகள் 'ட்ரெசிங் கவுணுடன்' ரீச்சரை வீட்டு வாசலில் கண்டிருக்கின்றேன். அப்போதெல்லாம் மிகவும் அழகாக ரீச்சர் இருப்பா. அவரின் மஞ்சள் நிறத்திற்கு 'எடுப்பை' கொடுக்கும் கலரிலேயே 'கவுண்' அணிந்திருப்பா.

அப்படித்தான் ஒருநாள் மைமல் பொழுதில் விளையாடிவிட்டு நான் வீடு திரும்பும்போது ஆறுமுகப்பாவின் கடையில் தேயிலையும் சீனியும் வாங்கி வரும்படி என்னிடம் காசு கொடுத்துவிட்டு அவசர அவசரமாக ரீச்சர் உள் நுழைந்து விட்டா. எதேச்சையாக எனது பார்வை வீட்டு முற்றத்தில் பதிந்தபோது சிகப்பு பாஸ்கட் பூட்டிய அந்தப் புத்தம் புதிய 'றலி' சைக்கிள் என் கண்களில் சிக்கியது.

'அது கந்தசாமி சேரின் சைக்கிள் எல்லோ ?'

ஹூட்டி, நெல்லியடி சென்ரல், எம்.எச்.எஸ், வடஇந்து மகளிர் என பிரபல பாடசாலைகளுக்கு விண்ணப்பங்களை அனுப்பிவிட்டு எல்லோரும் நுழைவுப் பரீட்சைகளுக்கு எம்மைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்தோம்.

ஒரு திங்கட் கிழமை.

புத்தகங்களை தோளில் சுமந்து கொண்டு பள்ளிக் கூடத்திற்குள் நுழைகின்றேன். தூரத்தே நெசவுசாலைப் பக்கமாக பத்தாம் வகுப்பு அண்ணன்மார்கள் தும்புக் கட்டையுடனும் வாளியிடனும் கூட்டமாக நிற்பது தெரிந்தது. சிரமதானம் எதற்கோ செல்கிறார்கள் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

பள்ளிக் கூடத்திற்குள் கூட்டங் கூட்டமாக நின்று பொடியள் ஏதோ குசுகுசுத்துக் கொள்கின்றார்கள். பிறின்சிப்பல் பின்னுக்குக் கையைக் கட்டியவாறே நிலத்தை அளந்து கொண்டிருந்தார். சங்கீத ரீச்சருக்கு வீரகத்தி சேர் கையை அசைத்து அசைத்து உற்சாகத்துடன்

ஏதோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். "இவளுக்கேன் இந்தக் குறுக்கால போன புத்தி? நல்ல குடும்பத்திலை உயர் சாதியிலை பிறந்திட்டு இவனைப்போய...." அருகால் செல்லும்போது சங்கீத ரீச்சர் உச்சஸ்தாயிலில் சொன்னது எனது காதுகளில் விழுந்தது.

வகுப்பறைக்குள் நுழைகின்றேன்.

ராசேந்தி என்னை நோக்கி ஓடிவந்தான்.

"இரத்தி! நெசவுசாலை சுவர் முழுக்க எங்கடை ரீச்சரின்ரை பெயரையும் கந்தசாமி சேரின்ரை பெயரையும் சேர்த்து ஆரோ கண்டபடியெல்லாம் எழுதியிருக்கிறாங்களடா. அதுதான் அதை அழிக்கச் சொல்லி பத்தாம் வகுப்பு அண்ணாமாரை பிறின்சிப்பல் அனுப்பியிருக்கிறார்".

"ராசேந்தி, அது புன்னைக்காயாலை எழுதினதோ அல்லது பூவரசம் இலையாலை எழுதினதோவெண்டு நீ நினைக்கிறாய்?" கேட்டவாறே ராமச்சந்திரன் அருகில் வந்தான். மேலும் அதில் நின்றால் நானே பந்தயத்தை வெட்டி விடவேண்டி வரும் என்ற பயத்தில் அங்கிருந்து விலகிச் செல்கின்றேன்.

அன்று ரீச்சர் பள்ளிக்கூடம் வந்திருந்தும் வகுப்பிற்கு வரவில்லை. நெடுநேரமாக ஸ்ராவ் ரூமிற்குள் இருந்துவிட்டு அரை நேரத்தோடு சென்றுவிட்டா.

இரண்டொரு நாட்களின் பின்னர்....

பின்னேரம் விளையாடிவிட்டு திரும்பியபோது அம்மா சொன்னா "உங்கடை ரீச்சரை தகப்பன் வந்து அவையின்ரை ஊருக்கு கூட்டிக் கொண்டு போட்டார். வேறு இடத்திற்கு மாற்றம் எடுத்துக் குடுக்கப் போறன். இனி உந்தப் பள்ளிக்கூடத்துக்கு மட்டும் அவனை விட மாட்டான் எண்டு தகப்பன் வீட்டுக்காறருக்குச் சொல்லிப்போட்டுப் போயிருக்கிறாராம்".

அன்று இரவு சுடலைக்குருவிகள் எழுப்பிய ஓலியும் ஆந்தைகளின் அலறல்களும் இரவு வெகுநேரமாக எனக்குக் கேட்டுக் கொண்டே இருந்தது.

27-01-2002

- தினகரன் வாரமஞ்சரி

கு. பெரியதம்பி

புலோலியூரில் சிறுகதையின் பிதாமகராக விளங்கும் குமரப்பர் பெரியதம்பி ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். மறுமலர்ச்சி சஞ்சிகை நடாத்திய சிறுகதைப்போட்டியில் பரிசினை வென்றதன் மூலம் எழுத்துலகில் மேவெசிக்க இவரது ஆறு சிறுகதைகள் மறுமலர்ச்சியில் பிரசுரமாகியதில் அதிக கதைகளை அதில் எழுதிய பெருமைக்கு உரியவர். 28-08-1919இல் பிறந்த இவர் 02-01-1987இல் காலமானார்.

க. தம்பையா

புலோலியூர் எழுத்தாளர்களுள் மிக முக்கியமானவர். எழுத்தில் வெளியான அநேக பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளிலும் தனது நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளைப் பதிவு செய்து புலோலியூர் புனை கதைஞர்களுள் கணிசமாக எழுதியதோடு அதிக பிரபலமும் பெற்ற பெருமைக்கு உரியவர். 03-05-1937இல் பிறந்த கதிர்காம தம்பையா நில அளவைத் திணைக்களத்தில் பட்டவரைஞராக (1956-1984) பதவி வசித்து வந்தார்.

க. சதாசிவம்

1961இல் தனது 19வது வயதில் இலக்கிய இரசிகர்கள் குழு நடாத்திய அகில இலங்கைச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற்பரிசு பெற்ற சிறுகதை மூலம் இலக்கிய உலகிற்கு அறிமுகமானவர். 20-03-1942இல் பிறந்து அண்மையில் மணிவிழாப் புருவம் கண்ட கந்தையா சதாசிவம் தற்போது பண்டாரவனை டயரா மருந்தகத்தில் வைத்திய அதிகாரியாகப் பணி புரிந்து வருகிறார்.

செ. கந்தசாமி

இலக்கிய எழுச்சி ஏற்பட்ட அறுபதுகளில் எழுத ஆரம்பித்ததில் இருந்தே சுயநினைப்போடு கொண்டு எழுதியதில் தனக்கென ஒரு இடத்தைத் தக்க வைத்திருக்கும் செல்லையா கந்தசாமி சிறுகதைப் போட்டிகளிலும் பரிசுகள் பெற்றிருக்கிறார். 14-03-1937இல் தென் புலோலி, புற்றளையில் பிறந்த கந்தசாமி நில அளவையாளராகத் தன் தொழில் வாழ்வை மேற்கொண்டு ஓய்வு பெற்றார்.

ஆ. இரத்தினவேலோன்

படைப்பாளியாகவும் பதிப்பாசிரியராகவும் பத்தி எழுத்தாளராவும் தன்னை அடையாளப்படுத்த முனையும் ஆறுமுகம் இரத்தின வேலோன் 25-12-1958இல் பிறந்தவர். சிறுகதைத் துறையில் குறிப்பிடத்தகுந்த பல்கணிப்பை வழங்கியுள்ள இவர் திறனாய்வாள ராகவும் இலக்கிய ஆர்வலர்களால் கணிப்பிடப்படுகின்றார். குறுகிய காலத்தினள் 25 நூல்களுக்கு மேல் வெளிக்கொணர்ந்த கொழும்பு